COLECȚIA

Iubiri de poveste

TERESA MEDEIROS

Deliciile păcatului

Teresa Medeiros
Deliciile păcatului

***Some Like It Wicked by* Teresa Medeiros**

Copyright © 2008 Teresa Medeiros
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2017 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză: Bianca Mateescu/Graal

Soft

În memoria nepoţelului nostru, Daniel Lee Medeiros. Am fost binecuvântaţi de Dumnezeu să te avem în vieţile noastre timp de douăzeci de ani.

Pentru tovarăşa mea de rugăciune, Teresa Farmer, al cărei râs îmi aduce o încântare fără margini şi care mă face mereu să mă simt mult mai amuzantă decât sunt.

Şi pentru Michael al meu... Te-aş fi aşteptat şi o eternitate, iubitule, dar sunt extrem de recunoscătoare că nu a trebuit să o fac.

Capitolul 1

Anglia, 1805

Un geamăt feminin gutural tulbură liniştea tihnită din podul hambarului. Catriona Kincaid smuci capul în sus, chiar când ghemotocul de blană ameţit, care stătea agăţat pe ceafa ei, eliberă un mieunat ascuţit.

Din fericire, protestul pisoiaşului fu înghiţit imediat de un alt geamăt care răsună de jos – de data aceasta unul răguşit şi cunoscător, care-i trimise Catrionei fiori calzi de emoţie pe şira spinării.

Continuând să ţină strâns în mâini cartea pe care o citea, se folosi de coate ca să se împingă mai în faţă pe burtă prin fâşiile de umbre şi lumină solară. Pisoiaşul se apucă atunci să-i ronţăie părul cu toată ferocitatea unui pui de leu. Un chicot lipsit de haz pluti până la urechile ei, împreună cu ritmul curios al unui gâfâit, aşa că se aplecă şi-şi lipi ochiul de crăpătura generoasă dintre două scânduri din podea.

Chiar şi în lumina aceea slabă, tot putea observa părul verişoarei ei, precum o aură blondă ciufulită, în jurul chipului ei îmbujorat. Alice stătea cu spatele lipit de uşa boxei de vizavi de pod şi era prinsă în îmbrăţişarea feroce a unui ofiţer din Marina Regală a Maiestăţii Sale. Iar când el îşi lipi gura deschisă de gâtul ei maiestuos, Alice lăsă un pic capul pe spate, dezvăluind ochi tulburaţi şi buze umezite şi întredeschise de o foame nedefinită.

Catriona rămase cu gura căscată de uimire. Nu o mai văzuse niciodată pe vanitoasa ei verişoară atât de puţin preocupată de gândul că şi-ar putea întinde machiajul sau şi-ar putea şifona trena elegantă a rochiei ei de plimbare. Probabil că acest nou iubit fermecător al ei avea cu adevărat puteri magice.

Privirea curioasă a Catrionei se mută atunci spre spatele lui. Vestonul albastru-închis al uniformei elegante

fusese agăţat de uşa unei alte boxe din apropiere. Cămaşa lui albă impecabilă era întinsă pe umerii săi laţi, în timp ce vesta îi învelea frumos talia îngustă.

Pantalonii albi îi stăteau agăţaţi de şoldurile înguste şi se subţiau din ce în mai mult, în timp ce-i coborau pe coapsele şi pe gambele musculoase, înainte de a dispărea într-o pereche de cizme Hessian negre frumos lustruite.

Însă nu frumuseţea sculptată a şoldurilor lui îi atrase privirea Catrionei înapoi spre ele, ci mişcările subtile care acompaniau cucerirea fiecărui centimetru al gâtului verişoarei ei. Ritmul provocator al mişcărilor sale atinsese echilibrul atât de delicat dintre convingere şi cerere, încât i se părea că trupul lui iscusit şi atletic fusese creat de Dumnezeu tocmai pentru astfel de îndeletniciri păcătoase. De Dumnezeu sau poate de însuşi Lucifer.

Apoi îşi mută atenţia avidă de la gâtul lui Alice spre buzele ei întredeschise, şi Catriona icni, fascinată. Nici măcar în cele mai păcătoase vise nu îşi închipuise vreodată că puteau exista astfel de sărutări pasionale!

Nu semăna câtuşi de puţin cu pupicul fugar pe obraz pe care i-l permitea mătuşa sa unchiului ei în fiecare seară, înainte de a se retrage în dormitoarele lor separate. Îşi atinse uşor vârfurile degetelor de propriile-i buze tremurânde şi se întrebă în sinea ei cum ar fi fost să fie şi ea sărutată cu o astfel de înflăcărare plină de tandreţe. Părinţii ei fuseseră foarte generoşi faţă de ea cu îmbrăţişările şi cu sărutările, dar, de când venise să locuiască cu familia unchiului ei, nu mai primise nici măcar un pupic sec pe frunte.

Derbedeul de ofiţer profita de neatenţia verişoarei sale ca să-şi strecoare degetele lungi şi subţiri în decolteul ei. Alice murmură un protest pe jumătate înăbuşit. Catriona îşi dădu ochii peste cap, gândindu-se că verişoara ei obiectase mult mai convingător în dimineaţa aceea la micul dejun, când ea mâncase ultima scrumbie afumată. Dar, în clipa imediat următoare, protestul lui Alice se topi într-un mieunat murmurător de plăcere, şi fata îşi arcui spatele ca să poată simţi mai bine degetele iscusite ale ofiţerului pe

pieptul ei generos.

Catriona şi-ar fi dorit să îşi mute privirea dezgustată, însă nu putea s-o facă. Nu mai fusese atât de fascinată de ceva de când Monsieur Garnerin îşi prăbuşise balonul cu aer cald într-un grup de tinere frumoase, la Vauxhall Gardens.

Cu o graţie demnă de un menuet, tânărul ofiţer se învârti apoi, conducând-o uşor pe Alice cu spatele spre patul de paie, care se afla direct sub podul în care stătea ascunsă Catriona. Lumini şi umbre se jucau pe chipul lui, ca într-un dans al flirtului, făcând imposibil să-i poată distinge mai bine trăsăturile. Catriona îşi reprimă un mârâit frustrat când cei doi dispărură din raza ei vizuală. Se gândi apoi că, dacă omul acela putea mânui cu aceeaşi fineţe şi o fregată, atunci victoria englezilor asupra lui Napoleon avea să fie asigurată fără doar şi poate.

Foşnetul intrigant al fânului şi al hainelor îi sporea curiozitatea până la un nivel imposibil de suportat. Aşa că se târî mai în faţă, pe genunchi şi pe coate, ca să-şi aplece capul peste marginea podului.

Uitase complet de pisoiaşul pe care-l ţinea agăţat pe umăr, până când acesta îşi înfipse zece gheare mici, dar ascuţite în ceafa ei sensibilă. Reprimă un ţipăt de durere, îşi luă mâna de la nas şi încercă să apuce pisoiul. Dar un nor de praf şi polen îi invadă imediat nările şi un strănut fu pe punctul de-a izbucni. Şi nici măcar dacă bunul Dumnezeu ar fi binecuvântat-o cu trei mâini nu ar fi avut timp să se hotărască pe care să o folosească pentru a apuca pisoiul, pe care pentru a înăbuşi strănutul şi pe care pentru a-şi menţine echilibrul precar.

Dar, în condiţiile date, nu putu face altceva decât să fluture sălbatic din braţe prin aer, în timp ce se prăbuşi cu capul înainte din podul plin de fân al hambarului şi se izbi de spatele impunător al bărbatului care tocmai se pregătea să-şi facă loc între coapsele pale şi bine proporţionate ale verişoarei ei.

*

Simon Wescott putea simţi respiraţia fierbinte a iadului pogorându-se pe ceafa lui.

Nu era prima dată când experimenta lovitura acelei rafale de pucioasă şi era foarte puţin probabil să fi fost ultima dată. Experienţe anterioare riscante îl învăţaseră că taţii furioşi, care erau apărătorii autoproclamaţi ai virtuţii fiicelor lor – indiferent dacă acea *virtute* era ceva real sau iluzoriu erau de o mie de ori mai periculoşi decât soţii mânioşi. Se gândi imediat că tocmai un astfel de tată aterizase pe spatele lui şi aşteptă temător ca un antebraţ musculos să se strângă în jurul gâtului său.

Dar *chestia* de pe spatele lui doar stătea acolo imobilă, respirându-i în ceafă, precum o morsă istovită. Iar confuzia lui spori cu atât mai mult când simţi ceva ronţăindu-i părul proaspăt tuns. Se încruntă. Doamne, Dumnezeule! Oare căzuse pe el unul dintre poneii contelui? Întinse mâna prudent şi-l îndepărtă de pe capul său pe micul vinovat, apucându-l de ceafa blănoasă, ca să evite atacul vâltorii de gheare. Ghemotocul portocaliu de blană mârâia la el şi-l scuipa ca un demon însetat de sânge. Şi apoi greutatea de pe spatele lui se mută.

— Nu-i place deloc să fie ţinut aşa. În locul dumitale i-aş da drumul.

Vocea pe care o auzea avea o cadenţă destul de vioaie. Iar răsuflarea care-i sufla părul era caldă şi avea un iz slab de biscuiţi cu scorţişoară.

Dar, de vreme ce nu se supuse suficient de repede avertizării, pisoiul se răsuci în mâna lui şi-şi înfipse colţii în buricul sensibil al degetului său mare.

Scutură repede din mână ca să scape de micul animal şi scrâşni din dinţi din cauza durerii. Greutatea de pe spatele lui se îndepărtă în grabă. Femeia de sub el ţipa scandalizată şi îi împingea pieptul. Se rostogoli imediat de pe ea, obligat să-şi strângă şi să-şi închidă la loc hainele cu o viteză care se dovedea o provocare chiar şi pentru mâinile lui abile.

— Bestie îngrozitoare ce eşti!

Pentru o clipă uluită, Simon crezu că exclamaţia şuierată a lui Alice îi era adresată lui. Dar apoi Alice îşi smuci corsajul în sus şi sări în picioare, cu obrajii-i de obicei palizi şi eleganţi în clipa aceea roşii ca racul de furie.

— Trol mic şi odios! Cum *îndrăzneşti* să mă spionezi?

Simon îşi curăţă pantalonii de fân şi se ridică. Descoperi că obiectul mâniei lui Alice stătea pe vine în spatele lui, oblojind puiul de pisică turbat, fără nici cea mai vagă urmă de mustrări de conştiinţă.

Bucle blonde, care păreau să fi fost tunse cu o foarfecă de grădină, atârnau peste o faţă mică, de o vârstă incertă. Iar trupul suplu al acelei creaturi stranii era înfăşurat într-o pătură decolorată.

— Nu te spionam, zise torţionarul lui Alice, după care arătă cu degetul spre o carte, care atârna cu cotorul frânt de podul de deasupra lor.

Simon înclină capul nedumerit. Chiar şi în lumina aceea slabă, tot putea recunoaşte cartea de poezie *Cânturi scoţiene* a lui Sir Walter Scott.

— Citeam, se auzi o completare.

Privirea lui Simon călători atunci mai sus spre podul de deasupra capului lor, şi buzele lui luară forma unui rânjet cunoscător. Se gândi apoi că probabil s-ar fi delectat şi el însuşi cu o astfel de năzbâtie când era copil dacă nu i-ar fi fost satisfăcută curiozitatea la vârsta de treisprezece ani de către o slujnică de moravuri discutabile şi cu un apetit sexual nesăţios.

Dar era mai mult decât evident că Alice nu avea la fel de multă înţelegere faţă de năzbâtiile tinereţii. Şuiera printre dinţii-i încleştaţi, ca un ceainic pe punctul de a exploda, şi se îndrepta spre creatură cu mâinile-i elegante încovoiate ca nişte gheare mortale.

Catriona se ridică prudentă şi împinse uşor pisoiul cu piciorul, ca să-l îndepărteze din faţa pericolului. De-a lungul timpul, se obişnuise să fie trasă de urechi sau ciupită de verişoara ei iute la mânie. Dar, dintr-un motiv sau altul, perspectiva de primi o chelfăneală în faţa acelui străin extrem de chipeş o făcu să ridice bărbia sfidătoare şi să-şi

îndrepte spatele.

Alice îşi dădu braţul în spate, pregătindu-se să-i tragă o palmă, dar ofiţerul se interpuse în faţa ei şi o prinse de umeri, după care îi oferi un zâmbet de-a dreptul angelic.

— E, haide, Ally. A fost doar un mic ghinion. Nu s-a întâmplat nimic rău.

Catriona încremeni, uluită de comportamentul lui curajos. Nimeni nu îndrăznise vreodată să-i ia apărarea în faţa răutăţilor verişoarei sale. Mătuşa ei doar scotea sunete dezaprobatoare de câte ori crizele de furie ale lui Alice întreceau limitele acceptate şi unchiul ei mai murmura ocazional „Nu o ciupi pe verişoara ta, draga mea”, înainte de a se ascunde din nou în spatele ziarului său... Dar, în afară de asta, toţi se prefăceau a nu băga de seamă vânătăile care apăreau atât de frecvent pe pielea sensibilă de pe braţul ei.

Dar, pentru prima dată în douăzeci şi patru de ani, farmecul său considerabil nu îl mai salvă pe Simon. Pentru că Alice se întoarse împotriva lui, scuipând venin şi arătându-şi colţii, într-o manieră care făcea pisoiul turbat de mai devreme să pară inofensiv prin comparaţie. Iar transformarea ei dintr-o porumbiţă blândă într-o scorpie urâcioasă îl făcu pe Simon să-şi reînnoiască în minte – dar cu absolută convingere – jurământul de a nu se căsători niciodată.

— Un ghinion? şuieră ea printre dinţii-i încleştaţi. Singurul ghinion de aici a fost când creatura asta ne-a invadat casa! Se smulse imediat din mâinile lui şi flutură acuzator un deget la adresa spionului incapabil. N-ai fost altceva decât o ruşine pentru familia asta, din ziua în care tata te-a primit în casă!

Catriona îl văzu pe ofiţer tresărind de compasiune şi în clipa aceea aproape că-şi dori ca el să se fi dat la o parte şi să o fi lăsat pe Alice să-i tragă o palmă dureroasă.

— Te furişezi pe aici ca un animal sălbatic, cu cârpa aia împuţită înfăşurată în jurul tău, şi transformi într-o batjocură tot ce tata a obţinut cu multă trudă. Te avertizez... de azi înainte ar fi bine să-ţi ţii nasul acela

curios îngropat într-una din cărţile tale ridicole, unde-i este locul, şi cât mai departe de treburile mele!

Alice încercă apoi să se întoarcă din nou în braţele iubitului ei, dar probabil citi pe faţa lui un oarecare dezgust la adresa comportamentului ei. Aşa că aruncă înspre Catriona o privire plină de ură şi apoi izbucni în lacrimi.

— Monstru mic şi îngrozitor! Acum ai stricat totul!

Se întoarse imediat şi fugi din grajdul umbros, lăsând lumina soarelui să se reverse înăuntru în urma ei. Catriona clipi din cauza strălucirii bruşte şi apoi reuşi pentru prima dată să vadă clar chipul ofiţerului.

Şi atunci i se tăie răsuflarea pentru a doua oară pe ziua aceea. Nu era deloc dificil de înţeles de ce Alice se abandonase cu atâta uşurinţă farmecului său, care era acum vizibil cu prisosinţă. Arăta ca un Icar care zburase prea aproape de soare, dar care fusese răsplătit pentru aroganţa sa, mai degrabă decât pedepsit. Părul său maro-roşcat avea culoarea pielii tăbăcite şi era tuns îngrijit, abia atingându-i-se de gulerul cămăşii. Soarele îi sărutase pomeţii înalţi, oferindu-le o strălucire ca de bronz, iar ridurile de expresie îi înrămau perfect zâmbetul trist. Avea buzele cărnoase şi le ţinea doar uşor bosumflate... dar, chiar şi aşa, păreau ferme, perfect conturate şi absolut masculine.

Temându-se să nu cumva să rămână fără suflu, Catriona îşi smuci privirea de la gura la ochii lui. Dar adâncimilor lor verzi de culoarea muşchiului de copac străluceau cu un neastâmpăr latent. Catriona lăsă capul în pământ, orbită încă o dată de strălucirea lui.

Simon interpretă greşit reacţia ei ca un semn de descurajare, aşa că întinse mâna ca să îi mângâie uşor părul ciufulit.

— Nu te supăra aşa tare, băiete. Şi eu am fost cândva un flăcău curios şi năzdrăvan.

Şi apoi flăcăiandrul smuci capul în sus, îndepărtându-şi din ochi bretonul buclat. Avea ochii la fel de blajini şi de cenuşii precum ceaţa unei dimineţi de vară. Şi erau încadraţi de gene curbate şi mătăsoase, incontestabil de

feminine… precum stăpâna lor, de altfel.

Simon ar fi crezut că depăşise de mult perioada în care ceva l-ar mai fi putut face să se îmbujoreze. Cu toate acestea, simţi imediat cum o căldură trădătoare îi acapară gâtul, urcând uşor spre faţa sa. La drept vorbind, îl îngrozea mai mult faptul că judecase greşit sexul copilei decât că fusese surprins seducând-o pe verişoara sa.

Îi venise întotdeauna extrem de uşor să-şi exprime scuzele în cuvinte clare şi semnificative. În fond, Dumnezeu îi era martor că fusese mereu un maestru al vorbelor. Dar era pentru prima dată când limba sa aurită nu-l ajuta deloc. Aruncă o ocheadă lungă spre uşă. Oare ieşirile în grabă nu erau punctul lui forte? Nu era obişnuit să fugă pe geam în toiul nopţii? Să coboare pe spalierele de sub balcoane? Să se strecoare desculţ prin grădini ude, cu cizmele în mână?

— Ar trebui să te duci după ea. Cred că încă ai putea s-o convingi să facă dragoste cu tine.

Simon smuci privirea înapoi şi o găsi pe fată încă uitându-se la el. Îi susţinu privirea.

— Ce poate şti o fetiţă mică şi obraznică, aşa ca tine, despre a face dragoste?

Ea pufni imediat.

— Mă bucur să văd că am crescut în ochii dumitale de la „băiete” la „fetiţă mică”. Dar să ştii că voi împlini şaisprezece ani luna viitoare. Şi nu-i nevoie să te prefaci că e ceva misterios în actul de a face dragoste. Masculul pur şi simplu o muşcă de ceafă pe femelă ca să o ţină nemişcată în timp ce o călăreşte pe la spate.

Simon avu nevoie de câteva clipe şi de câteva clipiri nedumerite ca să asimileze afirmaţia aceea îngrozitoare. Şi tot se văzu nevoit să-şi dreagă glasul de două ori înainte de a putea scoate câteva cuvinte gâtuite:

— Chiar dacă e destul de adevărat ce spui, speram să pot demonstra ceva mai multă fineţe în acţiuni… Pot să presupun că afirmaţia ta inteligentă de mai devreme a venit numai ca urmare a spionării cailor unchiului tău?

— Şi pisicile, mărturisi ea. Şi tatăl lui Robert the Bruce[1] se considera un mare crai.

Confuzia lui Simon se atenuă în clipa în care ea se aplecă şi luă în braţe pisoiul care se învârtea în jurul picioarelor ei murdare de praf.

Rămase studiind-o atent câteva clipe şi punând cap la cap referinţa pe care o făcuse la un erou scoţian obscur, pledul decolorat pe care îl confundase cu o pătură şi cadenţa vioaie a vorbirii ei.

— Eşti scoţiană?

— Da, sunt, răspunse ea, după care îşi dădu uşor capul pe spate.

Lui Simon i se tăie răsuflarea când observă cât de mult îi transforma mândria silueta mică şi neîngrijită. Sub multe straturi de praf şi tartan şi dincolo de stângăcia îngrozitoare a tinereţii, stătea ascunsă promisiunea ademenitoare a unei frumuseţi ieşite din comun.

— Toţi cei din familia Kincaid sunt scoţieni, continuă ea. Chiar dacă mulţi – precum unchiul meu Ross, de exemplu – şi-au petrecut ultimii cincizeci de ani din viaţă negându-şi obârşia. După ce părinţii noştri au murit apărând terenurile Kincaid împotriva englezilor, când eram mică, fratele meu Connor mi-a făcut bagajul şi m-a trimis să locuiesc aici. Blestemul e de vină, să ştii.

— Şi despre ce blestem e vorba, mai exact? o întrebă el, pe un ton blajin, suspectând că fata era blestemată doar cu o imaginaţie mult prea activă.

— Păi, blestemul familiei Kincaid, desigur! Îşi îndreptă umerii, după care recită cuvintele pe care le ştia pe dinafară: „Cei din neamul Kincaid sunt blestemaţi să rătăcească pe pământ până când se vor reuni din nou sub drapelul unei căpetenii adevărate”. A fost rostit de însuşi bătrânul Ewan Kincaid, când era pe punctul de a muri din cauza sabiei englezeşti care i-a spintecat pieptul.

---

1 Robert the Bruce (1274-1329) a fost conducătorul scoţienilor în cursul primului război pentru independenţa Scoţiei purtat împotriva Angliei (1296-1328). (n.tr.)

— Dar de ce ar arunca cineva o soartă atât de îngrozitoare asupra semenilor săi?

— Pentru că bunicul meu… fiul lui Ewan… a trădat clanul la Culloden şi i-a vândut pe toţi pentru un titlu de conte şi treizeci de bucăţi de argint englezesc.

Simon ridică din umeri.

— Oamenii fac orice pot ca să supravieţuiască.

În clipa aceea apăru în ochii ei o scânteie de furie.

— Eu aş prefera să mor decât să trăiesc fără onoare!

Cuvintele ei îi trimiseră lui Simon fiori de ruşine de-a lungul şirei spinării. El nu-şi apărase niciodată un principiu cu atâta convingere… dacă nu cumva era vorba despre unul care implica obţinerea propriei plăceri. Sau o ocazie de a-l înfuria pe tatăl său.

Dar alungă repede senzaţia aceea necunoscută. Era doar un copil, în ciuda tuturor afirmaţiilor ei. Un copil visător care se agăţa de o obsesie romantică, pentru a-şi alina dorul de casă şi de familia pe care cel mai probabil nu avea să o mai vadă niciodată. Dar unchiul ei era un conte foarte bogat şi influent. Cu siguranţă cu timpul Catriona avea să dea uitării toate fanteziile acelea prosteşti şi avea să se pomenească preocupată de nimic mai presant decât cu alegerea muselinei pentru o nouă rochie de bal sau de compararea moştenirilor pretendenţilor ei. Simon simţi un junghi ciudat de nostalgie când acel gând i se formă în minte.

— Să înţeleg că unchiul tău nu îţi împărtăşeşte simpatiile pentru cauza scoţiană?

Ea îşi plecă atunci privirea.

— Unchiul Ross spune că sunt la fel de nesăbuită precum tatăl meu… că visez mereu la castele din nori, când ar trebui să rămân cu picioarele pe pământ… Dar asta oricum e foarte greu de făcut în pantofii aceia ridicoli pe care se aşteaptă mătuşa mea să îi port.

Simon constată atunci că nu putea îndura să o vadă aşa înfrântă şi descurajată. Şi-ar fi dorit să o vadă din nou stând dreaptă şi mândră şi cu ochii strălucindu-i de curaj şi sfidare.

Întinse uşor mâna şi-i dădu la o parte bretonul din ochii aceia extraordinari.

— Sunt sigur că tatăl tău ar fi fost foarte mândru de tine dacă ar fi trăit.

Catriona fu nevoită să-şi adune ultimele fărâme de mândrie ca să nu-şi întoarcă obrazul şi să-l cuibărească în palma lui. Niciun bărbat nu se mai uitase vreodată aşa la ea. De parcă ar fi fost singura fată care exista în lumea lui. Dar nu cumva cu câteva minute mai devreme îi oferise şi lui Alice o privire asemănătoare? Îşi ascunse îmbujorarea trădătoare şi junghiul de gelozie, strecurându-se pe sub braţul lui şi îndepărtându-se de el.

— O să ai nevoie de un venit stabil dacă ai de gând să o curtezi pe verişoara mea, zise ea brusc. Unchiul meu e foarte hotărât să le găsească partide bune lui Alice şi Georginei, de vreme ce nu are niciun fiu. Şi cred că vă veţi putea întreţine amândoi foarte bine din zestrea lui Alice, până când ajungi comandant. Desigur, asta dacă…

— Uooou! exclamă atunci Simon şi o prinse de braţ, atent să-şi ţină degetele cât mai departe de colţii pisoiului Robert the Bruce. Înainte să te apuci să-mi plănuieşti nunta, poate ai vrea să ştii că mâine ridic ancora cu *Belleisle.*

— Cu *Belleisle?* Dar asta e una dintre fregatele de sub comanda amiralului Nelson[2]!

Răspunsul ei plin de admiraţie îl făcu pe Simon să se încălzească un pic pe sub cămaşa lui imaculată şi apretată. Purtase întotdeauna culorile alb şi albastru ale uniformei Marinei Regale a Maiestăţii Sale cu aceeaşi neglijenţă nepăsătoare cu care purtase şi restul hainelor din garderoba sa.

— Nelson e un adevărat erou şi un om pe cinste! Pentru un englez, desigur, adăugă ea în grabă.

Îi aruncă apoi încă o privire timidă, şi Simon înţelese

---

2 Horatio Nelson (1758-1805), amiral britanic, care, înainte de toate, este cel bine cunoscut în istorie ca învingător al flotei franco-spaniole la Trafalgar. (n.tr.)

instinctiv că admiraţia aceea exagerată care strălucea în ochii ei nu era direcţionată deloc spre Nelson – oricât de „pe cinste” l-ar fi considerat.

Dar Simon nu făcuse nimic ca să merite admiraţia ei. Fratele lui vitreg, Richard, fusese mereu eroul din familia sa. Moştenitorul legitim şi lumina ochilor tatălui său. El nu era nimic mai mult decât rezultatul nefericit al câtorva nopţi de beţie pe care tatăl său le petrecuse în braţele unei frumoase şi tinere dansatoare de la operă.

Şi dintr-odată se pomeni copleşit de o dorinţă disperată de a-i şterge de pe chip expresia aceea visătoare şi de o face să-l vadă drept bărbatul care era cu adevărat şi nu cine credea ea că ar fi putut deveni.

— Nelson este într-adevăr un om „pe cinste”, dar armata este cea care naşte eroi. Marina este doar pentru indivizi de rând ca Nelson şi fii de-ai doilea de sacrificiu, ca mine. Se sprijini de uşa jilţului şi îşi încrucişă braţele la piept. O să fiu plecat pe mare luni bune. Verişoara ta nu o să fie dezamăgită câtă vreme nu se aşteaptă la nimic mai mult de la mine.

Fata îşi îngropă atunci nasul în blana pisoiului.

— Alice o să te aştepte dacă o rogi… deşi îţi pot garanta că nu o să-ţi rămână fidelă. A fost mereu destul de nestatornică.

Simon rânji atunci. Ah! Iată un joc pe care-l înţelegea foarte bine! În fond, nu o singură dată folosise în avantajul său rivalităţile delicate dintre două femei.

Îi cuprinse obrazul în palmă. Îl tulbură o clipă moliciunea neaşteptată a pielii ei, după care îşi reveni şi-i ridică uşor faţa pentru a o putea cerceta cu blândeţe.

— Dar tu, domnişoară Kincaid? Tu cât l-ai aştepta pe bărbatul pe care-l iubeşti?

— Pentru totdeauna, şopti ea.

Jurământul ei păru să vibreze în aerul dintre ei, ferm şi irevocabil. El fu traversat de un fior neaşteptat de dorinţă. Pusese întrebarea în glumă, dar se trezise el însuşi victima acelei glume. Ea privea în sus către el, cu buzele-i umede uşor depărtate cu un amestec de inocenţă şi

ademenire.

Simon coborî atunci mâna. Dintr-odată îşi dorea cu disperare să evadeze din flirtul acela periculos cu o copilă. Evită abil să îi mai privească ochii, îşi puse vestonul şi-şi salvă bicornul din locul unde i-l aruncase Alice într-un moment de pasiune, după care plesni pălăria de coapsă şi zise:

— Orice femeie care m-ar aştepta pe mine nu ar face altceva decât să-şi piardă timpul. Am învăţat de mult că e o prostie să faci promisiuni pe care nu ai de gând să le respecţi.

Fata cuibări pisoiul sub bărbia înălţată provocator.

— Atunci, cred că asta înseamnă că eşti un om de onoare.

Simon îşi puse pălăria, după care îi aruncă cel mai încrezut rânjet al său – cel pe care-l folosea de altfel şi atunci când îşi etala mâna de cărţi câştigătoare la Boodle's.

— Ba dimpotrivă, domnişoară Kincaid. Asta m-ar face locotenentul Simon Wescott, un bastard… atât la propriu, cât şi la figurat.

O lăsă apoi înconjurată de o aură strălucitoare de ghemotoace de praf… o prinţesă celtică răvăşită fără regat, al cărei unic supus era un pisoi. Şi abia după ce încălecă în şa şi dădu pinteni calului, zorindu-l într-un galop furios, îşi dădu seama că nici măcar nu îi aflase numele creştin.

Catriona fugi la uşa grajdului, uitându-se lung după tânărul locotenent înfumurat, până când nu mai putu vedea nimic altceva în afara norului de praf ridicat de copitele calului său. Şi, după ce se mistui în vânt până şi acea ultimă dâră, se lăsă în jos de-a lungul uşii pline de aşchii a grajdului, strângând la piept puiul de pisică.

— Ce părere ai, Robert? şopti ea, ascunzându-şi zâmbetul trist în blana pufoasă a pisicii. Poate că al nostru locotenent Wescott este mai onorabil decât îşi dă el seama. Dacă a fost suficient de curajos cât să se arunce în calea mâniei lui Alice pentru mine, atunci să înfrunte tunurile lui Napoleon ar trebui să nu fie mai dificil decât o plimbare prin Hyde Park.

Robert the Bruce îşi gudură capul micuţ pe sub bărbia ei, torcând duios în semn de aprobare.

Capitolul 2

1810

Catriona Kincaid se lăsă în jos, în timp ce o perie de păr de argint zbură pe lângă capul ei.

Nu era primul obiect pe care îl arunca după ea verişoara sa în decursul celor zece ani de când se cunoşteau şi se îndoia că avea să fie ultimul. Din fericire, ţinta de obicei foarte bună a lui Alice fusese slăbită de suspinele violente care îi cutremurau silueta subţire. Hohotele ei de plâns fuseseră atât de vrednice de milă, încât stârniseră până şi simpatia Catrionei. Pe de altă parte, însăşi oferta precaută a Catrionei de a o alina avusese ca rezultat peria de păr zburătoare.

Se opri în pragul uşii dormitorului lui Alice, pregătită să bată în retragere în grabă dacă mai zburau şi alte obiecte spre ea.

Alice stătea întinsă pe patul ei elegant cu baldachin. Acceptă cu un pic mai multă graţie alinările surorii sale mai mari, permiţându-i Georginei să o mângâie pe umăr şi să murmure pe un ton liniştitor:

— Gata, linişteşte-te, micuţo!

Chipul pătat de lacrimi al lui Alice îşi făcu pentru scurt timp apariţia de sub mormanul de perne şi-i aruncă Georginei o privire ucigătoare.

— Nu ai cum să înţelegi cât de mult sufăr! Tu *ai* un soţ. Şi apoi vocea ei se transformă într-o tânguire: Oh! Cum a reuşit o vacă grasă ca tine să pună mâna pe un soţ, când eu n-am putut?! După aceea se rostogoli şi se cufundă înapoi sub perne, subliniind fiecare hohot de plâns cu un pumn aruncat în mormanul de puf.

Poate că Georgina era mai paşnică şi avea o siluetă

mai robustă decât temperamentala şi silfida Alice, dar în niciun caz nu putea fi comparată cu o bovină. Aceasta o mângâie un pic mai apăsat pe umăr pe sora ei, după care îi aruncă Catrionei o privire neajutorată. Ştiau amândouă că mama lui Alice şi a Georginei nu ar fi fost de prea mare ajutor. Mătuşa Margaret stătea cuibărită în fotoliul de lângă şemineu, plângând în hohote pe înfundate, în batista ei dantelată.

Nu se mai clintise din loc după ce trăsese draperiile de damasc de la ferestrele dormitorului, de parcă fiica sa ar fi suferit mai degrabă de o maladie incurabilă decât de pe urma unei logodne rupte.

— Ce ai făcut, Alice? întrebă Catriona încet. După tăcerea abruptă care se instală în încăpere, înţelese imediat că nimeni altcineva nu îndrăznise să pună întrebarea aceea. Un bărbat precum marchizul de Eddingham nu ar fi riscat să işte un scandal monstruos pentru o logodnă ruptă pentru nimic.

Alice se rostogoli din nou cu faţa în sus. Când ieşi iarăşi de sub perne, părul ei blond era ciufulit în toate părţile. Suspină morocănoasă şi zise:

— Nu i-am permis decât un singur sărut.

Catriona se apropie atunci de pat, încruntându-se nedumerită.

— Virtutea este o calitate foarte preţuită de majoritatea domnilor. Dar cu siguranţă marchizul nu ar fi atât de crud încât să pună capăt logodnei doar pentru că nu i-ai permis şi un al doilea sărut.

Alice se ridică în şezut, pigulind neliniştită cuvertura de pe pat. Avea ochii umflaţi, pielea de pe faţă plină de cute de la perne şi urme de lacrimi pe obraji.

— Nu pe marchiz l-am sărutat. În ciuda eforturilor ei considerabile de a rămâne bosumflată, un zâmbet visător îşi făcu loc pe buzele ei. Ci pe celălalt domn din grădină. Vărul lui Lord Melbourne…

Ochii de un albastru-deschis ai Georginei se lărgiră de uimire. Mătuşa Margaret îşi lipi de buze batista îmbibată de lacrimi, într-un efort inutil de a-şi înăbuşi icnetul consternat.

Catriona îşi încrucişă braţele peste piept. Cele mai rele suspiciuni tocmai i se confirmaseră. Verişoara ei avusese mereu o slăbiciune pentru băieţii frumuşei. Şi, în ciuda tuturor eforturilor făcute, Catriona nu îl uitase niciodată pe cel mai frumuşel dintre toţi... un tânăr ofiţer de marină cu un zâmbet angelic şi cu ochi de diavol, a cărui atingere o făcuse să se cutremure cu o dorinţă pe care la momentul respectiv fusese mult prea tânără să o înţeleagă. Una care sperase că avea a se domoli odată cu trecerea timpului, dar care, în schimb, se accentuase.

— Şi bănuiesc că marchizul te-a surprins sărutându-l pe acest domn în grădină? o întrebă apoi pe verişoara ei.

Alice încuviinţă din cap. Buza de jos începu să îi tremure din nou.

— M-a umilit în faţa prietenilor mei şi apoi a refuzat să vorbească cu mine pe toată durata călătoriei cu trăsura înapoi spre casă. Habar nu aveam că are o fire atât de crudă şi de geloasă. Şi poate că e mai bine că am descoperit asta înainte să mă căsătoresc cu el.

— Mai bine pentru el, vrei să spui, bombăni Catriona.

Alice miji ochii.

— Mamă, Catriona e rea cu mine. Fă-o să plece.

Inspiră adânc, pregătindu-se să ţipe din nou, şi apucă statueta de porţelan Meissen de pe noptiera de lângă pat. Catriona nu mai aşteptă ca mătuşa ei să o trimită de-acolo. Trânti imediat uşa dormitorului, înainte ca porţelanul fragil să se sfărâme la contactul cu lemnul. Totuşi, plânsetele stridente ale verişoarei sale o urmară în jos pe coridor.

Catriona se grăbi pe scara lungă în spiralăa conacului impunător în stil Palladian[3], pe care-l numise casă timp de zece ani. Dar, în ciuda amestecului său de eleganţă şi grandoare, Wideacre Park i se părea mai degrabă o închisoare decât un palat. Pentru că ferestrele elegante cu

---

3 Arhitectura Palladianâ este un stil arhitectural european derivat din planurile arhitectului veneţian Andrea Palladio (1508-1580). Termenul „palladian“ se referă la clădirile inspirate din creaţiile lui Palladio, puternic bazate pe simetria, perspectivele şi valorile arhitecturii formale clasice ale vechilor clădiri greco-romane, (n.tr.)

arcade şi aşteptările unchiului ei o ţineau prizonieră mult mai eficient decât ar fi putut nişte gratii de fier.

Chiar dacă se străduise din răsputeri să îl răsplătească devenind o tânără lady englezoaică cuviincioasă – aşa cum îşi dorise mereu să o vadă unchiul ei –, încă exista o latură sălbatică şi rebelă a ei care îşi dorea să se înfăşoare în pledul ei vechi şi uzat şi să alerge desculţă pe iarba proaspăt tăiată.

Dar în după-amiaza aceasta nu avea de ales decât să se supună restricţiilor datoriei. Şi ar fi fost mai bine ca unchiul Ross să afle adevărul despre ce se întâmplase între Alice şi logodnicul ei, înainte să îi ceară satisfacţie marchizului şi să îl provoace la duel pentru că o umilise în mod public pe fiica lui cea mai mare. Mai cu seamă că, din câte auzise ea, Eddingham – care era un vânător dedicat – avea deopotrivă o mână stabilă şi o abilitate extraordinară de a ţinti mortal.

Când ajunse în dreptul uşii pe jumătate deschise a biroului unchiului ei, fu surprinsă să audă huruitul grav al unor voci masculine.

Se furişă mai aproape de uşă, întrebându-se în sinea ei cine ar fi fost atât de necugetat încât să vină neinvitat, într-un moment atât de delicat. Dar, înainte să aibă timp să identifice baritonul necunoscut, dinăuntru răsună vocea unchiului ei:

— Tu eşti, Catriona? Intră, te rog, poţi să ni te alături. Eu şi domnul ne-am terminat treburile private.

Catriona intră atunci în bibliotecă şi descoperi cu uimire că *domnul* care stătea comod în fotoliul de piele din faţa biroului unchiului ei era nimeni altul decât însuşi marchizul de Eddingham. Părea mult mai calm decât verişoara ei. Ochii lui de culoare întunecată erau limpezi şi netulburaţi, iar zâmbetul său părea relaxat. Nu dădea deloc semne că ar fi suferit de inimă frântă. Iar asta nu făcu altceva decât să-i întărească şi mai mult suspiciunile Catrionei că omul avusese mult mai multă afecţiune pentru zestrea considerabilă a verişoarei ei decât pentru însăşi Alice.

Cu fălcile sale durdulii lăsate şi cu pungile-i vineţii de sub ochi, unchiul ei arăta mult mai îndurerat şi decât Alice, şi decât marchizul. Şi, la drept vorbind, Catriona nu-l prea putea învinovăţi pentru asta. Pentru că se dovedise o sarcină extrem de dificilă să-i găsească un soţ fiicei sale predispuse spre a stârni scandaluri.

Unchiul ei îi făcu semn să intre în cameră.

— Cred că ai cunoscut-o deja pe nepoata mea la serata lui Lady Stippler de luna trecută, zise el.

Eddingham se ridică, şi mai multe bucle negre ca pana corbului, aranjate artistic, îi umbriră fruntea în clipa în care făcu o plecăciune elegantă în faţa ei.

— Este întotdeauna o plăcere, domnişoară Kincaid. Chiar şi în aceste circumstanţe dificile.

Catriona se gândi atunci că era un bărbat destul de chipeş – mai cu seamă în ochii doamnelor şi ai domnişoarelor cărora le plăcea genul acela de bărbaţi întunecaţi şi sobri.

— Mă tem că verişoara mea poate fi destul de capricioasă şi de impetuoasă uneori, zise ea. Dar te asigur că este o reflexie a caracterului ei, în niciun caz nu al dumitale.

— Poate că a fost mai bine aşa, răspunse omul şi oftă, afişând o resemnare tragică, de altfel cuvenită în acele circumstanţe. Suspectam deja de ceva timp că este posibil să existe o nepotrivire de temperamente între noi. Bărbatul luă şi el loc apoi, după ce Catriona se aşeză pe un scaun tapiţat cu brocart. Eu şi unchiul dumitale tocmai discutam despre câte alte interese avem în comun… cum ar fi o afinitate pentru caii pursânge… şi iubirea pentru pământ. Privirea lui ca de şoim zăbovi apoi un moment asupra chipului ei. Dar şi entuziasmul unei provocări interesante. Ia spune-mi, domnişoară Kincaid, dumneata şi unchiul dumitale aveţi vreo legătură de rudenie cu clanul Kincaid din Scoţia?

— Ba sigur că da! exclamă Catriona, uimită de întrebarea aceea neaşteptată.

— Aş spune că nu prea, murmură unchiul ei, chiar în

acelaşi timp, înăbuşindu-i răspunsul. Ramura noastră de familie are rădăcini adânc împământenite în Anglia de câteva decade bune.

Catriona se gândi imediat că abia dacă era vorba de o decadă în cazul ei şi luă un biscuit de pe tava de ceai, în speranţa că dulceaţa lui untoasă avea să îi poată îndepărta gustul amărui din gură.

Eddingham sorbi atunci din ceai şi zise:

— Eram curios pentru că tocmai ce am achiziţionat o fâşie mare de pământ în Scoţia, chiar lângă Balquhidder. Consilierii mei financiari îmi spun că se poate face o avere acolo în tranzacţii cu oi Cheviot.

Unchiul ei îşi trecu degetul mare peste legătura de piele a registrului de pe biroul său. Dintr-odată părea să-i fie foarte greu să-i întâlnească privirea lui Eddingham.

— Aşa am auzit…

— Am putut cumpăra terenurile de la Coroană pentru o sumă destul de mică, pentru că de ani de zile meleagurile sunt năpăstuite de o bandă nesuferită de tâlhari, condusă de un om care-şi spune Marele Kincaid.

Catriona încercă să înghită, dar biscuitul se fărâmiţase în gura ei şi-n clipa aceea îl simţea pe gât mai degrabă precum rumeguşul.

Marchizul îi aruncă atunci un zâmbet îngăduitor.

— Nici nu pot să-ţi spun cât de uşurat mă simt că acest tâlhar şi semenii săi nu au nicio legătură cu o domnişoară aşa minunată ca dumneata.

— Dar l-a văzut cineva vreodată pe acest tâlhar notoriu? întrebă ea pe un ton conversaţional, turnându-şi o ceaşcă de ceai, în speranţa că aşa putea ascundea tremurul ciudat care-i acaparase mâinile.

Marchizul nu mai părea deloc la fel de atrăgător cu buza de sus subţire curbată într-un rânjet superior şi dispreţuitor.

— Mă tem că nu. Preferă să rămână ascuns în umbre, precum un laş ticălos ce este. Şi în ultimul an a dispărut cu totul din peisaj… cum se întâmplă de altfel de obicei cu oamenii de teapa sa. Dacă nu a murit deja, o să-l găsim noi

şi o să-l scoatem la lumină... cu tot cu oamenii săi, de îndată ce vom avea dezgheţul primăverii de partea noastră. Am la dispoziţia mea trupe englezeşti care sunt mai mult decât dornice să se ocupe de sarcina aceasta.

Zgomotul marşului care răsuna ca un tunet. Siluete înveşmântate în tunici stacojii care ieşeau din întuneric asemenea unor demoni. O explozie de lumină şi apoi o orbire paralizantă. Sunetul sacadat de împuşcături. Urletul de durere al unui om care se arunca peste trupul neînsufleţit al soţiei sale. Şi apoi nimic altceva decât scârţâitul lugubru al unei funii care atârna şi se legăna, ieşită în relief, pe cerul luminat de lună. Teama cu care-şi îngropa faţa pătată de lacrimi în cămaşa fratelui ei, în timp ce încercau să uite imaginea aceea pe vecie întipărită în amintirile lor.

Şi apoi Catrionei i se păru că propria voce răsuna de undeva de departe. Parcă din acea noapte scoţiană înceţoşată, când părinţii ei fuseseră ucişi de mâinile nemiloase ale soldaţilor englezi.

— Ai mai dori nişte ceai, milord?

Eddingham îi întinse ceaşca.

— Da, aş fi încântat, mulţumesc.

Buzele îi încremeniră într-un zâmbet amorţit, în timp ce Catriona înclină ceainicul de argint cu doi centimetri mai departe de ceaşca sa şi îi turnă în poală un şuvoi de ceai fierbinte.

Eddingham sări imediat în picioare, înăbuşind o înjurătură.

— Catriona! urlă unchiul ei, lovind cu pumnul în birou. Ce naiba te-a apucat, fetiţo? M-aş fi aşteptat la asta din partea Georginei, dar ţie nu-ţi stă în fire să fii atât de neîndemânatică!

Zâmbetul graţios al Catrionei nu dispăru nicio clipă în timp ce aşeză ceainicul înapoi pe tavă şi-i înmână marchizului un şervet de bumbac.

— Mii de scuze, milord, zise ea, cu voce blândă.

Promit să fiu mai atentă pe viitor.

— Ar fi un lucru foarte înţelept, domnişoară Kincaid, zise Eddingham printre dinţii-i încleştaţi, străduindu-se să şteargă pata îngrozitoare care se întindea pe partea din faţă a pantalonilor să-i confecţionaţi din piele de culoare bej.

După aceea aruncă şervetul înapoi pe masă, se strădui să transforme grimasa care-i întuneca trăsăturile într-un zâmbet politicos şi făcu o plecăciune în faţa unchiului ei.

— Te rog să mă scuzi acum, milord, dar ar fi mai bine să mă întorc la mine acasă, să mă schimb.

Catriona rămase pe canapea, în timp ce unchiul ei îl conducea pe Eddingham până la uşă. Ţinea mâinile împreunate în poală cu seninătate şi era întruparea perfectă a unei nepoate respectuoase. Dar, de îndată ce uşa se închise în spatele oaspetelui lor, sări în picioare ca să-l înfrunte pe unchiul ei şi biroul se transformă numaidecât într-o tranşee înfierbântată, în timpul unei bătălii nesfârşite.

Îşi puse mâinile în şolduri şi se uită urât la el.

— Nu pot să cred că încă îţi renegi obârşia! Nu l-ai auzit pe omul acela? Are de gând să-i vâneze pe cei care au mai rămas de îndată ce se dezgheaţă zăpezile din munţi! Dacă acest Mare Kincaid despre care vorbeşte este fratele meu şi propriul tău nepot?

— Atunci am cu atât mai multe motive să-l reneg! Nu ai auzit ce a spus Eddingham? Unchiul ei îşi căută un refugiu în spatele biroului, pe care-l folosi precum un scut. Omul acela este un bandit... un hoţ... un tâlhar la drumul mare, care îi jefuieşte pe nevinovaţi pentru beneficiul său. Nu e nimic altceva decât un infractor de rând, al cărui singur destin posibil este să atârne în ştreang.

Catriona încremeni atunci şi-şi simţi toţi muşchii din corp încordându-se.

— La fel ca fratele tău?

Unchiul ei frunzări un teanc de hârtii. Chipul său era la fel de aspru ca mai devreme, dar ochii îi erau îmblânziţi de

o suferinţă veche.

— Tatăl tău şi-a ales singur soarta.

— Şi la fel şi al tău, zise ea, amintindu-i astfel că bunicul ei făcuse o înţelegere cu diavolul în clipa când căzuse la învoială cu englezii. O învoială care îi salvase viaţa, dar care îl costase sufletul şi pământurile care aparţineau de drept clanului său. Dar eu nu am acelaşi drept, pentru că sunt femeie, nu?!

Unchiul Ross aruncă atunci hârtiile înapoi pe birou.

— Şi mai exact ce fel de soartă ţi-ai alege tu, Catriona?

Ea se apropie de birou şi se aplecă peste el, cu ambele palme ancorate ferm de suprafaţa lui de mahon.

— Vreau să mă întorc în Scoţia ca să-l caut pe fratele meu.

Unchiul ei rămase privind-o îngândurat o clipă îndelungată, după care zise încet:

— Dacă tâlharul despre care se vorbeşte ar fi Connor, dacă ar fi încă în viaţă, nu crezi că ar fi încercat să te contacteze cumva până acum? Avea cincisprezece ani când te-a trimis la mine şi a avut zece ani lungi la dispoziţie ca să-şi exerseze caligrafia…

Catriona se aşteptase ca unchiul ei să-i contracareze cererea cu furie, cu o izbucnire nervoasă sau poate chiar cu un hohot de râs batjocoritor. Logica aceea rece reprezenta singura armă pe care nu era pregătită să o pareze.

— Poate s-a gândit că mi-ar fi mai bine dacă aş uita de viaţa noastră din Scoţia. Dacă l-aş uita pe el.

— Atunci, probabil a avut dreptate. Dar singurul lucru pe care nu trebuie să-l uiţi niciodată este că te-a trimis aici la mine ca să poţi avea o viaţă mai bună.

— M-a trimis la tine pentru că a considerat că era singura cale de a-mi *salva* viaţa după ce tunicile stacojii[4] au împuşcat-o pe mama noastră şi l-au spânzurat pe tata.

---

4 Soldaţi în armata engleză din secolele al XVIII-lea şi al XIX-lea care purtau tunici roşii, de unde şi denumirea lor popular, dată de colonişti (n.tr.)

— Şi te aştepţi să te trimit înapoi ca să te omoare şi pe tine? Nu prea cred! exclamă, după care pufni. Şi tatăl tău avea capul în nori şi mintea plină de vise. Şi el a stat, chiar aici, unde stai tu acum, cu ochii strălucindu-i de indignare şi i-a cerut tatălui meu să-i dea voie să se ducă înapoi în Scoţia pentru a se reuni cu clanul Kincaid. Şi, când tata l-a refuzat, i-a sfidat porunca şi a fugit pe ascuns în toiul nopţii. A abandonat-o pe logodnica bogată pe care i-o alesese tata şi a sfârşit căsătorindu-se cu o fetişcană scoţiană, fără un ban în buzunar. Nu l-am mai văzut niciodată, conchise el, după care clătină din cap ferm. Davey a dat cu piciorul la tot ca să alerge după un vis ridicol. N-o să-ţi permit să faci şi tu aceeaşi greşeală.

Catriona se îndreptă de spate.

— Peste trei luni o să împlinesc douăzeci şi unu de ani, şi atunci o să mă pot duce oriunde vreau, fără aprobarea ta. După aceea permise cadenţei ritmate şi vesele a vorbirii scoţiene să se strecoare un pic înapoi în vocea ei, ştiind că asta avea să stârnească în sufletul unchiului ei mai multă amărăciune decât ar fi putut orice alte cuvinte pe care le-ar fi rostit: Da, unchiule Roscommon, întări ea, adresându-i-se cu numele pe care nimeni altcineva din familie nu îndrăznea să-l folosească. Atunci voi fi liberă să-mi urmez propriul destin şi, dacă va fi nevoie, voi merge pe jos până în Scoţia ca să dau de urma lui Connor şi să-mi găsesc clanul!

Catriona înţelese mult prea târziu că rebeliunea aceea făţişă fusese o mare greşeală. Chipul lat al unchiului ei deveni imediat roşu ca racul de furie, trădându-i astfel obârşia scoţiană mai eficient decât orice urmă de accent. Flutură ferm dintr-un deget spre ea şi exclamă:

— Ba n-ai să faci aşa ceva, *fetiţă!* Pentru că o să-ţi dublez zestrea şi o să te căsătoresc cu următorul bărbat care intră pe uşa asta şi-mi cere mâna ta! O să se culce cu tine şi o să te lase grea, şi apoi o să fii prea ocupată cu a-ţi creşte copilul, cu a exersa cântatul la pian şi cu a te hotărî cu ce model să tapetezi pereţii casei tale ca să mai continui cu gândurile astea nebuneşti!

Spre groaza sa, Catriona simţi imediat lacrimi fierbinţi năpădindu-i ochii ca o mulţime de ace.

— Ţi-am fost mereu recunoscătoare pentru mila pe care mi-ai arătat-o, unchiule, şi înţeleg de ce ţi-ai putea dori să scapi de o povară aşa greoaie ca mine. Dar nu mi-am închipuit niciodată că ai putea să mă urăşti atât de mult!

Şi, chiar dacă nu îşi dorea nimic mai mult decât să izbucnească în lacrimi şi să iasă furtunos din încăpere – aşa cum ar fi făcut Alice –, se strădui să se întoarcă încet şi să meargă până la uşă calmă şi cu capul sus.

Ross Kincaid se cufundă greoi înapoi în scaunul său, în timp ce uşa se închidea în spatele nepoatei lui. După ce fratele lui mai mic nesocotise porunca tatălui lor şi fugise în Scoţia, tatăl său ordonase ca toate portretele lui să fie date jos de pe pereţi şi arse. Însă Ross nu avea nevoie de portrete sau de schiţe ca să-şi amintească de fratele lui. Catriona – cu buclele ei ciufulite blonde-roşcate, de culoarea căpşunelor, cu bărbia ei încăpăţânată şi cu acei ochi cenuşii precum ceaţa – era o copie fidelă în carne şi oase a lui Davey.

Nu avea să poată uita niciodată ziua în care diligenţa poştală venita din Edinburgh o aruncase la uşa lui… o creatură mică, slabă şi răvăşită, cu ochi cenuşii imenşi şi cu o claie de bucle de culoarea căpşunelor umbrindu-i neglijent faţa mică. Singurele ei posesiuni de pe lume fuseseră hainele pe care le purtase şi un pled zdrenţăros şi decolorat, pe care-l ţinuse înfăşurat în jurul umerilor. Dar, în ciuda licăririi flămânde din ochii ei şi a noroiului care-i păta obrajii, coborâse din spatele diligenţei poştale de parcă ar fi venit la palatul Buckingham pentru a servi ceaiul cu regele.

Amintirea aceea îi făcu buzele să se curbeze într-un zâmbet reticent. La drept vorbind, nu o ura deloc pe nepoata lui. Ci o iubea din tot sufletul său. O iubea suficient de mult cât să o mărite cu un bărbat pe care nu-l iubea deloc, numai pentru a o ţine în siguranţă în Anglia. Ca să o împiedice să facă aceeaşi greşeală pe care o făcuse tatăl ei.

Ross scoase apoi o cheie mică de aur din buzunarul redingotei sale şi descuie sertarul cel mai de jos al biroului.

Şi mâna – de obicei sigură şi fermă – îi tremură un pic când scoase dinăuntru un teanc îngălbenit de scrisori, legate cu o sfoară zdrenţuită… şi toate adresate într-un scrijelit masculin stângaci „domnişoarei Catriona Kincaid”. Le răsuci în mână şi studie cu ochi neliniştiţi sigiliile de ceară nedesfăcute.

Ross îşi spuse sieşi că nu o minţise cu nimic pe nepoata lui, ignorând cu stoicism vinovăţia care-i pârjolea măruntaiele precum acidul. Scrisorile de la fratele ei încetaseră a mai veni cu trei ani în urmă. Cu siguranţă băiatul era mort.

După aceea, băgă teancul de scrisori înapoi în sertar, îl închise ferm şi răsuci cheia în broască, încuindu-şi acolo secretele laolaltă cu regretele.

Când Catriona ieşi din biroul unchiului ei, cu ochii înceţoşaţi şi usturători din cauza lacrimilor fierbinţi nevărsate, ultima imagine pe care se aştepta să o vadă era cea a marchizului de Eddingham sprijinindu-se leneş de peretele de vizavi.

Omul ridică bastonul frumos ornat cu mâna sa înmănuşată în alb şi zise:

— Mi-am uitat bastonul.

Strălucirea de amuzament din ochii lui o avertiză imediat că auzise conversaţia lor, inclusiv ameninţarea unchiului ei de a-i dubla zestrea şi de a o mărita cu primul bărbat care intra pe uşă cerându-i mâna ei.

Îşi îndepărtă de pe obraz o lacrimă rătăcită, simţind că nu ar fi fost deloc înţelept din partea ei să trădeze orice fel de slăbiciune în faţa acestui om.

— Şi ai uitat şi drumul până la uşa principală? Să chem un lacheu ca să-ţi arate calea? întrebă ea, pe un ton tăios.

El se îndreptă de spate, dominând-o cu statura pe coridorul umbros.

— Asta nu va fi necesar. Cu toate acestea, poate ai vrea să-l informezi pe unchiul dumitale că voi fi plecat cu afaceri în următoarele câteva zile, dar că am toate intenţiile de a veni să te vizitez, de îndată ce mă întorc, luni după-

amiază. Şi poţi să-i transmiţi şi că aş dori să vorbesc ceva cu el atunci. Între patru ochi.

Catriona rămase încremenită în loc, în timp ce Eddingham întinse mâna ca să-şi treacă degetul mare înmănuşat peste curba obrazului ei. Gestul lui nu reprezenta atât o mângâiere, cât mai degrabă o avertizare, asemenea scoaterii la iveală a limbii veninoase în cazul unei cobre. După aceea se aplecă spre ea. Căldura respiraţiei lui pe urechea ei era o intimitate complet nedorită.

— Poate că nu e prea târziu ca să-i salvezi pe sălbaticii ăia despre care pretinzi că sunt semenii dumitale, domnişoară Kincaid. Cu o mireasă dornică şi pasională care să-mi încălzească patul, cu siguranţă nu aş mai avea la fel de mult timp pe care să-l dedic exterminării lor.

Şi apoi dispăru. Dar ecoul ritmic şi vesel al bastonului său care se lovea de podeaua de marmură venea ca o batjocură la adresa spaimei ei. Catriona se prăbuşi sprijinindu-se de uşă. Nu conştientizase că-şi ţinuse respiraţia până când aerul nu-i ieşi din plămâni într-o expiraţie tremurătoare. Aproape că se sperie de moarte când ceva moale şi pufos se frecă de piciorul ei.

Se uită în jos, chiar când Robert the Bruce îşi gudura capul imens pe lângă glezna ei, aproape dărâmând-o cu totul.

— Aici erai, bandit mic şi obraznic! exclamă ea, aplecându-se şi luând motanul în braţele sale. Dar vibraţia puternică a torsului său îi aminti imediat că nu mai era nimic *mic* la el. Şi mai exact pe unde umblai acum câteva minute, când aş fi avut nevoie de un domn curajos care să-mi ia apărarea?

Catriona zări fugar o reflecţie a lor în oglinda ovală cu ramă aurită de pe peretele de vizavi. Îşi odihni bărbia pe capul mare al lui Robert the Bruce, delectându-se cu căldura şi cu moliciunea corpului său şi amintindu-şi cum îl ţinuse cândva la fel, stând în uşa grajdului şi uitându-se după un tânăr şi chipeş ofiţer, care pornea la galop ca să înfrunte bătălia cu lumea. Ochii ei cenuşii nu mai erau

înceţoşaţi de lacrimi, ci străluceau precum oţelul unor săbii încrucişate.

— Unchiul Ross se înşală, nu-i aşa, Robert? Nu avem nevoie de un soţ. Ceea ce ne trebuie nouă este un erou. După aceea îşi privi buzele curbându-se într-un zâmbet hotărât. Şi eu ştiu *exact* unde să găsesc unul.

Capitolul 3

Undeva între zidurile de la Newgate erau adunaţi tot soiul de bandiţi şi infractori care năpăstuiseră vreodată bulevardele vaste şi aleile înguste ale Londrei. Criminali, violatori, hoţi, răpitori, debitori şi ticăloşi de toate tipurile aglomerau celulele lungi şi înguste ale închisorii, contribuind cu toţii la miasma de suferinţă şi mizerie care părea să atârne asupra locului.

Spânzurătoarea se înălţa falnică în curtea exterioară din afara ferestrelor închisorii, iar umbra ei cumplită venea ca un memento dezolant al faptului că mulţi dintre cei care erau întemniţaţi în spatele zidurilor nu aveau să-şi găsească scăparea altfel decât la capătul funiei de execuţie.

Catriona îl urmă precaută pe temnicer în josul unui tunel întunecos şi umed de cărămidă, străduindu-se să ţină tivul dantelat al rochiei sale să nu se atingă de paiele mizerabile care împânzeau podeaua şi fără a scăpa din mână batista cu care-şi ţinea acoperit nasul. Nu putea să nu fie recunoscătoare pentru că mai devreme în dimineaţa aceea stropise cu apă de levănţică bucata aceea dantelată de muselină. Parfumul floral ajuta să blocheze duhoarea de carne nespălată şi alte mirosuri care veneau ca o insultă inimaginabilă la adresa nărilor ei sensibile.

Temnicerul se opri brusc, după care se răsuci spre ea. Felinarul pe care-l ţinea strâns în mână arunca un semicerc difuz de lumină peste nasul său spart şi dinţii lui stricaţi. Iar de craniul său deformat se agăţau mai multe şuviţe rare de

păr portocaliu.

— Sunteţi sigură că vreţi să faceţi asta, donşoară? Newgate nu e tocmai locu’ potrivit pentru o doamnă. Dacă aţi fi sora mea, aş vrea mai degrab’ să vă ştiu acasă în siguranţ’, atârnându-mi ciorapii în jurul focului, decât umblând pe aici printre toţi sodomiştii şi ucigaşii ăştia.

Catriona coborî batista de la nas şi aruncă o privire agitată peste umăr, temându-se că un sodomist se pregătea să sară dintre umbre şi să-i taie gâtul.

— Apreciez grija dumitale, domnule, dar cred că este datoria mea creştinească să-l caut pe fratele meu rătăcitor şi să-i oferi orice fel de alinare pot.

Temnicerul pufni când auzi afirmaţia ei.

— Cum vreţi, donşoară. Da’ singura alinare pe care o caută majoritatea netrebnicilor ăstora îi pe fundu’ unei sticle de gin sau sub fusta vreunei târfe.

Clătină apoi din cap şi continuă în josul tunelului, fluierând o melodie deloc armonioasă prin gaura dintre dinţii săi din faţă. Şi poate i s-ar fi alăturat şi Catriona în fredonat dacă ar fi crezut că asta ar fi făcut să-i sporească în vreun fel curajul şovăielnic. În curând, tunelul acela se deschise spre un coridor mult mai lat, flancat pe o parte de gratiile unei camere comune, aproape prea mare pentru a fi numită celulă. Şi probabil încăperea aceea ar fi părut şi mai mare dacă fiecare centimetru de spaţiul disponibil nu ar fi fost ocupat cu cei mai dubioşi oameni pe care îi văzuse vreodată Catriona.

Unii stăteau întinşi pe băncuţe de lemn, în timp ce alţii se învârteau de colo-colo agitaţi sau zăceau prin colţuri, ca nişte animale. Şi nici măcar o batistă cufundată o noapte întreagă în apă de levănţică nu ar fi putut masca duhoarea aceea.

Apariţia ei fu întâmpinată cu un cor de fluierături şi şuierături. Catriona rămase cu privirea aţintită în faţă, prefăcându-se cu înverşunare că era surdă şi nu auzea nimic.

— Ca să vezi! Ia uită-te acolo, Charlie! strigă unul dintre bărbaţi. A venit o doamnă în vizită! Sau e soţia ta

care caută un bărbat *adevărat* care să-i încălzească patu'?

Apoi un alt prizonier îşi împinse mâna plină de mizerie printre gratii şi scutură din deget la adresa ei.

— Poate că-i una dintre misionarele alea. Ia vino-ncoa', iubire, să-ţi dau io un motiv să stai în genunchi!

Atât Catriona, cât şi prizonierul în cauză tresăriră când temnicerul îşi izbi tare bastonul de lemn de gratii, la niciun centimetru distanţă de degetele omului.

— Ai grijă cum vorbeşti în faţa unei doamne, Jack, altfel va trebui să intru acolo şi să te învăţ io bunele maniere.

Comentariile vulgare ale omului se transformară imediat în nişte bombăneli şoptite, dar Catriona încă le putea simţi privirile flămânde aproape arzându-i pielea prin lâna stacojie groasă a redingotei sale. Şi aproape că leşină de uşurare când îl urmă în cele din urmă pe temnicer pe uşa din capătul coridorului. Însă uşurarea ei nu avu o viaţă prea lungă. Pentru că tunelul care se întrezărea printre umbre era mai umed, mai întunecos şi mai îngust decât cel pe care mersese mai devreme.

Îşi drese glasul, ca să-şi mascheze tremurul vocii, după care zise:

— Aici îi încuiaţi pe cei mai incorigibili prizonieri?

Paznicul se uită peste umăr şi îi aruncă o privire vicleană.

— S-ar putea spune şi aşa.

Până când ajunseră la uşa masivă de stejar de la capătul tunelului, Catriona începuse să se îndoiască din nou că misiunea în care pornise era într-adevăr una înţeleaptă. În partea de sus, uşa avea un grilaj de fier, însă se afla la prea mare înălţime ca să poată arunca un ochi înăuntru, chiar dacă s-ar fi ridicat pe vârfuri.

Căută apoi în poşetă cu o mână tremurândă şi-i întinse paznicului permisul mototolit.

— Mi s-a promis o oră singură cu fratele meu.

Temnicerul se chiori câteva clipe la permisul pe care-l ţinea cu susul în jos. Mişca buzele, prefăcându-se să citească rândurile. Catriona scoase atunci şi o guinee din

poşetă şi o flutură prin faţa ochilor lui, absolut convinsă că acel anume limbaj universal avea să fie înţeles fără probleme.

Omul îi zâmbi imediat strălucitor, băgă moneda în buzunar, după care scoase de la centură inelul de fier cu chei care zornăiau şi o strecură în broască pe cea mai mare dintre ele, care avea şi cel mai înspăimântător aspect. Catriona inspiră adânc, pregătindu-se pentru ce era mai rău, în timp ce uşa scârţâi sinistru în balamalele masive şi se deschise uşor.

Dar icni imediat neîncrezătoare când dădu cu ochii de interiorul celulei. Asta dacă încăperea aceea putea fi numită într-adevăr celulă. Poate că nu avea toate conforturile de acasă, dar cu siguranţă oferea toate conforturile unei case de toleranţă decorate lasciv. Sau cel puţin cele pe care îşi imagina Catriona că le-ar fi avut o casă de toleranţă, de vreme ce nu vizitase niciodată un astfel de loc.

Pereţii umezi fuseseră acoperiţi cu fâşii brodate de muselină stacojie şi aurie, care păreau deopotrivă îndrăzneţe şi delicate. Pardoseala de piatră era încălzită de un covor oriental în nuanţe strălucitoare de smarald şi rubin. Două nimfe pe jumătate dezbrăcate îi aruncau Catrionei priviri lascive de pe două piedestale de mărimi diferite, care se aflau în colţurile îndepărtate ale celulei. Poate că statuetele erau ciobite şi covorul puţin ponosit, dar trei lampadare cu gaz, agăţate pe nişte cârlige de lemn din pereţi, aruncau o strălucire confortabilă, care crea ambianţa cortului unui sultan.

Nu exista niciun pat în încăpere, dar cu siguranţă canapeaua supradimensionată îşi făcea treaba foarte bine. După cum demonstra şi actualul ei ocupant. Stând în pragul uşii, Catriona nu putea vedea nimic altceva decât o pereche de cizme negre Hessian, încrucişate la glezne, şi un firicel ondulat de fum care se ridica pentru a se alătura norului slab care plutea în apropierea tavanului.

— Tu eşti, Barney? întrebă tărăgănat ocupantul canapelei, fără ca măcar să se ostenească să-şi

descrucişeze picioarele, darămite să se mai şi ridice să-şi primească invitaţii. Doamna Terwilliger a trimis-o pe fata pe care am cerut-o? Habar nu ai cât de al naibii de singuratic poţi să te simţi aici, când n-ai altceva decât imaginaţia să-ţi ţină companie.

Paznicul se scărpină în cap, aruncându-i Catrionei o privire stânjenită.

— Mă tem că nu, domnule. Dar v-am adus pe cineva care să vă ţină un pic de companie în singurătate. E draga dumneavoastră soră, care o venit să vă ofere un pic de alinare creştinească.

Cizmele nu se clintiră din loc. Dar un pufăit gânditor de fum pluti spre tavan. Şi, chiar când Catriona se gândea serios să o ia la fugă şi să-şi încerce norocul cu oamenii din camera comună, prizonierul se îndreptă de spate şi-şi aruncă un picior lung şi musculos peste marginea canapelei. Iar când apăru cu totul în lumină, Catriona abia îşi putu înăbuşi un icnet.

Simon Wescott nu mai era băiatul frumuşel pe care şi-l amintea.

Părul lui avea nevoie disperată de un tuns şi i se revărsa ca o mătură peste umeri. Şi era cu o nuanţă mai închis decât culoarea de miere caramelizată pe care şi-o amintea – ca şi când în ultimii cinci ani şuviţele acelea mătăsoase cunoscuseră mai degrabă miezul nopţii decât lumina soarelui. O barbă veche de o zi îi umbrea maxilarul, accentuându-i liniile puternice şi golurile slave de sub pomeţi.

Desfrâul cu care se delectase de-a lungul anilor îşi pusese amprenta asupra zonei din jurul ochilor lui, cioplind pe faţa lui o plasă de riduri fine, care îi oferea un aspect mai dur decât era probabil în realitate. O cicatrice albă crestată îi spinteca sprânceana stângă, de parcă ar fi fost în cele din urmă pedepsit pentru că îndrăznise să zboare prea aproape de soare de lovitura ca de fulger a pumnului unui zeu gelos.

Îşi stinse ţigareta subţire cu o grijă ostentativă, după care se uită la ea prin ceaţa persistentă creată de fum.

Prudenţa îi întuneca nuanţa ochilor aducând-o până la culoarea străvezie a unui luminiş de pădure, înainte de o furtună năprasnică.

Catriona tocmai se pregătea să deschidă gura şi să bălmăjească ceva – orice –, când el îşi deschise larg braţele şi buzele lui luară forma unui zâmbet orbitor, care fără îndoială fermecase nenumărate tinere femei, convingându-le să renunţe la haine şi să se arunce în braţele lui.

— O! Dar salutare, dulceaţă! De ce nu vii încoace să mă laşi să te legăn pe genunchi aşa cum făceam când erai doar o mână de om?

Catriona ştia că nu avea de ales decât să intre în jocul propriei sale şarade, aşa că se îndreptă spre el, strângând tare poşeta cu degete deja albe.

— Bună ziua, dragă frate, zise ea încordată. Sper că s-au purtat bine cu tine aici.

— Nu la fel de bine cum obişnuiai să te porţi tu cu mine, dovlecel, răspunse el, după care se întinse şi îi trase o palmă peste fund, jucăuş.

Dar privirea ei scandalizată nu făcu altceva decât să intensifice strălucirea perversă din ochii lui.

— Mă bucur să te găsesc aşa bine dispus, ţinând cont de circumstanţele sumbre în care te afli, zise ea.

Cu buzele strânse într-un pupic rigid, Catriona se aplecă apoi şi-i oferi un sărut scurt şi cast pe obraz.

Dar el răsuci capul în ultimul moment, şi buzele ei îi atinseră colţul gurii. Ea se îmbujoră de furie, după care se îndreptă de spate şi se îndepărtă de el.

Emoţionat de reuniunea lor tandră, temnicerul încărunţit îşi scoase o batistă murdară din buzunar şi îşi şterse ochii umeziţi.

— Sora dumneavoastră vrea un pic de timp singură cu ’mneavoastră, domnule, aşa că o să vă las să vă reîmprieteniţi, cât îmi beau ceaiul.

— Nu!

Înţelegând că făcuse o greşeală îngrozitoare, Catriona se repezi disperată spre uşă. Dar era prea târziu. Paznicul ieşise deja din celulă, şi în clipa aceea răsucea cheia în

broască, încuind-o în cuşca tigrului.

Ştia că trebuia să facă tot posibilul să-şi recapete stăpânirea de sine dacă nu voia să devină cina lui.

Se întoarse uşor cu faţa spre el, şi Simon se ridică de pe canapea. Era mai înalt decât îşi amintea. Cu umerii mai laţi şi cu şoldurile mai înguste. Nu purta nici haină, nici vestă, ci doar o pereche de pantaloni confecţionaţi din piele de căprioară şi o cămaşă albă de muselină, descheiată la guler – care dezvăluia un piept musculos, pudrat uşor cu păr auriu. Nici în cele mai îndrăzneţe vise ale sale Catriona nu-şi închipuise vreodată că farmecul lui ar putea deveni şi mai letal odată cu trecerea timpului, şlefuite de alchimia misterioasă a masculinităţii şi a vârstei.

— Sunt o mincinoasă odioasă, mărturisi ea.

— Ştiu. Probabil tocmai de-asta mama mea m-a iubit pe mine cel mai mult, zise el, după care înclină capul într-o parte când ea îi aruncă o privire plină de reproş. De ce eşti aici, dacă nu eşti unul dintre copiii bastarzi ai tatălui meu? Ai venit ca să mă asasinezi sau… Dar privirea lui coborî imediat spre talia ei subţire, accentuată de redingota cu croială în stil prinţesă pe care o purta… Sau să mă acuzi că sunt tatăl viitorului tău copil?

— Ei bine, eu… eu… Se bâlbâi astfel câteva clipe, dar, în cele din urmă, curiozitatea tot o învinse. Asta chiar se întâmplă atât de des?

El ridică din umeri.

— Cel puţin o dată pe săptămână. Uneori de două ori, marţea. Dar rânjetul lui strâmb o împiedica să-şi dea seama dacă o lua pe ea în râs sau propria lui reputaţie. Dacă ai venit aici să mă asasinezi, atunci mă tem că sunt la mila ta. Ţi-aş oferi lavaliera mea ca să mă strangulezi cu ea, dar, din păcate, mi-au luat-o ca nu cumva să mă spânzur cu ea… pentru că nu voiau să-l priveze pe călău de plăcerea aceasta.

— Ultima dată când am verificat, o datorie de aproape şapte mii de lire şi seducerea fiicei unui magistrat nu erau tocmai o infracţiune ce se pedepseşte prin spânzurare.

— Păi, nu l-ai cunoscut pe magistrat, zise el, după

care se prăbuşi pe marginea canapelei şi întinse mâna sub ea.

Catriona făcu imediat un pas în spate, neliniştită, pe jumătate aşteptându-se să scoată vreun soi de armă. Dar, când mâna lui reapăru, ţinea strâns o sticlă pe jumătate goală de vin de Porto. Şi apoi scoase două pahare de sub canapea cu acelaşi aplomb.

— Mă tem că am fost destul de nepoliticos. Ai vrea să bei cu mine?

— Nu, mulţumesc, răspunse ea, privindu-l cum turnă nişte lichid rubiniu într-unul din pahare, după care continuă: Uitasem că te aşteptai la un cu totul alt fel de companie. Probabil eşti foarte dezamăgit.

El îi aruncă atunci o privire indescifrabilă pe sub genele-i lungi şi aurite.

— N-aş spune asta. Surprins, poate… dar nicidecum dezamăgit.

— Ne-am mai întâlnit, deşi nu mă aştept deloc să-ţi aminteşti de mine.

La fel cum ea nu s-ar fi putut aştepta niciodată să-l uite pe el.

— Atunci, îmi faci o mare nedreptate… Expresia blândă şi mustrătoare care apăru pe chipul lui Simon ar fi putut topi şi un aisberg, când continuă cu: … Domnişoară Kincaid.

Catriona rămase cu gura căscată din pricina şocului.

El ridică paharul într-un toast batjocoritor.

— Nu uit niciodată un chip frumos.

Ea strânse imediat din buze şi zise:

— Ai crezut că eram băiat.

Buzele îi zvâcniră de amuzament când aruncă o ocheadă scurtă – dar foarte îndrăzneaţă şi cuprinzătoare – spre umflătura generoasă a pieptului ei.

— O greşeală pe care te asigur că nu o voi repeta. Sorbi apoi din vinul său de Porto şi o urmă de tachinare veselă se strecură în vocea lui: Cu siguranţă nu credeai că aş putea uita o fetiţă scoţiană slăbănoagă, care mirosea a fân proaspăt tăiat şi a biscuiţi cu scorţişoară şi al cărei

singur campion era un pisoi portocaliu, sălbatic pe nume Bonnie Prince Charlie[5].

— Robert the Bruce. Presupun că îţi aminteşti şi de verişoara mea, atunci? zise ea, pentru că nu se putu abţine să nu-l întrebe.

El clipi imediat, privind-o cu ochi nevinovaţi.

— Aveai o verişoară?

— Cu siguranţă îţi aminteşti de Alice. Erai pe punctul de a o seduce... complet... când am căzut din podul hambarului şi am aterizat direct pe spatele tău.

— Ah! Da! Cum aş fi putut uitat de draga şi dulcea... Dar se încruntă imediat. Cum ziceai că o cheamă?

— Alice.

— Ah, da, draga şi dulcea mea Amelie, afirmă el, după care-şi duse mâna la inimă. M-am gândit la ea cu mult drag, în fiecare zi, de când ne-a despărţit mâna crudă a destinului.

Catriona îşi înăbuşi un zâmbet nedorit şi întinse mâna ca să netezească partea de jos a uneia dintre fâşiile de material drapate pe perete.

— Ce fel de închisoare îţi permite luxul de a avea vin, tutun şi femei de moravuri uşoare?

— Urăsc faptul că trebuie să-ţi corup sensibilităţile delicate, draga mea, dar prizonierii bogaţi au onorat mereu tradiţia veche de secole de a-i mitui pe temniceri. Ridică apoi paharul într-un alt toast, şi asta îi oferi o scuză pentru a-l goli până la ultima picătură. Dumnezeu să-i binecuvânteze sufletul mic şi hapsân!

Ea se încruntă atunci.

— Nu înţeleg. Dacă eşti bogat, atunci de ce eşti întemniţat aici ca debitor?

El tresări atunci.

— Poate că ar fi trebuit să spun... *iluzia* bogăţiei. Toată lumea de aici ştie că ducele de Bolingbroke este tatăl

---

5 Prinţul Charles Edward Louis Philip Casimir Stuart (31 decembrie 1720 - 31 ianuarie 1788), cunoscut drept Bonnie Prince Charlie sau „Tânărul Pretendent“, a fost al doilea pretendent iacobin la tronul Angliei, Scoţiei şi Irlandei, (n.tr.)

meu. Şi cu toţii sunt de părere că nici măcar nobilul cu cea mai împietrită inimă nu ar putea fi atât de crud încât să-şi lase fiul bastard să putrezească la Newgate. Se aşteaptă ca el să apară furtunos la porţile închisorii din clipă în clipă, în careta sa cu patru cai, aruncând monede în stânga şi-n dreapta sărmanilor ăstora, din sacul său cu bani plin până la refuz.

— Şi la asta te aştepţi şi tu? întreabă ea pe un ton conversaţional, încercând să ascundă cât de important era, de fapt, răspunsul lui pentru planurile ei.

Pe buzele lui apăru atunci umbra unui zâmbet amar.

— Eu mă aştept să ofere el sfoara pentru spânzurarea mea. Mă tem că am fost mereu o mare dezamăgire pentru el. Şi ultimul meu păcat a fost acela de a supravieţui întâlnirii cu Napoleon, în timp ce fratele meu Richard a avut parte de o moarte dezonorantă, murind de dizenterie pe câmpul de bătălie noroios din Malta şi lăsându-l astfel fără niciun moştenitor… legitim.

— Îmi pare rău, zise Catriona, încet.

— Că a murit fratele meu? Sau că eu am supravieţuit? Se lăsă apoi pe spate pe canapea şi bătu uşor cu palma pe perna de lângă, transmiţându-i să se ducă să se aşeze acolo. Dar am vorbit deja destul despre putregaiul din arborele meu genealogic. Ce-ar fi să vii încoace, să-ţi odihneşti căpşorul ăla frumos pe umărul meu şi să-mi spui cum a ajuns vestea păcatelor mele sordide la nişte urechi aşa frumoase şi rafinate ca ale tale?!

Catriona ignoră prudentă invitaţia lui scandaloasă şi luă loc pe un scăunel şubred cu trei picioare, care se afla la câţiva metri mai departe. Obiectul acela de mobilier îngrozitor scârţâi odios, şi fu cât pe ce să cadă, dar îşi recăpătă echilibrul. Căută imediat să-şi recapete demnitatea, scoţându-şi boneta în grabă şi aşezând-o pe podea, la picioarele scaunului.

— După cum sunt sigură că ştii deja, se vorbeşte în fiecare salon din Londra despre recenta ta încarcerare. Îşi scoase apoi mănuşile şi le aşeză deasupra bonetei. Dar chiar nu ar trebui să fii atât de modest cu privire la

realizările tale, domnule Wescott. Sau poate ar fi mai bine să-ţi spun *Sir Simon*? Nu doar că ai supravieţuit războiului cu Napoleon. După bătălia de la Trafalgar, ai fost ridicat la rangul de cavaler pentru că i-ai salvat viaţa căpitanului tău la bordul navei *Belleisle,* aruncându-te în faţa unui glonţ de muschetă care-i era destinat lui. Şi, după ce te-ai întors din Spania, ai fost proclamat erou şi ridicat în slăvi de întreaga Londră.

El pufni dispreţuitor şi zise:

— Oraşul acesta s-a grăbit mereu să îmbrăţişeze orice idiot cu câteva medalii strălucitoare şi un pic de minte în cap.

— Oh, dar nu ridicarea ta în glorie a fost ceea ce a capturat imaginaţia oraşului. Ci mai degrabă căderea ta în dizgraţie destul de spectaculoasă. Sau să o numesc, mai bine, o aruncare în gol? Pentru că, în loc să accepţi promovarea la gradul de comandor, tu ţi-ai vândut comisionul şi te-ai apucat să preacurveşti, să bei şi să pariezi la jocuri de noroc fiecare dram de respectabilitate pe care ţi l-a câştigat curajul tău în luptă.

El se întinse pe canapea şi-şi încrucişă mâinile sub cap, adoptând o expresie extrem de plictisită.

— Ai omis încăierările din taverne şi duelurile. Încă nu pot să spun că am ucis vreun om, dar am rănit vreo câţiva.

Ea continuă ca şi când el nu ar fi zis nimic:

— Şi de atunci nu au trecut nici două săptămâni fără să-ţi fie menţionat numele în paginile de scandal.

— Peste care fără îndoială tu te-ai uitat avid în fiecare noapte, îmbrăcată în cămaşa ta de noapte albă virginală, înainte de a te băga sub aşternuturile reci ale patului tău singuratic.

Batjocura lui atingea o coardă extrem de sensibilă. Pentru că el nu avea să ştie niciodată cât de frecvent îi încălzise amintirea lui atât aşternuturile, cât şi visele.

Dar ridică bărbia sfidătoare.

— De unde ştii că dorm singură?

— Pentru că arăţi de parcă ai nevoie disperată de un… îi întâlni privirea o clipă îndelungară, după care

termină propoziţia încet: … De un soţ bun.

Catriona se ridică şi începu să se plimbe de colo-colo prin celulă, evitându-i privirea.

— Şi am mai auzit şi alte zvonuri despre tine, de când te-ai întors. Zvonuri care nu erau tipărite în paginile de scandal, ci şuşotite prin saloane şi pe la colţuri de alei. Se spune că eşti dispus să-ţi foloseşti toate abilităţile dobândite în marină ca să oferi anumite servicii celor care au nevoie de ele… servicii de protecţie, de transport şi de recuperare de bunuri pierdute. Făcu o pauză scurtă în faţa uneia dintre statuete, trecându-şi uşor un deget de-a lungul gropiţei din obrazul unei nimfe. Toate pentru un preţ, desigur.

— Da, păi, să te dedici unei vieţi pline de desfrâu nu-i deloc ieftin, să ştii.

Auzi canapeaua scârţâind în spatele ei când Simon se ridică.

— De asta ai venit astăzi aici, domnişoară Kincaid? Pentru că vrei să mă angajezi?

— Nu, domnule Wescott, răspunse ea cu răceală, întorcându-se cu faţa spre el. Am venit aici astăzi pentru că îmi doresc să mă căsătoresc cu tine.

Capitolul 4

Simon primise multe propuneri în viaţa lui – multe dintre ele prea bolnăvicioase şi scandaloase pentru a fi măcar şoptite când se afla în companie mixtă. Dar niciuna din ele la fel de şocantă ca o cerere în căsătorie.

Limba lui iscusită nu-l mai ajută în niciun fel, şi rămase încremenit, holbându-se prosteşte la vizitatoarea lui şi întrebându-se dacă era la fel de nebună pe cât era de frumoasă. Promisiunea frumuseţii pe care o întrezărise la ea în hambarul acela cu cinci ani în urmă înflorise şi se îndeplinise, întrecându-i cu mult cele mai sălbatice aşteptări.

Pentru că avea genul acela de frumuseţe care nu avea nevoie să fie sporită prin cosmetice sau alte artificii feminine. Nu avea nevoie de un semn de frumuseţe care să atragă atenţia spre buza ei de jos cărnoasă sau spre îmbujorarea trandafirie care îi acapara obrajii în mod natural. Cu siguranţă existau oameni care ar fi considerat că avea nasul un pic prea ascuţit sau maxilarul un pic prea proeminent, dar Simon i-ar fi declarat pe toţi nebuni într-o clipită. Pentru că el îi găsea defectele la fel de atractive precum farmecele – mai ales nuanţa aceea de căpşună a părului ei şi pistruii împrăştiaţi pe pielea ei precum frişca. Şi din punctul lui de vedere orice încercare de a-i îndepărta cu spumă de lapte sau cu loţiune Gowland ar fi trebuit considerată o infracţiune pedepsibilă prin spânzurare.

Glumele lui conţinuseră un adevăr trădător. Abia dacă şi-o mai putea aminti pe verişoara ei, Alice. Ce să mai, abia dacă îşi mai putea aminti şi chipul acelei tinere contese obraznice, care-l primise în patul ei în noaptea în care acolitul magistratului îl târâse de acolo şi-l azvârlise direct în celulă. Dar nu o uitase niciodată pe fata aceasta – sau privirea din ochii ei – din clipa în care îi cuprinsese obrazul în palmă cu nesăbuinţă şi o sedusese să-i întâlnească privirea.

De-a lungul anilor, îşi admirase reflexia în ochii a nenumărate femei… dar omul care se uitase înapoi la el din oglinzile acelea cenuşii şi înceţoşate îi fusese complet străin. Un om care chiar ar fi putut fi vrednic de o asemenea admiraţie. Un om care mai avusese o şansă să-şi onoreze ţara şi să-şi facă tatăl mândru de el.

De data aceasta, Simon nu se mai obosi cu un pahar. Pur şi simplu ridică sticla de vin de Porto la buzele lui şi luă o înghiţitură mare, primind cu braţele deschise arsura lui familiară şi amorţitoare.

— Probabil vizitiul tău a greşit drumul pe undeva, domnişoară Kincaid. Suntem la Newgate, nu la Bedlam.

— Înţeleg cât de nebunească trebuie să ţi se pară ideea aceasta a mea.

Ridică apoi mâna ca să-şi îndepărteze de pe frunte o

buclă rebelă care i se eliberase din cocul atent aranjat, amintindu-i fără voia sa de fetiţa stângace care fusese cu cinci ani în urmă. Anii petrecuţi în Anglia reuşiseră în cele din urmă să-i cizeleze vocea şi să-i facă să dispară accentul acela scoţian, cadenţat şi vesel. Simon fu şi el surprins de cât de dor îi fusese să-l audă.

— Dar ceea ce îţi ofer nu este altceva decât o propunere de afaceri, continuă ea. În fond, nu despre asta e vorba în majoritatea căsătoriilor?

— Oh, domnişoară Kincaid! exclamă el tărăgănat. Habar nu am avut că, sub pieptul acela minunat al dumitale, bate inima unei romantice incurabile.

Şi apoi pieptul acela minunat vibră, într-un oftat de frustrare.

— N-ai decât să râzi de mine, dacă vrei, dar ştii şi tu foarte bine că spun adevărul. O ducesă rămasă la sapă de lemn se căsătoreşte cu un negustor bogat, ca să salveze averea familiei sale. Doi tineri care au crescut pe moşii învecinate îşi jură credinţă veşnică numai ca să îşi mulţumească familiile şi ca să-şi unească terenurile. Inimile sunt oferite mult prea adesea ca monedă de schimb într-o negociere, şi de obicei în scopuri mult mai puţin nobile.

— Ce-ar fi să-mi spui ce scop ar putea fi atât de nobil încât să facă o femeie ca tine să ia cu asalt zidurile unei închisori, în căutarea unui potenţial soţ?

Ea se apropie atunci de el, cu o expresie dezarmant de îndârjită întipărită pe chip.

— Vreau să mă însoţeşti în Scoţia, la fratele meu.

Simon avu nevoie de un minut ca să asimileze informaţia aceea.

— Pare o sarcină destul de simplă. Dar tot nu înţeleg de ce ar fi nevoie ca eu să dau la schimb un set de cătuşe pentru altul, de alt fel?

— Pentru că nu am mijloacele necesare să te angajez aşa cum se cuvine. Dar am, în schimb, o zestre *foarte* generoasă. Coborî apoi privirea, şi genele-i dese aruncară o umbră luxuriantă pe obrajii ei rozalii. O zestre care tocmai a fost dublată de unchiul meu, în disperarea sa de a scăpa de

mine.

— Şi asta s-a întâmplat înainte sau după ce a aflat că urma să vii la Newgate ca să-ţi cauţi un soţ?

Ea îi aruncă atunci o privire plină de reproş.

— El nu ştie că sunt aici. Nimeni nu ştie că sunt aici…

Simon rămase cu privirea aţintită asupra ei, observând cum îmbujorarea îi acapară şi mai tare obrajii în clipa în care înţelese ce mărturisire periculoasă îi făcuse. Pentru că, permiţându-i temnicerului să o încuie în celula aceea cu el, nu îşi riscase doar reputaţia… ci şi însăşi virtutea. Fiindcă adevărul era că nu avea de unde să ştie că el nu era genul de ticălos care ar fi putut-o imobiliza sub el pe canapea în doi timpi şi trei mişcări, cu o mână sub fusta sa şi cu una lipită peste gura ei, înainte ca măcar să apuce să trage aer în piept pentru un ţipăt. Nu că i-ar fi păsat cuiva din văgăuna aceea blestemată chiar dacă ar fi auzit-o ţipând. Pentru că era mult mai probabil ca în astfel de circumstanţe oamenii din camera comună să-i strige încurajări şi să-şi ceară şi ei rândul cu ea.

Catriona îşi smulse apoi privirea de la el cu mare dificultate şi începu din nou să se plimbe de colo-colo pe toată lungime celulei. Cu toate acestea, legănatul unduios al şoldurilor ei pe sub redingota de lână stacojie îi atrăgea privirea blazată.

— Sunt dispusă să împart cu tine o jumătate din zestre mea, îl informă ea, exprimându-se de parcă fusese deja suficient de nesăbuit încât să accepte oferta ei. Şi, după ce mă însoţeşti la fratele meu, te poţi întoarce în Anglia. Banii ar trebui să fie mai mult decât de-ajuns ca să-ţi acoperi datoriile şi să-ţi mai rămână şi un pic de profit.

El ridică atunci dintr-o sprânceană.

— Ca să am pentru jocuri de noroc şi preacurvie?

— Dacă aşa alegi să-i risipeşti, da, răspunse ea pe un ton dulce, dar tăios.

— Şi cum crezi că o să par dacă-mi abandonez preaiubita mireasă în sălbăticia Scoţiei şi să mă întorc la Londra ca să-mi reiau stilul de viaţă desfrânat?

Ea pufni când auzi întrebarea lui şi Simon se gândi

imediat că nu era deloc un sunet vrednic de o doamnă.

— Şi totuşi... vara trecută nu ţi-a păsat deloc de aparenţe când te-ai dezbrăcat în pielea goală şi te-ai aruncat să faci o baie în iazul de agrement... cu peşti... al lui Lady Abercrombie, în timpul seratei ei. Nu-i aşa? Dar nu ai de ce să te temi. M-am pregătit pentru toate posibilităţile. Şi, odată ce te întorci la Londra, voi cere anularea căsătoriei. Mă îndoiesc că un alt scandal *ţi-ar mânji* prea mult reputaţia. Eu voi fi singura care riscă în vreun fel să fie ruinată.

— Deja rişti să fii ruinată, numai pentru că eşti aici, îi aminti el cu blândeţe. Urăsc că trebuie să-ţi subliniez asta, dar singura cale prin care poţi obţine o anulare a căsătoriei este să demonstrezi că noi doi *chiar suntem* frate şi soră – ceea ce este imposibil – sau că am fost incapabil să-mi îndeplinesc datoriile maritale într-un mod satisfăcător pentru tine.

— Ceea ce probabil consideri că e la fel de imposibil, încheie ea, pe un ton sec.

Simon ridică din umeri şi lăsă gestul acela să vorbească de la sine.

— Exact asta vreau să spun, domnule Wescott. Iar dacă fac o astfel de cerere de a obţine o anulare, *eu voi fi* obiectul batjocurii întregii Londre, nu tu. Tu, pe de altă parte, vei fi liber să îţi dedici zilele... şi nopţile... pentru a dovedi că sunt o mincinoasă.

În sfârşit se apropiase suficient de mult de el ca să o poată prinde de mână. O trase mai aproape de el, obligând-o să se uite la el şi să vadă că strălucirea năzdrăvană dispăruse complet din ochii lui.

— Odată ce vei fi soţia mea în ochii legii, de ce ar trebui să mă mulţumesc cu doar o jumătate de zestre? Ce m-ar opri să fug cu fiecare bănuţ şi să te abandonez în voia sorţii, pradă sărăciei?

Ea clipi în sus la el, oarecum mirată.

— Păi, cuvântul tău de onoare, desigur.

Simon nu-şi putea aminti ultima dată când cineva îşi pusese toată credinţa în cuvântul său. Poate că nu era

altceva decât un truc al luminii pâlpâitoare, dar, pentru o clipă înşelătoare, ar fi putut jura că întrezărise o sclipire de adulaţie pe chipul ei adorabil.

Catriona fu luată prin surprindere când Simon eliberă un hohot de râs viguros şi gutural, care semăna mai degrabă cu un lătrat. Şi apoi încă unul. Îi dădu apoi drumul la mână şi se prăbuşi pe pernele canapelei, râzând atât de tare, încât fu obligat să-şi şteargă lacrimile de pe obraji.

— Urăsc să te deziluzionez, draga mea, dar cuvântul meu nu merită nici măcar răsuflarea pe care aş irosi-o ca să îl rostesc. Dacă ceea ce cauţi e un cavaler în armură strălucitoare care să te ajute în misiunea ta nobilă, atunci mă tem că ai venit în locul greşit, zise el, după care o privi chiorâş. Şi crede-mă când îţi spun că sunt şanse mai mari ca *acest* anume cavaler să seducă o domniţă la ananghie decât să o salveze.

Iar după acea ameninţare delicios de păcătoasă, care-i făcea sângele să clocotească în vene, Catriona nu putu face altceva decât să-şi forţeze buzele să ia forma unui zâmbet rece.

— Dar nu e nevoie să te străduieşti atât de tare ca să mă şochezi. Pot să îţi promit că nu mi-a mai rămas nicio iluzie cu privire la caracterul tău… sau la lipsa lui. De ce crezi că te-am ales pe tine?

— Pentru că ţi-ai purtat boneta de noapte prea strâns? Asta trebuie să fie, pentru că nu aş vrea să cred că ai nutrit anumite sentimente *tandre* pentru mine în toţi anii aceştia…

Batjocura lui blândă îi cam înţepă inima. Şi apoi, disperată să împiedice pumnalul acela să se răsucească în rană sau să-i dea sângele şi el să observe, Catriona aruncă imediat capul pe spate şi izbucni într-un hohot de râs batjocoritor.

— Nu te flata singur, domnule Wescott. Te-am ales pe tine pentru că ştiu că nu poţi rezista atracţiei unui profit câştigat cu minim de efort.

Simon îi aruncă Catrionei o privire oarecum tristă. Oferta ei începea să sune un pic prea tentantă.

— Şi mai exact cum ai de gând să mă scoţi de la Newgate? făcu apoi semn din cap spre poşeta ei. Ai cumva vreun pistol ascuns undeva în poşeta aceea micuţă a ta?

— Sper că nu va fi necesar. Am de gând să fac o vizită fiecăruia dintre debitorii tăi ca să-i anunţ despre logodna noastră secretă şi să îi implor să fie discreţi şi răbdători. Şi chiar cred că i-aş putea convinge. La urma urmei, nu vor avea nicio şansă să-şi recupereze pierderile atât timp cât tu putrezeşti în închisoare. Şi, dacă au convingerea că îţi vei plăti datoriile de îndată ce ne întoarcem din luna noastră de miere romantică în Scoţia, sunt şanse mult mai mari să fie mărinimoşi, nu crezi?

— Poate că vei putea flutura din gene ca să-i farmeci pe debitorii mei, dar mai este şi problema cu magistratul furios. Şi, ultima dată când l-am văzut, urla că îmi vrea capul pe o tavă de argint.

Zâmbetul ei se mări atunci, dezvăluind o gropiţă fermecătoare în obrazul stâng.

— Cine crezi că a autorizat vizita asta? Lord Poultney ştie că nu are nicio şansă să te vadă spânzurat. Am reuşit să-l conving că să fii legat de o singură femeie pentru toată viaţa ar fi o pedeapsă mult mai potrivită pentru un crai ca tine.

Simon încremeni în clipa aceea. Fusese ofiţer de marină suficient timp încât să-şi dea seama când era învins, atât din punct de vedere strategic, cât şi al arsenalului. În plus, nu prea îi plăcea nici senzaţia că era pe punctul de a fi recrutat împotriva voinţei lui.

Îşi ridică uşor trupul musculos de pe canapea, înălţându-se la un nivel confortabil deasupra invitatei lui, şi se simţi mulţumit când o văzu făcând un pas mic în spate.

Nimeni nu îl acuzase niciodată de noblеţe. Cu toate acestea, părea că nu avea de ales decât să încerce să o salveze pe copila aceea nechibzuită, înainte să se ducă să-i lanseze o propunere asemănătoare vreunui alt prizonier, care avea mai puţine scrupule decât el. Asta dacă exista într-adevăr un astfel de individ.

— Foarte bine, domnişoară Kincaid, zise el, aşezându-

şi mâinile în şolduri. Voi accepta acest pact cu diavolul pe care mi-l oferi.

— Serios? răspunse Catriona, fără a-şi putea ascunde cu totul surpriza stârnită de capitularea neaşteptat de rapidă.

— Dar cu o mică condiţie a mea.

— Şi ce fel de condiţie, mai exact? întrebă ea, precaută.

Simon făcu atunci un pas spre ea. Catriona se dădu şi mai în spate, oprindu-se chiar înainte să se împiedice de scaun şi să cadă.

— Chiar dacă perspectiva de a risipi o jumătate din zestrea ta este foarte ispititoare, mă tem că nu este un stimulent suficient ca să-mi satisfacă… *apetitul.* Nu văd niciun motiv pentru care eu ar trebui să sufăr umilinţele căsătoriei, fără a mi se permite să mă bucur de niciunul dintre beneficii.

— B… bb… beneficii p… p… precum? se bâlbâi ea.

Zâmbetul lui era la fel de blând şi de binevoitor ca al unui preot.

— Tu.

Catriona înghiţi apăsat. Şi zgomotos.

— Eu? Vrei să te bucuri… *de mine?*

— Cu siguranţă ai oglinzi acasă la unchiul tău. Şi nu aveai cum să nu observi faptul că ai înflorit într-o adevărată frumuseţe. Ridică apoi mâna şi o mângâie uşor pe obraz, la fel cum făcuse în ziua aceea de vară de cu mult timp în urmă. Dacă voi juca rolul soţului tău iubitor şi devotat, atunci merit o recompensă mai substanţială decât doar zestrea ta. Îşi alunecă apoi buricele degetului mare pe catifeaua pluşată a buzei ei de jos. O simţi cutremurându-se delicat, şi o notă răguşită şi senzuală îşi făcu imediat loc în vocea lui când continuă: Te vreau. În patul meu. Îndeplinind orice îndatoriri maritale pe care ţi le cer.

Simon intenţionase să-şi arunce vraja de seducător asupra Catrionei, dar în schimb… se pomenise el cel fascinat şi hipnotizat de strălucirea nebuloasă a ochilor ei cenuşii şi de felul ispititor în care întredeschisese buzele,

sub presiunea convingătoare a degetului lui mare. Încă îi simţea pielea precum o catifea luxuriantă sub degetele lui. Şi era mare păcat că nu urma să aibă niciodată ocazia să descopere dacă pielea ei era la fel de catifelată pe tot corpul…

Era aproape ca şi când s-ar fi întors în timp şi s-ar fi aflat din nou în hambarul acela, cu mirosul fânului proaspăt tăiat gâdilându-le nările şi cu firicele de praf dansând un menuet strălucitor în jurul lor. Aproape ca şi când el însuşi ar fi fost un bărbat mult mai tânăr, cu mintea şi sufletul pline de promisiuni şi de vise secrete, pe care numai ea le putea înţelege. Şi, înainte să-şi dea seama de ceea ce făcea, se pomeni aplecându-se uşor, înclinând capul spre al ei şi savurând căldura parfumată a suspinului ei pe buzele lui…

Şi apoi se îndreptă imediat, înjurând în şoaptă. Dintr-odată îşi simţea pantalonii incomod de strâmţi, iar trupul său trădător îl îndemna să o tragă în jos pe canapea şi să consume de îndată căsătoria aceea falsă, cu care nu avea nici cea mai mică intenţie să fie de acord.

Încrucişă braţele la piept şi-i aruncă o privire aspră.

— Acestea sunt condiţiile mele, domnişoară Kincaid. Poţi să le accepţi sau nu.

Catriona ştia în sinea ei că trebuia să fie nebună ca să fie de acord cu aceste condiţii şocante. În fond, îi propusese doar o căsnicie scurtă şi sterilă… din interes. Iar el contracarase, cerând să-i pângărească trupul tânăr în orice modalitate garantată să-i ofere cea mai multă plăcere şi să-i satisfacă *apetitul* desfrânat. De dragul fratelui ei, ar fi putut să-şi revină după o căsătorie cu Simon. Dar să împartă patul cu el… chiar şi pentru un sezon… era foarte posibil să-i bântuie atât trupul, cât şi mintea până la sfârşitul zilelor sale.

Înclină uşor capul şi îl studie îndeaproape. Purta masca răufăcătorului păcătos cu o uşurinţă tulburătoare, dar ea nu-şi putea permite să uite că era în acelaşi timp şi un jucător foarte iscusit de jocuri de noroc.

Şi se gândi că exista o singură modalitate în care îşi

putea da seama dacă mergea la cacealma sau nu.

Negura confuziei dispăru apoi din privirea Catrionei, lăsându-i ochii tăioşi precum nişte săbii, şi Simon încordă imediat maxilarul, pregătindu-se pentru palma binemeritată care ştia că urma.

— Foarte bine, domnule Wescott, zise ea cu fermitate. O să accept condiţiile impuse de tine. Te accept pe tine.

Simon rămase cu gura căscată de uimire.

Şi nu putu face altceva decât să stea acolo încremenit, în timp ce ea se îndreptă cu nonşalanţă spre scaun şi-şi puse la loc mănuşile, de parcă nu tocmai îşi oferise la schimb preţioasa inocenţă, unui străin.

— S-ar putea să-mi ia o zi sau două să aranjez eliberarea ta. Şi, imediat ce pot, îţi voi trimite un set complet de instrucţiuni. Presupun că n-ai uitat cum se ajunge la moşia unchiului meu, care se află chiar la ieşirea din oraş. Sper că vom putea porni spre Gretna Green în voiajul nostru nupţial, cel mai devreme luni dimineaţă.

Simon o privi apoi legându-şi panglicile bonetei într-o fundă mică şi atent aranjată şi avu nevoie de câteva inspiraţii tremurătoare ca să identifice emoţia necunoscută care i se revărsa prin vene cu acelaşi aplomb ca mânia.

Dar Simon Wescott nu se înfuria niciodată. Ci se îmbăta. Şi devenea usturător de sarcastic. Şi ocazional se mai şi răzbuna. Dar nu se înfuria niciodată. Şi, la drept vorbind, nu era mânios nici în clipa aceea.

Ci era peste măsură şi al naibii de furios şi scos din pepeni.

Nu mai fusese dus de nas cu atâta uşurinţă de când îl prinsese pe Philo Wilcox la masa de faro[6] cu un pachet întreg de cărţi îndesat pe mânecă. Atunci îşi satisfăcuse furia provocându-l la duel pe om şi apoi împuşcându-l în fund, când se întorsese să fugă, în loc să apese pe trăgaci. Dar probabil lumea nu ar fi privit deloc cu ochi buni o

6 Faro (sau Faraon) este un joc de cărţi apărut în Franţa, la sfârşitul secolului al XVII-lea, cu legături cu un alt joc de cărţi italian (Basset). Datorită sumelor mari de bani care se puteau câştiga sau pierde, era jucat cu precădere de cei mai bogaţi din societate, (n.tr.)

pedeapsă asemănătoare aplicată domnişoarei Kincaid.

Dar asta nu însemna că nu existau şi alte modalităţi.

Se îndreptă spre ea şi lovi scaunul cu piciorul, ca să-l îndepărteze din drumul său. Şi probabil ceva din ochii lui mijiţi o sperie. Pentru că făcu ochii mari, alarmată, se împletici înapoi, trădând prima urmă de teamă adevărată de când se lăsase încuiată cu el în celula aceea.

— Dar, domnule Wescott… murmură ea, cu sufletul la gură. Mai era şi altceva ce doreai să vorbim?

— Oh, cred că am discutat suficient pentru moment. O făcu astfel să se dea înapoi, până când spatele i se lipi de perete şi nu mai avu unde să se retragă. Dar nu te pot lăsa să pleci de aici crezând că îmi neglijez îndatoririle. Dacă nu mă înşel, se obişnuieşte să închei un astfel de pact diavolesc cu un sărut.

Ea duse imediat mâna la gât, alarmată.

— Oh, nu… adică… chiar nu cred că este… adică nu ar fi cuviincios să…

Simon o ţintui de perete cu trupul său, o cuprinse de ceafă cu mâna, strivindu-i boneta nepăsător, după care-şi pogorî gura pe a ei, oprindu-i protestul chiar în mijlocul ţipătului. Dacă voia să facă un pact cu diavolul, atunci era hotărât să n-o lase să plece din celula aceea fără să înţeleagă foarte clar care din ei doi era de fapt diavolul.

Dar nu se aşteptase nicio clipă ca moliciunea gurii ei sub a lui să-i permite să guste atât raiul, cât şi iadul. Dulceaţa fierbinte a sărutului ei avea gust de nectar şi de ambrozie. Iar focul din fiinţa lui se înteţi când Catriona se agăţă cu mâna de ceafa lui, ţinându-se de el de parcă ar fi alunecat într-un abis adânc şi întunecat şi era hotărâtă să-l ia cu ea.

Catriona petrecuse mii de nopţi singuratice visând la sărutul pe care i l-ar fi putut oferi Simon în hambarul acela luminat de soare dacă ea nu ar fi fost atât de tânără şi el nu ar fi fost aşa blazat. Obişnuise să închidă ochii cu un oftat nostalgic şi visător, închipuindu-şi legătura mentală, sufletească şi emoţională care s-ar fi creat între ei în clipa în care şi-ar fi atinse buzele de ale ei într-o mângâiere

blândă.

Dar ce se întâmpla în clipa aceea nu era un sărut.

Şi înţelese imediat că avusese dreptate într-o privinţă. Chiar nu exista nimic cuviincios în acea atingere de buze. Nu era sărutul tandru al unui pretendent care încerca să-şi cucerească mireasa. Ci sărutul unui pirat aprig care-şi cerea premiul. Sărutul unui barbar cuceritor, hotărât să seducă şi să siluiască prima fecioară din sat care-i ieşea în cale.

Simon prădă fără milă moliciunea buzelor ei, profitând de icnetul ei şocat ca să-şi strecoare limba în gura ei caldă.

Şi ea îl primi cu o uşurinţă şocantă. Atingerea pasională a limbii lui ameninţa să topească tot ce exista în interiorul ei într-o miere moale şi dulce.

Simon intenţionase să o pedepsească pe Catriona, dar, în clipa aceea, el era cel care suferea… pentru că în fiinţa lui trepida o foame primordială care îl făcea să-şi dorească să devoreze din ea mult mai mult decât acea gură frumoasă şi ispititoare.

Iar când i se înmuiară picioarele, amenințând să-i cedeze cu totul, genunchiul lui era acolo, alunecând între coapsele ei şi susţinând-o. Şi, chiar şi prin fustele groase pe care le purta, Simon tot putea simţi fierbinţeala emanată de miezul ei sensibil. Aşa că nu se putu abţine să nu-şi frece uşor genunchiul de locul fierbinte, unde se ascundea esenţa feminităţii ei. Şi apoi tot trupul îi fu traversat de un val păcătos de satisfacţie când ea eliberă în gura lui un geamăt neputincios de plăcere.

Niciunul din ei nu auzise scârţâitul uşii celulei ce se deschise, cu balamalele sale ruginite.

— O! Ce drăguţ!

Săriră amândoi ca arşi, punând cât mai multă distanţă între ei. Apoi Simon acţionă pur din instinct şi-şi aşeză un braţ protector în jurul taliei ei, împingând-o în spatele scutului apărător al propriului său trup.

Temnicerul stătea în pragul uşii celulei. Cioturile înnegrite pe care le avea în loc de dinţi erau dezvăluite în toată splendoarea lor de un rânjet afectuos.

— D-apoi pur şi simplu îmi încălzeşte sufletul să vă văz aşa împreună pe voi doi, zise el, după care îşi mută privirea spre Simon, oftând trist. Eşti al naibii de norocos, băiete. Şi io mi-am dorit totdeauna să am o soră a mea.

Capitolul 5

El nu mai venea odată.

Catriona se sui în genunchi pe scaunul capitonat de la fereastră, deschise geamul dormitorului ei şi se aplecă afară pe jumătate, în noaptea răcoroasă. Cu excepţia zăngănitului distant al unei trăsuri şi a nechezatului îndepărtat al cailor agitaţi care răsuna din grajduri, nu exista nimic care să tulbure în vreun fel liniştea bucolică a acelei seri. Şi, oricât de disperată ar fi căutat cu privirea peste dealurile domoale sau peste gardurile vii care înconjurau proprietatea unchiului ei, nu era niciun semn de vreun cavaler curtenitor în armură strălucitoare, care să vină la galop peste vârful dealului ca să o salveze... sau ca să o seducă.

Un fior nedorit dansa trădător pe pielea ei. Dacă sărutul pe care i-l dăduse la închisoare oferea vreun indiciu despre ceva, atunci cu siguranţă în cazul lui Simon Wescott se aplică mai degrabă a doua variantă.

Aruncă o privire neliniştită peste umăr şi în direcţia patului. Chiar şi Robert the Bruce părea să o fi părăsit. Probabil craidonul acela înfierbântat se dusese să curteze haremul de pisici care îşi făceau veacul prin grajduri, luptându-se pentru atenţia lui.

Se lăsă înapoi pe călcâie şi studie nerăbdătoare ceasul delicat confecţionat din bronz aurit, care era aşezat pe şemineu.

După calculele ei, Simon ar fi trebuit să fie eliberat de la Newgate cu mai bine de cinci ore în urmă. Pe de altă

parte, în cele patru zile de când făcuse acel pact cu diavolul, ar fi avut la dispoziţie mai mult decât suficient timp să plănuiască cum să scape de ea. Probabil deja fugise din oraş. Sau poate chiar din ţară. Şi probabil chiar în clipa aceea lâncezea în braţele vreunei curviştine frumoase, sorbind coniac şi făcând glume pe seama Catrionei.

Dar, ţinând cont de promisiunea nesăbuită pe care i-o făcuse, se gândi că probabil ar fi trebuit să fie recunoscătoare pentru faptul că o părăsea la altarul proverbial. Fusese pură nebunie să accepte cererea lui îndrăzneaţă. Dar, desigur, aproape că meritase din plin, numai ca să-i vadă gura aceea frumoasă căscându-se din pricina şocului.

O căldură ciudată îi acapară apoi obrajii, în timp ce încerca să-şi oprească imaginaţia rătăcitoare din a evoca imagini şocante ale *îndatoririlor* pe care s-ar fi aşteptat un bărbat ca Simon Wescott să le *onoreze* soţia lui.

Îşi trecu uşor degetul de-a lungul buzei sale de jos, umflate. Judecând după iscusinţa devastatoare a sărutului său, fără îndoială acele îndatoriri i-ar fi adus şi ei la fel de multă plăcere ca lui... dacă nu poate chiar mai multă.

Ceasul ticăia, semnalizând trecerea unui alt minut. Aparent, nici măcar perspectiva de a se culca cu ea nu fusese pentru el suficient de ispititoare cât să-l facă să onoreze înţelegerea lor. Catriona se agita neliniştită pe scaunul de la fereastră, simţindu-se extrem şi neobişnuit de irascibilă.

Apoi ecoul slab al murmurului unei voci masculine îi făcu inima să sară peste o bătaie. Întinse gâtul spre coteţul cu tavan de alamă al porumbeilor, dar descoperi doar că doi dintre lacheii unchiului ei ieşiseră să fumeze o ţigară nocturnă înainte de a încuia casa peste noapte.

Răcoarea usturătoare a iernii încă persista în aerul de martie, chiar şi în ciuda mugurilor fragili care apăruseră pe crengile teiului. Catriona se ghemui într-un colţ al canapelei de la fereastră, ascunzându-şi picioarele goale sub tivul cămăşii de noapte, după care îşi strânse şi mai tare pledul zdrenţuit în jurul umerilor.

Tartanul acela verde cu negru era atât de uzat, încât se rărise aproape complet pe alocuri. Unchiul ei nu-i mai permisese de mai bine de trei ani să ţină pledul cu ea când aveau companie. Şi chiar fusese nevoită să-l salveze de două ori de la gunoi, după ce el le ordonase servitoarelor să îl ardă. Şalul de caşmir pe care i-l dăduse cadou când împlinise vârsta de douăzeci de ani zăcea aruncat peste paravanul de îmbrăcare din colţul camerei, în timp ce ea continua să se agaţe de cârpa aceea.

Ştia că era o copilărie, dar pur şi simplu nu putea îndura gândul de a se despărţi de el. Era singurul obiect care-i mai putea aminti de viaţa pe care o trăise demult cu fratele şi cu părinţii ei. Însă trecerea timpului decolora tartanul şi-i înceţoşa şi amintirile.

Şi, parcă pentru a sublinia şi mai mult acel gând nefericit, ceasul cu pendul de pe coridorul de la etajul al doilea începu să bată şi nu se opri până când nu se auziră unsprezece bătăi. Iar în vreme ce ultima bătaie răsuna cu ecou prin casă, Catriona se simţi complet descurajată şi oropsită.

Era pierdută dacă Simon o trădase. Eddingham avea să se întoarcă a doua zi după-amiază, şi ştia foarte bine că primul lucru pe lista lui avea să fie să vină acolo ca să-i ceară unchiului său mâna ei în căsătorie.

Catriona aruncă de pe umeri pledul, se dădu jos de pe canapeaua de la fereastră şi se duse spre dulapul înalt din lemn de cireş din colţul camerei. Scoase de acolo un geamantan încăpător, tapiţat cu brocart, şi începu să îndese în el grămezi de ciorapi şi de lenjerie intimă.

Unchiul ei Ross avusese dreptate. *Chiar era* cu capul în nori şi avea mintea plină de vise. Dacă nu s-ar fi agăţat prosteşte de o reverie romantică, nu şi-ar fi lăsat niciodată speranţele – şi poate chiar viaţa fratelui său – în mâinile unui nemernic fără ruşine precum Simon Wescott. Ar fi fost mai bine dacă şi-ar fi vândut cele câteva bijuterii pe care i le dăruise unchiul ei de-a lungul anilor şi şi-ar fi cumpărat un loc în diligenţa poştală spre Edinburgh. Poate că ar fi ajuns în Scoţia cu doar un pic mai mult decât plecase de

acolo, dar măcar aşa nu şi-ar fi pierdut orice speranţă de a-l găsi pe Connor şi de a se reuni cu clanul ei.

Scotocea tot mai adânc în dulap, când mâinile ei se atinseră brusc de o bucată de lemn de trandafir. Uită cu totul de orice grabă, scoase cutia dreptunghiulară din ascunzătoarea sa şi ridică uşor capacul. În interiorul tapiţat cu mătase era un teanc gros de articole şi decupaje, tăiate din ziare.

„Peste care fără îndoială tu te-ai uitat avid în fiecare noapte, îmbrăcată în cămaşa ta de noapte albă virginală, înainte de a te băga sub aşternuturile reci ale patului tău singuratic”.

Ecoul cuvintelor batjocoritoare ale lui Simon era atât de clar şi de viu în mintea sa, că era ca şi când s-ar fi aflat fix în spatele ei, suficient de aproape ca să-l poată atinge. Şi nu ajuta deloc la îmbunătăţirea stării ei de spirit nici faptul că purta într-adevăr o cămaşă de noapte dantelată, cu volane şi guler înalt, care era la fel de *virginală* precum veşmântului unui preot novice.

Catriona închise tare capacul şi îndesă caseta de lemn pe fundul geamantanului, sub cele mai intime articole de lenjerie intimă.

Tocmai dădea să scoată din dulap cea mai groasă şi simplă rochie de lână pe care o deţinea, când se auzi un zăngănit îngrozitor din direcţia ferestrei. Se încordă imediat, şi inima începu să-i bată nebuneşte în piept. Zgomotul acela fu urmat de o înjurătură aprigă, rostită de o voce masculină gravă şi baritonală.

Fugi la fereastră şi se uită afară. Descoperi că Simon Wescott zăcea pe pământul de jos într-o încrengătură îngrozitoare de braţe şi picioare lungi, bucăţi rupte de spalier şi crengi de trandafiri.

Nu era nici pe departe imaginea strălucitoare pe care şi-o închipuise în nenumărate vise romantice…

Simon plimbându-se pe sub geamul ei fredonând sau uitându-se în sus la ea, cu mâna lipită în dreptul inimii, în timp ce recita: „Oh! Dar ce lumină întrezăresc acolo

oare? /Sunt zorii şi Catriona este soare!”[7]

Reprimă pe loc un rânjet de mulţumire, spunându-şi că ameţeala fericită care se revărsa prin fiinţa ei nu era altceva decât uşurare dată de faptul că nu-şi rupsese gâtul ca un idiot.

— Oh, dar bună seara, domnule Wescott, strigă ea, de la fereastră, într-o şoaptă exagerată. De ce n-ai bătut pur şi simplu la uşa principală, ca să-ţi anunţe majordomul sosirea? Ar fi fost mult mai discret decât aşa…

Simon îşi desprinse o creangă din păr şi se uită urât la ea.

— Şi fără îndoială şi mai puţin dureros.

— Te-am avertizat în scrisoare că e posibil ca spalierul să nu-ţi poată susţine greutatea.

El se îndreptă apoi de spate, lovind cu piciorul o bucată jignitoare din structura de lemn.

— Dar nu m-ai avertizat şi despre tufa de trandafiri care creşte chiar sub el.

— Nu am crezut că e nevoie. O să înflorească abia peste câteva săptămâni.

— Poate că nu a înflorit încă, dar te asigur că are mulţi spini! Sau cel puţin avea, până să aterizez eu pe ea. Acum cred că majoritatea dintre ei mi-au intrat în… în carne. Tresări şi îşi desfăcu din jurul gâtului o liană de iederă cățărătoare, după care se ridică, împleticindu-se.

Şi, înainte ca ea să apuce să-i sugereze să aştepte să se strecoare jos ca să-i deschidă uşa servitorilor şi să-l lase să intre, Simon deja escalada zidul folosindu-se de cărămizile cele mai ieşite în relief din colţul casei pentru a-şi menţine echilibrul.

Iar când umerii săi ajunseră la nivelul pervazului, Catriona se întinse pe geam şi-l apucă de partea din spate a jachetei, ca să-l ajute să se caţăre pe fereastră. Acţiunea aceea îi dădu suficient timp ca să admire felul fascinant în

---

7 Fragment din monologul lui Romeo, din piesa lui Shakespeare *Romeo şi Julieta,* doar că în versurile aici menţionate numele Julietei a fost înlocuit cu cel al Catrionei (n.tr.)

care i se mişcau muşchii pe sub haina sa fină, de calitate superioară. Se întrebă apoi dacă poate cândva, demult, escaladase şi calajul[8] fregatei *Belleisle* cu aceeaşi graţie.

Sări peste canapeaua din dreptul ferestrei şi ateriză în picioare cu abilitate. Catriona făcu un pas în spate, simţindu-se destul de intimidată, acum că în dormitorul ei chiar se afla un libertin notoriu. În toate fanteziile ei din trecut, el rămăsese mereu la fereastra din afara camerei sale, admirând-o de la distanţă.

— Sunt puţin dezamăgită de lipsa de fineţe de care dai dovadă, domnule Wescott. Am presupus că ai destul de multă experienţă cu astfel de lucruri.

El îşi frecă fundul şi se uită urât la ea.

— Cu ce fel de lucruri? Cu a-mi scoate spini din…?

— Cu a te strecura pe fereastră în dormitoarele femeilor în toiul nopţii, interveni ea cu calm. La urma urmei, nu asta e cea mai eficientă cale de a-i evita pe soţii lor?

Simon îşi scutură părul de culoarea pielii tăbăcite, după care-şi netezi vesta de mătase roşie ca sângele.

— Dacă chiar vrei să ştii, am încetat cu mulţi ani în urmă să-mi mai fac de cap cu femei măritate. Aveau un obicei enervant de a se îndrăgosti de mine şi de a insista să divorţeze de soţii lor.

— Probabil a fost de-a dreptul istovitor pentru tine. Şi pentru soţii lor, adăugă ea sec.

— Pot să te asigur că eu am suferit mult mai mult decât ei, domnişoară Kin… Dar se opri brusc şi se uită încruntat la ea. Şi mai exact care naibii e numele tău creştin?

— Catriona, îl informă ea, hotărându-se că poate nu era chiar cel mai bun moment în care să-l mustre pentru că înjurase.

— Catriona… repetă el, şi numele ei se rostogoli de pe limba lui ca o muzică angelică. Normal că trebuia să te cheme *Catriona,* murmură el în şoaptă. Nu Gladys, sau

---

8 Postament de grinzi de pe cala unei corăbii (încăpere de sub puntea inferioară a unei nave) (n.tr.)

Gertrude, sau Brunhilda. După care expresia de pe chipul său se înseninã brusc când adăugă: Pot să-ţi spun Kitty?

Ea afişă imediat un zâmbet cald şi plăcut.

— Numai dacă vrei să aterizezi imediat înapoi în tufa de trandafiri.

Apoi Simon se îndepărtă de fereastră şi făcu o plecăciune elegantă în faţa ei.

— Bună seara, frumoasa mea Catriona. Am venit să te compromit, în conformitate cu instrucţiunile pe care mi le-ai trimis în celula de la închisoare.

Judecând după rânjetul său leneş şi seducător şi după felul provocator în care îi stăteau pe coapse pantalonii aceia bej din piele din căprioară, părea mai mult decât capabil să îndeplinească sarcina aceea cu succes.

Catriona înghiţi apăsat şi simţi dintr-odată că i se uscă gura.

— Nu, ai venit să te *prefaci* să mă compromiţi. Încă nu suntem căsătoriţi, domnule Wescott.

— Dar suntem practic logodiţi. Aşa că nu crezi că ar trebui să-mi spui Simon? Micşoră apoi distanţa dintre ei, îi captură mâna şi o ridică la buzele lui. Sau poate „iubitule”. Ori „scumpule”. Sau poate orice alt nume de alint care să indice afecţiunea pasională şi nemuritoare pe care o simţi pentru mine…

Intimidată de strălucirea diavolească din ochii lui, Catriona îşi strânse mâna într-un pumn.

— Mătuşa mea este căsătorită cu unchiul meu de peste treizeci de ani şi nu am auzit-o niciodată adresându-i-se altfel decât cu apelativul de „milord”.

Simon ridică din umeri, dar strălucirea din ochii săi nu făcu decât să se mărească şi mai mult.

— Sunt doar un umil cavaler, domniţa mea, dar nu am absolut nicio obiecţie să mi te adresezi cu „milord”, zise el, după care îi înclină cu blândeţe pumnul încleştat şi-şi atinse buzele întredeschise de partea cea mai sensibilă a încheieturii ei. Apoi vocea lui se adânci într-un huruit răguşit când zise: Ba poţi chiar adăuga şi „stăpân” în momentele noastre de intimitate, dacă asta îţi face plăcere.

Străduindu-se din răsputeri să ignore senzaţia de toropeală care se răspândea prin trupul ei după contactul buzelor lui cu mâna ei, Catriona îşi smuci mâna şi o îndepărtă.

— Ai fost mereu atât de pe deplin neruşinat?

Simon încercă să adopte o expresie de căinţă, însă eşuă lamentabil.

— Aşa mi se spune. Mama mea a fost dansatoare la operă, să ştii. În primii nouă ani din viaţă, am crescut în culisele teatrului. Şi celelalte dansatoare roiau mereu în jurul meu, ciufulindu-mi părul şi trecându-mă din braţele uneia într-ale alteia. Un zâmbet nostalgic îi curbă uşor buzele. Mă iubeau la nebunie şi eu le adoram! Felul în care pălăvrăgeau între ele… felul în care le mirosea părul. Cum le foşneau jupele atunci când mergeau. Când aveam şase ani, am dispărut într-o noapte, în timp ce se juca spectacolul *Don Giovanni*[9] şi mama susţine că m-a găsit stând în genunchi în faţa uneia dintre cele mai frumoase fete din companie, bălmăjind o cerere în căsătorie.

Catriona nu se putu abţine să nu zâmbească atunci când i se contură în minte imaginea unui băieţel cu ochi verzi şi păr aurit, îmbrăcat în pantaloni scurţi, care încerca să cucerească o dansatoare sofisticată în timpul unei opere dedicate vieţii desfrânate a lui Don Juan.

— Şi ce s-a întâmplat cu ea? întreabă Catriona încet.

— Păi, m-a refuzat, desigur. A zis că sunt prea scund pentru ea, după care m-a sfătuit să mă întorc să o mai cer o dată peste zece ani, după ce mă fac mai mare. A fost o lovitură devastatoare, atât pentru sufletul, cât şi pentru orgoliul meu, dar, după o perioadă scurtă şi amară de suferinţă, am reuşit să adun bucăţile sfărâmate ale inimii mele şi să merg mai departe.

— Nu… mă referam la mama ta.

Şi în clipa aceea tot acel farmec neglijent dispăru de

9 *Don Giovanni* este o operă a cărei muzică a fost compusă de Wolfgang Amadeus Mozart pe un libret scris în limba italiană de Lorenzo da Ponte, care vorbeşte despre viaţa şi cuceririle lui Don Juan. (n.tr.)

pe chipul său, lăsându-i trăsăturile feţei încununate de o expresie mai irezistibilă ca niciodată.

— A murit când aveam nouă ani. Şi atunci m-am dus să locuiesc cu tata.

Se întoarse apoi de la ea şi începu să se plimbe agitat prin dormitor, dându-i foarte clar de înţeles că nu avea să mai audă şi alte mărturisiri în noaptea aceea. Se opri o clipă lângă măsuţa ei de toaletă şi scoase capacul unei sticluţe cu apă de levănţică, ridicând-o apoi la nas. Catriona se înfioră în mod straniu când îi privi mâinile puternice şi masculine umblând cu lucrurile ei. Pentru că era aproape ca şi când le-ar fi simţit alunecând direct pe pielea ei.

— Eşti sigură că planul acesta al tău o să funcţioneze? o întrebă apoi şi puse sticluţa de parfum la locul ei, înainte de a se întoarce cu faţa spre ea. Nu ar fi fost mai simplu să te compromit într-unul dintre modurile obişnuite? Ţi-aş fi putut trimite o scrisoare obraznică în care să-ţi jur devotamentul meu etern sau să-ţi fur un sărut în spatele unui palmier în ghiveci, la Almack’s.

— Unchiul meu poate fi foarte şiret. Trebuie să-l convingem că sunt complet ruinată. Poate bănui că pun ceva la cale, dar, dacă servitorii sunt martori la ruşinea mea, atunci nu va avea de ales decât să ne lase să ne căsătorim.

— Şi dacă se hotărăşte să mă împuşte în schimb?

Ea îi aruncă atunci un zâmbet mieros.

— Atunci va trebui să-mi găsesc un alt mire, nu-i aşa?

— Femeie fără inimă!

Miji ochii, după care traversă încăperea cu paşi mari şi se aruncă pe patul ei. Părea extrem de masculin tolănit acolo, printre toate pernele ei dantelate şi puii de pernă capitonaţi.

Simon îşi încrucişă mâinile sub cap şi picioarele la nivelul gleznelor şi se uită îmbufnat la baldachinul de lemn care acoperea partea de sus a patului.

— Nu pot să cred că sunt pe cale să fiu condamnat pentru un păcat pe care nici măcar n-am avut plăcerea de a îl comite. Îi aruncă o privire provocatoare pe sub gene,

după care adăugă: … încă…

Pentru a-şi ascunde consternarea, Catriona îl apucă de glezne şi-i aruncă picioarele peste marginea patului, salvând astfel cuvertura ei de satin de culoare crem de insulta tălpilor murdare ale cizmelor lui.

— Mai bine gândeşte-te că e pedeapsa pentru toate lucrurile cu care ai scăpat basma curată de-a lungul anilor. Pentru toate inimile frânte… şi toate virtuţile furate…

Deloc tulburat de afirmaţia ei, Simon se ridică în şezut şi îşi scoase cizmele, aruncându-le pe rând de cealaltă parte a patului.

— Şi, când o să ne găsească în pat împreună mâine-dimineaţă, crezi că nu se vor întreba de ce nu am fugit înainte să fiu descoperit?

— Poate o să creadă că am adormit înainte să poţi pleca.

El încuviinţă din cap.

— Asta chiar are logică. Desigur, ai fi absolut extenuată după o noapte în care am făcut dragoste cu tine viguros şi sălbatic de inventiv.

Catriona îşi încrucişă braţele la piept.

— Sau poate că pur şi simplu am aţipit de plictiseală.

El ridică dintr-o sprânceană şi îi aruncă o privire amuzată, dându-i astfel de înţeles cât de puţin probabil era scenariul acela.

Iar când îşi scoase haina şi începu să-şi desfacă şi lavaliera, Catriona înţelese fără nicio urmă de îndoială că nu avea nici cea mai mică intenţie de a se opri la cizme.

— Ce faci? ceru să ştie, în timp ce degetele lui abile descheiau deja nasturii înveliţi în material ai vestei.

— Mă dezbrac, desigur, zise el foarte rar, de parcă i-ar fi explicat o problemă dificilă de matematică unui copil destul de încet la minte. Doar nu putem fi prinşi *in flagrante delicto* cu toate hainele pe noi, nu?

Îşi scoase apoi vesta peste umerii aceia minunat de laţi şi începu să desfacă pe rând nasturii de argint ai cămăşii. Catriona se pomeni aproape la fel de hipnotizată de graţia intenţionată demonstrată de degetele lui, precum

era de lăţimea impresionantă a pieptului său, care era dezvăluit cu fiecare nasture care aluneca din închizătoare.

La scurt timp după aceea, apărură în faţa ochilor ei şi muşchii bine definiţi ai abdomenului său. O brumă de păr auriu se îngusta într-un V care cobora până mai jos de buricul său, precum săgeata unui heruvim care indica drumul spre rai – sau spre iad. Catriona înghiţi apăsat şi îşi smuci privirea înapoi spre chipul lui.

Nu se uita la ce făceau mâinile lui. Se uita la ea. Iar strălucirea păcătoasă din ochii săi umbriţi de pleoape grele îi dădea neîndoielnic de înţeles cât de multă plăcere îi făcuse stânjeneala ei.

Se răsuci imediat cu spatele la el, simţindu-şi pistruii topindu-se într-un val de căldură mistuitoare. Se strădui să-şi păstreze în voce o răceală pe măsura fierbinţelii care-i acaparase obrajii şi-l întrebă:

— Dacă nu te deranjează, ai putea să mă anunţi când termini de dat jos hainele?

Putu auzi amuzamentul din vocea lui când îi răspunse:

— Aşadar, eşti dornică să tragi cu ochiul, ei?

Catriona închise ochii strâns şi numără în gând până la zece.

— Şi după ce te înveleşti bine cu pătura.

Bătu nerăbdătoare cu piciorul gol pe podeaua de lemn de arţar, conştientă că trecuseră deja câteva minute bune.

Putu auzi câteva bubuituri şi zdrăngăneli misterioase, urmate de un foşnet curios, înainte ca el să spună în cele din urmă:

— Poţi să te întorci acum. Nu mai există niciun pericol de a-ţi jigni modestia feciorelnică.

În cele mai îndrăzneţe reverii ale sale, Catriona îndrăznise să şi-l imagineze pe Simon în braţele ei, dar niciodată în patul ei.

Se întoarse spre el, reticentă şi pe jumătate temându-se că avea să-l vadă stând tolănit pe covorul de lângă patul ei, la fel de gol ca în ziua în care se născuse. Dar îşi respectase cuvântul şi era ascuns sub pături. Ei bine… cel puţin pe jumătate.

Stătea sprijinit de tăblia patului, cu pătura trasă până la talie. Fâşiile de lumină aruncate de lampă se jucau iubitoare pe pieptul lui gol, conferindu-i o strălucire aurie care i s-ar fi potrivit perfect arhanghelului Gabriel. Dar, dacă strălucirea aceea diavolească din ochii lui nu o convinsese încă de faptul că nu era un înger, ei bine, următoarele cuvinte pe care le rosti spulberară orice urmă de îndoială:

— Şi acum e rândul tău.

Capitolul 6

Simon făcu un semn scurt din cap spre cămaşa ei de noapte, şi Catriona şi-o strânse şi mai tare în jurul gâtului, cu o mână albă şi tremurândă.

— Pardon?

— Ca să fie totul convingător, nu pot să fiu eu singurul dezbrăcat, zise el.

— N... nu... nu vă de ce nu, se bâlbâi ea. Nu ai putea să... Flutură din mână prin aer vag, căutând un dram de inspiraţie prin cunoştinţele ei destul de limitate pe acel subiect... Să te prefaci că mi-ai ridicat cămaşa de noapte şi apoi... ăăă... că m-ai acoperit la loc după ce am... ăă... după ce am terminat?

El înclină uşor capul şi-i aruncă o privire neîncrezătoare.

— Te rog să nu-mi spui că aşa face dragoste unchiul tău cu mătuşa ta...

Acel simplu gând o făcu pe Catriona să se cutremure.

— Ei nici măcar nu împart acelaşi dormitor.

— Ei bine, trebuie să-l fi împărţit măcar o dată sau de două ori, altfel nu i-ar fi dat naştere fermecătoarei Agatha, nu crezi?

— Alice, murmură Catriona încet. Şi cel mai probabil s-a întâmplat de două ori, pentru că există şi Georgina.

Atent să-şi ţină cearşaful agăţat artistic în jurul şoldurilor, Simon dădu la o parte pătura şi bătu uşor salteaua pe locul de lângă el. Pe chipul său îşi făcuse loc un zâmbet dureros de tandru.

— Nu fi timidă, draga mea. Îţi promit că am să fiu un domn desăvârşit.

Catriona se întrebă în sinea ei câte alte femei nu momise în patul său folosind fix aceleaşi cuvinte şi acelaşi zâmbet. Poate că vorbele pe care le rostea promiteau ceva… dar era perfect conştientă că în ochii şi în zâmbetul său diavolesc de ademenitor se ascundea promisiunea unor plăceri pe care nicio femeie nu le putea refuza – sau regreta, de altfel. Sau cel puţin nu în timp ce le trăia.

Patul acela i se păruse mereu decadent de spaţios – mai ales comparativ cu salteluţa îngustă şi plină cu iarbă pe care dormise în Scoţia, când era copilă. Dar trupul mare şi masculin al lui Simon făcea întregul baldachin elegant să pară mic şi meschin. Şi ea nu-şi imaginase niciodată că un singur bărbat putea ocupa atât de mult spaţiu. Sau că putea consuma atât de mult aer. Privirea ei călători apoi în jos pe umerii lui laţi şi spre săgeata aceea ademenitoare de păr auriu, care îi dantela planurile musculoase ale abdomenului. Şi atunci simţi o presiune în piept care o împiedica să respire altfel decât scurt şi sacadat.

Temându-se că şi-ar fi putut trăda spaima leşinând, traversă camera în grabă şi sări în pat, unde îşi trase pătura până peste cap. Şi abia atunci îndrăzni să-şi scoată cămaşa de noapte şi să o arunce la podea. Cu capul încă ascuns sub pături, se trase încordată cât mai la marginea saltelei. Îi era teamă că, dacă s-ar fi mişcat oricât de puţin, vreo parte a corpului ei s-ar fi putut atinge de vreo parte rătăcitoare a trupului lui.

— Catriona?

— Hmm?? răspunse ea, pe jumătate surprinsă că îi reţinuse numele.

— Ai de gând să stai ascunsă acolo toată noaptea?

Pufni scurt, încercând să se agaţe cu disperare de ultimele vestigii ale demnităţii – dacă nu şi de haine.

— Poate.

Simon trase apoi de pătură, până când îi dezveli ochii şi nasul. Ea clipi mirată, uitându-se în sus la el.

— Ai vrea să mai micşorez flacăra lămpii?

— Nu! exclamă ea într-un suflet, şi senzaţia de panică ce pusese stăpânire pe ea se înteţi la gândul de a împărţi cu el şi întunericul, nu doar patul ei. Se ridică în şezut, strângându-şi tare cearşaful în jurul sânilor şi clătinând din cap uşor, ca să-şi îndepărteze părul din ochi. Am o idee mult mai bună.

În câteva secunde, apucase deja toate pernele şi toţi puii de pernă la care putea ajunge. Le aşeză apoi unele peste altele, începând să construiască un zid impenetrabil între ei. Când termină, abia dacă putea vedea pe deasupra lui. Se îndoia că până şi însuşi Napoleon ar fi putut construi un blocaj mai impresionant ca acesta.

— Mă simt de parcă sunt înapoi la Newgate, zise Simon, şi vocea lui suna destul de înăbuşită.

— Păi, s-ar putea să te întorci acolo dacă nu funcţionează planul meu, îi aminti ea, răsucindu-se pe o parte şi aşezându-se cu spatele către partea lui de pat.

El oftă greoi şi anevoios, după care se făcu comod de partea cealaltă a baricadei.

Catriona închise ochii. Era în continuare extrem de conştientă de prezenţa lui, în ciuda tuturor eforturilor de a se relaxa şi de a-l ignora. În clipa aceea nu i se mai părea că semăna câtuşi de puţin cu băiatul pe care-l adorase atâta amar de vreme. Era un străin… La fel de mare şi de periculos precum un tigru african care moţăia la soare. Iar pielea lui caldă emana un parfum masculin imposibil de definit, care îi amintea de mirosul dulce de caramel topit, amestecat cu prospeţimea brizelor înviorătoare ale mării de la Brighton.

Se întoarse pe spate agitată şi se uită încruntată în sus la baldachin. Nu făcuse niciodată nimic atât de scandalos cum era să doarmă fără cămaşă de noapte. Şi

exista ceva delicios de decadent în felul în care îi alunecau membrele pe cearşafurile răcoroase şi în care materialul apretat îi gâdila sfârcurile, făcându-le să se întărească. Ceva ce o făcea să îşi dorească să se întindă şi să toarcă precum o pisică.

Se trase înapoi pe partea ei de pat şi se uită lung la muntele de perne care-i despărţeau, perfect conştientă de faptul că niciunul din ei nu avea să închidă un ochi toată noaptea.

Şi apoi un sforăit înăbuşit pluti spre urechile ei.

Strânse la piept cearşaful şi se ridică în şezut, ca să se uite peste baricada aceea improvizată. Simon avea ochii închişi şi buzele uşor întredeschise şi respira adânc şi egal. Cu genele-i lungi şi aurii odihnindu-i-se pe obraji şi cu o şuviţă de păr rătăcitoare atârnându-i pe frunte, părea la fel de candid precum un bebeluş nou-născut. Sau în cazul lui… un bebeluş născut din iad.

Cearşaful îi alunecase până la oasele şoldurilor. Fără voia ei, Catriona îşi muşcă uşor buza de jos, fascinată de misterele care se ascundeau dedesubt. Din cauza reticenţei mătuşii sale Margaret, cunoştinţele sale despre anatomia bărbătească nu trecuseră niciodată mai departe de ceea ce reuşise să afle trăgând cu ochiul la ritualurile de împerechere ale pisicilor şi ale cailor din grajdurile unchiului său. Oare ce ar fi făcut Simon dacă s-ar fi trezit şi ar fi găsit-o ridicând cearşaful ca să arunce o ocheadă dedesubt?

Dar se aşeză imediat înapoi în adăpostul singuratic pe care şi-l construise, temându-se în sinea ei că ştia *exact ce* ar fi făcut. Probabil dormise de-a lungul vieţii sale lângă atât de multe femei goale, încât ea nu reprezenta o distragere a atenţiei mai mare pentru el decât ar fi fost Robert the Bruce ghemuit lângă piciorul lui.

Oftă apoi, abandonând orice speranţă de a se mai odihni în noaptea aceea. Doar că, fără să-şi dea seama, ritmul tihnit al respiraţiei lui Simon o ademeni într-un somn dulce şi fără vise.

*

Simon se trezi cu un trup feminin cald lipit de spatele său şi cu o erecţie de zile mari. Şi, deşi era încă pe jumătate adormit, ştia exact ce să facă în ambele privinţe. Dar, înainte să se poată rostogoli pentru a acoperi trupul acela femeiesc cald cu al lui, în căutarea unui abandon mai dulce decât somnul, îşi aminti exact şi *al cui* corp cald şi feminin era.

Deschise ochii brusc.

Ridică uşor capul ca să se uite peste umăr, întrebându-se dacă nu cumva visa. Dar nu! Iat-o acolo, dormind liniştită! Însăşi domnişoara Catriona Kincaid, cu buclele ei de culoarea căpşunelor răsfirate peste perna lui, cu obrajii îmbujoraţi de somn şi cu respiraţia ei gâdilându-i ceafa ca o şoaptă ispititoare. Şi atunci mădularul i se întări şi mai mult... chiar dacă nu ar fi crezut că era ceva omeneşte posibil. Mârâi în şoaptă şi-şi afundă capul înapoi în pernă. Chiar dacă toate pernele şi toţi puii de pernă zăceau pe podea, pe partea *ei* de pat, ştia foarte bine că nu ar fi crezut niciodată că nu el fusese de vină. Se uită apoi în jos. Îşi încolăcise mâna în mod nevinovat pe abdomenul lui încordat, la doar un deget distanţă de ruinarea lor – a amândurora.

Cutremurându-se de dorinţă, Simon se ridică brusc şi-i îndepărtă mâna de pe el.

Dar, în loc să se trezească, după cum sperase el, Catriona doar se încruntă în somn şi scoase un mic mârâit nemulţumit, înainte de a se cuibări şi mai adânc în moliciunea saltelei.

Cearşaful încă îi acoperea părţile cele mai intime ale corpului. Cu toate acestea, Simon descoperi că acea curbă mlădioasă a gâtului şi oasele delicate ale claviculei i se păreau aproape la fel de fascinante şi de ispititoare precum umbrele întunecate ale sfârcurilor ei, uşor vizibile pe sub cearşaf. Relaxarea somnului făcea ca un parfum cald şi feminin amestecat cu unul de mosc să se prelingă de pe trupul ei suplu şi să îi inunde nările. Şi în clipa aceea se

gândi că niciun parfumier francez nu ar fi putut inventa o mireasmă mai erotică sau mai irezistibilă pentru nările unui bărbat.

Poate că părea de necrezut, dar el se mândrise mereu cu stăpânirea de sine de care dădea dovadă… mai ales când venea vorba despre femei. Fiecare vorbă seducătoare care se rostogolea de pe buzele lui, fiecare sărutare prelungă şi fiecare atingere abilă a degetelor lui era atent calculată şi gândită astfel încât să ducă la pierderea stăpânirii de sine a amantei sale… nu a lui! Şi totuşi, în clipa aceea se afla pe punctul de a pierde acel avantaj câştigător cu simpla atingere neintenţionată a unei fete nevinovate.

Lampa se stinsese pe timpul nopţii. Miji ochii ca să poată vedea mai bine prin întuneric, dar tot nu putea distinge prea bine cadranul ceasornicului de pe şemineu. Lumina sidefie care se strecura pe fereastră putea veni şi de la lună, şi de la răsăritul zorilor. Ar mai fi putut dura doar câteva minute până când să fie deranjaţi… sau poate chiar ore bune. O studie mai îndeaproape pe Catriona. Buzele ei întredeschise erau la fel de luxuriante şi de ispititoare precum două petale de trandafir, sărutate de rouă dimineţii.

„Îţi promit că am să fiu un domn desăvârşit”.

Propriile sale cuvinte se întorceau să-l bântuie. Nu-i spusese şi cu ani în urmă în hambarul acela că nu avea obiceiul de a face promisiuni pe care nu le putea păstra?

Chiar şi să-i fure un unic sărut mic, când era vulnerabilă şi fără apărare, doar pentru a-şi satisface propriul apetit carnal era ceva de neconceput… ceva imoral şi meschin…

Se aplecă uşor şi îşi atinse buzele de ale ei.

De neiertat…

*

Catriona era sărutată de un bărbat care se născuse pentru a aduce asta la rang de artă. Buzele lui erau ferme

şi totuşi moi… şi le atingeau iar şi iar pe ale ei, folosind exact presiunea de care era nevoie pentru a-i convinge buzele să se deschidă uşor. Rămase cu ochii închişi strâns. Dacă era un vis, atunci nu voia să se mai trezească niciodată.

Cu toate acestea, nu se putu abţine să nu tresară când limba lui pătrunse în gura ei. Şoldurile i se arcuiră imediat, aproape ridicându-se de pe pat, mânate de o voinţă proprie. Ca şi când ar fi căutat răspunsul la o întrebare pe care nici măcar nu ştia cum să o formuleze. Limba lui se juca cu a ei… mângâind-o, tachinând-o şi ispitind-o.

Făcându-i promisiuni mute pe care deja nu le mai putea distinge de minciuni.

Dorinţa se învolbură imediat în venele ei, vibrând prin locuri secrete ale trupului ei, pe care îndrăznise să le atingă numai la adăpostul întunecat şi singuratic al nopţii. Sărutul lui era doar o umbră a plăcerii pe care i-o putea oferi. Gura lui făcea dragoste cu a ei, cu aceeaşi atenţie la detalii splendidă pe care înţelegea că ar fi arătat-o întregului ei trup dacă ar fi fost suficient de curajoasă – sau de nesăbuită – să se abandoneze în mâinile lui.

Mâini care chiar în momentul acela îi trasau uşor curba vulnerabilă a gâtului, adâncitura delicată a claviculei sale şi umflăturile deja dureroase ale sânilor. Simon îi cuprinse cu blândeţe unul din sâni prin materialul subţire al cearşafului, testându-i greutatea în palmă şi atingându-i sfârcul întărit cu buricele degetului mare. Şi, în timp ce făcea asta, îi sugea uşor vârful limbii, arătându-i cu exactitate ce fel de minuni ar putea face dacă l-ar lăsa. Catriona gemu încet. Mişcarea aceea provocatoare îi trimitea un fior de dorinţă până în pântece.

Şi poate încă s-ar fi mai putut convinge că visa dacă nu s-ar fi simţit cu adevărat vie pentru prima dată în viaţa ei. Fiecare simţ şi nerv i se ascuţise la maximum, şi devenise de bunăvoie sclava iscusinţei tandre a mâinilor şi a gurii lui. I-ar fi fost foarte uşor să se prefacă adormită până când termina cu seducţia aceea. Să-l lase pe el să

poarte vina şi ruşinea, în timp ce ea juca rolul victimei nevinovate, asaltată de poftele lui carnale incontrolabile.

Dar conştiinţa nu îi permitea luxul unui asemenea vicleşug. Poate că nu avea curajul să-l privească în ochi şi să rişte ca el să vadă cu câtă nesăbuinţă şi cu cât devotament îl iubise sau cât de mult aşteptase momentul acesta, dar măcar îi putea şopti numele în potirul cu nectar al gurii lui. Îşi putea încurca degetele în mătasea aurită a părului lui şi putea să-l sărute înapoi cu o ardoare nedisimulată, care trăda de fapt o viaţă întreagă de dorinţă.

Răspunsul lui semănă cu ceva între geamăt şi mârâit. Un sunet animalic primordial, care îi trimitea fiori fierbinţi prin tot corpul. Şi atunci conştientiză pentru prima dată că avea şi ea propriul ei arsenal de farmece... că avea o putere asupra lui care nu avea nevoie nici de experienţă, nici de pricepere.

Acceptând invitaţia ei nerostită, limba lui se jucă prin gura ei într-un sărut, care era deopotrivă tandru şi erotic, în timp ce mâna lui alunecă sub cearşaf şi urcă în sus pe mătasea sensibilă a coapsei sale. Catrionei i se tăie respiraţia. Era pe punctul de a fi compromisă cu adevărat! Şi totuşi, toată tăria ei morală părea să fi dispărut. Şi, în loc să protesteze scandalizată, se găsea în imposibilitatea de a face altceva decât să-şi primească ruinarea cu braţele deschise.

Nici măcar nu-şi închipuise vreodată că un bărbat putea fi atât tandru şi atât de nemilos de convingător în acelaşi timp. Simon îi convinse coapsele să se depărteze cu aceeaşi uşurinţă cu care îi convinsese şi buzele să se întredeschidă, şi apoi degetele lui cotropiră cârlionţii ascunşi cu extraordinară grijă.

Nu ştia ce anume descoperise acolo... dar părea să-l mulţumească peste măsură. Trupul lui puternic se încordă şi apoi se cutremură când îşi cufundă un deget între petalele delicate.

Catriona îşi îngropă faţa în umărul lui şi gemu adânc şi gutural, în timp ce o senzaţie care nu semăna cu nicio alta pe care o trăise vreodată în viaţa ei ameninţa să-i

spulbere în mii de bucăţi şi ultimele inhibiţii. „Plăcere” era un cuvânt mult prea banal pentru a descrie ceea ce simţea în clipa aceea. Erau extaz, şi agonie, şi o dorinţă disperată… toate întrepătrunse într-o singură senzaţie ce părea nepământeană. Nu credea că mai putea îndura nici măcar o secundă în plus, şi totuşi şi-ar fi dorit să dureze la infinit.

— Te rog! şopti ea răguşită. Oh, te rog…

Nici măcar nu înţelegea ce anume îi cerea. Ştia doar că, dacă nu primea acel ceva, existau toate şansele să moară cu adevărat de dorinţă.

Dar el ştia *exact ce* îşi dorea ea. Degetele lui diavolesc de abile o deschiseră, o atinseră, o tachinară şi o mângâiară, până când se cutremura sub mâna lui. Catriona nu o cunoştea deloc pe străina aceea uşuratică în care se transformase. Nu ştia altceva decât că-şi dorea cu disperare atingerea lui şi plăcerea înnebunitoare pe care i-o oferea, la fel de mult cum un dependent tânjea după opiu. Avusese dreptate în privinţa lui de la bun început. Era şi înger, şi demon şi o zorea neobosit spre promisiunea paradisului, în timp ce căuta să-şi însuşească sufletul ei.

Îşi trecu apoi degetul peste mugurele încordat cuibărit între cârlionţii ei feminini şi, pentru o clipă atemporală, se simţi suspendată undeva între rai şi iad. Şi apoi un val cutremurător de extaz se revărsă prin fiinţa ea, inundându-i fiecare centimetru de carne şi aruncând-o într-un abis al plăcerilor păcătoase. Şi avea numai braţele lui care-i puteau atenua căderea. Şi numai buzele lui îi puteau înăbuşi ţipătul slab şi frânt de extaz.

Încă se agăţa de el, pierdută într-o ceaţă a plăcerii primordiale, când uşa dormitorului ei se deschise tare şi o voce stridentă îi luă cu asalt nervii deja sensibilizaţi.

— Mi-ai văzut pieptenele cu perle, Catriona? Ar fi trebuit să ştiu că nu trebuia să ţi-l împrumut. Nu ştii deloc să apreciezi lucrurile cele mai fine din viaţă. Probabil ai fi fost la fel de fericită cu orice panglică împuţită sau cu…

Dar vocea se opri brusc.

Catriona zăcea acolo încremenită, cu ochii măriţi.

Simon o înfăşură blând cu cearşaful, după care se răsuci cu faţa spre intrusă.

Rânjind asemenea unui motan obraznic care tocmai fusese prins cu pene de canar între colţi, Simon îşi încordă toţi muşchii şi se întinse ca o felină, după care zise:

— Bună dimineaţa, Agnes. Ai venit să ne aduci micul dejun mie şi verişoarei tale?

Capitolul 7

Planul Catrionei avu un succes fulminant. Ţipetele scandalizate ale lui Alice treziră toată casa, inclusiv pe un biet ajutor de lacheu, care alergă disperat în sus pe scări, cu un topor de la bucătărie în mână, convins că avea loc o crimă. Până când se împleticiră pe uşa dormitorului şi unchiul şi mătuşa Catrionei, purtând doar cămăşile de noapte şifonate şi nişte expresii uluite întipărite pe chip, se aflau deja înghesuiţi acolo mai bine de doisprezece servitori, care se holbau spre pat cu o uimire tâmpă.

Catriona se gândi imediat că probabil ea şi Simon erau o pereche foarte convingătoare. Mai ales de vreme ce ea avea părul ciufulit şi obrajii îmbujoraţi de ruşine… dar şi de strălucirea plăcerii trepidante şi uimitoare pe care Simon tocmai i-o oferise. Şi probabil ar fi rămas pe vecie încremenită acolo ca o statuie dacă el nu şi-ar fi strecurat braţul în jurul umerilor ei, nu ar fi ridicat-o pe pernă ca pe un manechin de croitorie şi nu i-ar fi sărutat părul.

— *Tu!* icni Alice. Rochia sa vaporoasă de culoare crem se roti în valuri ondulate în jurul ei când întinse un deget acuzator către Simon. Te cunosc!

El afişă atunci un zâmbet plăcut şi zise:

— Nu atât de bine pe cât ai fi putut dacă nu ne-ar fi întrerupt cineva cu ani în urmă.

Chipul unchiului Ross deveni imediat roşu ca racul şi ochii îi ieşiră din orbite, de parcă era pe punctul de cădea din picioare, răpus de un atac de apoplexie, chiar acolo pe

podeaua dormitorului Catrionei. Şi probabil ar fi părut şi mai ameninţător dacă ciucurele bonetei sale de noapte nu i s-ar fi legănat în dreptul unui ochi, în timp ce tremura de furie.

— *Ce înseamnă asta, domnişoară?* tună şi fulgeră. Cine dracului e bărbatul acesta şi ce căută în patul tău?

Catriona nu anticipase cât de mult avea să o usture faptul că unchiul ei avea să creadă ce era mai rău despre ea. Era chiar mai rău decât acuzaţia lui Alice că nu era altceva decât o scoţiană sălbatică, lipsită de maniere şi de bună-cuviinţă. Mai rău decât oftaturile exasperate ale mătuşii Margaret, în timp ce camerista se străduia să îi pieptene părul nesupus. Mai rău decât râsetele pe înfundate ale lacheului ce se auziseră în vreme ce ea încerca să urce boabele de mazăre pe lama cuţitului, în loc să folosească furculiţa cu doi dinţi de lângă farfurie.

Primul ei instinct fu de a-şi trage păturile peste cap şi de a se lăsa copleşită de ruşine.

Dar apoi îşi aminti ce era în joc şi ce avea să se întâmple dacă planul ei avea să eşueze.

Se sustrase din braţele lui Simon, cu cât de multă eleganţă şi demnitate putu aduna, după care se dădu jos din pat, cu cearşaful atârnat în jurul trupului precum toga unei zeiţe din Grecia antică. Şi, din moment ce mătuşa Margaret nu leşină pe loc, presupuse că lăsă pe pat suficiente pături care să-i acopere goliciunea lui Simon.

Ridică sfidătoare bărbia, se uită în ochii unchiului ei şi afirmă cu îndrăzneală:

— Numele lui este Simon Wescott şi este iubitul meu.

Toţi servitorii icniră la unison.

— Oh, Doamne! exclamă mătuşa ei şi se clătină pe picioare.

Din fericire, o slujnică tânără se grăbi imediat să o sprijine.

Catriona nu îşi dăduse seama că Simon se ridicase şi venise în spatele ei până când şoapta lui răguşită nu îi mângâie urechea:

— Asta ar fi fost complet adevărat dacă ar fi mai întârziat câteva secunde, îngeraş.

Şi, în timp ce mâinile lui se odihniră pe umerii ei, Catriona nu putu decât să spere că publicul lor avea să confunde îmbujorarea din obrajii ei cu un semn de victorie.

— Plecaţi de aici! mârâi atunci unchiul ei.

Preţ de o clipă uluită, Catriona crezu că ea şi Simon aveau să fie izgoniţi în dizgraţie, precum Adam şi Eva, care fuseseră alungaţi goi din grădina paradisului. Dar apoi înţelese uşurată că unchiul ei li se adresa servitorilor.

Rămaseră cu toţii acolo, paralizaţi de şoc, până când contele urlă furios:

— *Plecaţi!* Duceţi-vă înapoi la treburile voastre, şi să nu suflaţi o vorbă despre *ce* aţi văzut aici în dimineaţa asta, altfel veţi fi concediaţi fără plată şi fără referinţe!

Servitorii plecară capetele ca să evite să-i întâlnească privirea stăpânului lor şi părăsiră încăperea tăcuţi. În ciuda ameninţării unchiului ei, Catriona avea încredere că vestea ruinării ei urma a se răspândi prin toată Londra, până la lăsarea serii. Pentru că bârfele de culise, care tindeau mereu să prindă formă şi să ia amploare prin bucătăriile gospodăriilor provinciale şi apoi să se împrăştie prin tot oraşul precum o molimă, erau absolut notorii şi aproape imposibil de stârpit.

Unchiul ei mai avea puţin şi scotea flăcări pe nări de furie şi semăna cu un taur turbat, pe punctul de a ataca. Şi îl studia pe Simon din cap până-n picioare. Dar, spre surprinderea ei, Simon părea remarcabil de calm pentru un om care nu purta nimic altceva decât un rânjet leneş şi o pătură înfăşurată în jurul taliei, precum o acoperitoare de vintre din vremuri de demult. Pe de altă parte, probabil avea foarte multă experienţă cu taţi furioşi şi soţi geloşi, se gândi Catriona, încercată de un fior nedorit de resentiment.

Apoi unchiul său îşi mută privirea furibundă spre ea.

— Cum ai putut face aşa ceva? După ce te-am primit în casa mea şi te-am tratat ca pe propria-mi fată, cum ai putut să ne dezonorezi pe mine şi pe mătuşa ta strecurându-l pe acest... pe acest... Flutură din mână spre Simon, pomenindu-se dintr-odată în imposibilitatea de a găsi un cuvânt suficient de mizerabil pentru a-l descrie... Pe

acest *străin* în casa mea şi în patul tău?

Simon vorbi înainte ca ea să apuce să deschidă gură, frecându-i uşor umerii cu mâinile sale mari şi calde:

— Nu ne putem aştepta ca voi doi să înţelegeţi o astfel de pasiune irezistibilă, când nici măcar nu împărţiţi acelaşi pat.

Chipul unchiului ei deveni aproape violet de furie, în timp ce mătuşa ei îşi duse imediat mâna în dreptul inimii, exclamând indignată:

— N-am pomenit niciodată aşa ceva!

Apoi expresia de pe chipul lui Simon se îndulci când se uită la ea şi-i făcu cu ochiul.

— Dă-mi voie să te contrazic, milady. Cu siguranţă s-a întâmplat de cel puţin două ori, altfel nu ar fi existat Georgina şi Alberta, aici de faţă.

— *Alice!* şuieră verişoara Catrionei, printre dinţii-i încleştaţi. Numele meu *e Alice!* Şi nu ştiu de ce te-ar surprinde ceva din toate astea, tată! În fond, ai zis mereu că mama Catrionei nu era altceva decât o uşuratică scoţiană, care l-a sedus pe unchiul meu Davey şi l-a convins să se căsătorească cu ea, după care a şi murit din cauza ei. Pufni apoi batjocoritoare şi adăugă: Şi, cu o astfel de mamă, nu-i deloc de mirare că progenitura ei are asemenea moravuri!

Ochii iubitori şi strălucitori ai mamei sale îi apărură imediat în minte, umplându-i sufletul de o nostalgie amară. Animată parcă de o furie străveche, Catriona făcu atunci un pas spre Alice, cu mâinile încleştate în pumni.

— A, serios? Şi atunci scuza *ta* care e?

Dar Simon o prinse imediat de partea de sus a braţelor şi o trase lângă el. Şi, chiar dacă zâmbetul lui rămase neschimbat, vocea lui spintecă aerul precum un bici, suficient de tăios ca să desprindă carnea de pe os.

— Dacă aş fi în locul tău, *Abigail,* m-aş gândi de două ori la cum să mă adresez miresei mele!

Catriona îi aruncă o privire speriată, conştientizând pentru prima oară că Simon ar putea fi un duşman foarte periculos. Poate chiar mai periculos decât Eddingham.

— Miresei tale? repetă Alice, devenind la fel de palidă la faţă precum rochia pe care o purta.

— *Miresei tale?* urlă unchiul ei.

— Vai mie! exclamă mătuşa Margaret, prăbuşindu-se pe cel mai apropiat fotoliu şi lipindu-şi batista pe care o avea mereu cu ea de buzele-i tremurânde.

Simon făcu apoi o plecăciune împăciuitoare în faţa unchiului ei.

— Iartă-mi, te rog, îndrăzneala, milord, dar, de când am văzut-o prima dată pe nepoata dumitale în celălalt capăt al unei săli de bal aglomerate, am ştiut fără urmă de îndoială că este singura fată de pe lume pentru mine. Toate celelalte femei pălesc în comparaţie şi doar cu umbra ei.

Unchiul ei continua să se uite urât la ei, deloc emoţionat de declaraţia lui sentimentală. Apoi Simon o întoarse pe Catriona cu faţa spre el şi continuă:

— M-am îndrăgostit de curajul ei, de spiritul ei, de frumuseţea ei şi nu m-am mai putut gândi la nimeni altcineva. Şi, dacă aş fi fost un om mai bun, aş fi rezistat tentaţiei de a gusta din farmecele ei. Dar foamea mea de ea a fost atât de puternică, încât nicio putere existentă în rai sau în iad nu m-ar fi putut opri să o fac a mea în toată puterea cuvântului.

Din ochii verzi ai lui Simon dispăruse complet sclipirea diavolească de mai devreme, lăsând loc unei pasiuni înflăcărate.

Alice rămăsese cu gura căscată de şoc şi mătuşa Margaret îşi folosea batista ca să-şi facă vânt.

Catriona rămase şi ea perplexă când Simon căzu într-un genunchi în faţa ei şi-i sărută mâna scurt, dar plin de ardoare. După aceea se uită în sus la ea cu o expresie sigură şi în acelaşi timp rugătoare întipărită pe chip.

— Nu pot decât să mă rog din tot sufletul că mă va ierta pentru că am profitat în mod atât de nemilos de inocenţa ei şi că îmi va permite să mă revanşez acordându-mi onoarea de a accepta să împartă cu mine viaţa şi viitorul… şi numele meu.

Şi atunci rămase şi Catriona cu gura căscată de

uimire. Visase atât de mult la acel moment, încât în clipa aceea aproape că îi venea să o implore pe Alice să o ciupească, pentru a se asigura că era trează.

În ciuda clopotelor care dădeau alarma în sufletul ei, fu tentată să creadă fiecare cuvinţel rostit de Simon.

Dar acela era drumul sigur către pierzanie, nebunie… şi suferinţă.

Ceea ce merita el era un rând de aplauze furtunoase, urmate de un „Bravo!” entuziast.

Aparent, în anii pe care îi petrecuse în culisele teatrului, Simon învăţase mai mult decât să jongleze cu farfurii şi să se uite pe sub fustele dansatoarelor de operă. De fapt, poate chiar se născuse să calce pe scândurile de la Drury Lane[10] lângă actori precum John Kemble[11] şi Sarah Siddons[12]!

Când ea continuă să îl privească precaută în loc să leşine sau să sară în sus de bucurie şi recunoştinţă şi direct în braţele lui deschise, Simon miji ochii un pic nedumerit.

— Aşadar, ce spui, iubita mea Kitty? O să-mi faci onoarea de a deveni soţia mea?

— *Kitty?* pufni Alice şi îşi dădu ochii peste cap. Ultima dată când i-am spus eu aşa, mi-a pus în pat un şobolan din hambar.

Luptându-se cu impulsul de a şuiera la amândoi, Catriona zise afectată:

— Ei bine, de vreme ce m-ai rugat aşa frumos,

---

10 Teatrul Regal Drury Lane, cunoscut şi simplu ca „Drury Lane“, este cel mai vechi teatru din Londra, care activează până în prezent. Timp de aproape două secole, a fost considerat cel mai important teatru londonez. Compania teatrului a fost formată din actori şi actriţe deopotrivă, cu merite deosebite în special pentru dramele puse în scenă şi a fost considerată una dintre cele mai bune companii teatrale din Anglia, (n.tr.)

11 John Philip Kemble (1757-1823) a fost un cunoscut actor englez, născut într-o familie de actori. A fost fratele actriţei Sarah Siddons şi împreună au cunoscut faima pe scena Teatrului Regal Drury Lane. (n.tr.)

12 Sarah Siddons (1755-1831) a fost o actriţă bine-cunoscută în acea perioadă, mai ales pentru rolurile de tragedie pe care le-a jucat, (n.tr.)

domnule, presupun că nu am de ales decât să accept propunerea ta.

Simon sări imediat în picioare, învăluind-o într-o îmbrăţişare pasională care ameninţa să înlăture atât cearşaful care-i apăra ei modestia, cât şi pătura care-i ascundea lui *farmecele păcătoase.*

Apoi Alice bătu tare din unul din picioarele ei delicate.

— Dar asta nu-i corect, tată! Pe mine m-a compromis prima! Ar fi trebuit să se căsătorească cu mine!

— Aş prefera să atârn de funia spânzurătorii de la Newgate! îi murmură Simon la ureche Catrionei.

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule! urlă unchiul Ross, încruntându-se la el, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Mai exact pe câte dintre rudele mele de sex feminin le-ai sedus până acum?

— Ei bine, încă nu am cunoscut-o pe frumoasa Georgina. Simon o prinse apoi din nou de mâini pe Catriona şi îi aruncă mătuşii Margaret un zâmbet ca de lup. Şi n-am avut nici plăcerea de a petrece timp singur cu fermecătoarea dumitale soţie.

În timp ce mătuşa Margaret chicotea în batistă, unchiul Ross explodă într-o altă criză de furie:

— Şi nici nu vei petrece, dacă am eu vreun cuvânt de spus în privinţa asta!

Unchiul Ross îi aruncă apoi o privire tăioasă soţiei sale şi se repezi să smulgă mâna Catrionei din cea a lui Simon. Avea palmele foarte fierbinţi şi transpirate, în contrast cu mâinile reci şi uscate ale lui Simon. Şi era prima dată când o atingea cu ceva ce semăna câtuşi de puţin cu vreun soi de emoţie.

— Chiar asta îţi doreşti, copilă? Îi cercetă apoi chipul, cu o privire mult mai pătrunzătoare decât s-ar fi aşteptat ea. Pentru că, dacă nu e ceea ce îţi doreşti, te trimit în străinătate până când se domoleşte scandalul. Înghiţi apoi apăsat cu destul de mare dificultate, după care zise: Şi dacă apar… complicaţii… atunci îi putem găsi copilului o casă bună, undeva în provincie. Şi nu va mai trebui să-l vezi niciodată şi nici să-ţi aminteşti despre noaptea asta

îngrozitoare. Şi poţi rămâne aici sub acoperişul meu, oricât îţi doreşti. Nu te voi obliga să te căsătoreşti cu acest... acest... acest derbedeu... sau cu orice alt bărbat, de altfel... dacă nu-ţi doreşti asta.

Catriona reuşise să ţină piept condamnării unchiului ei şi propriei sale ruşini, dar compasiunea aceea neaşteptată aproape că o omora. Clipi în sus la el şi abia atunci conştientiza pentru prima dată că lacrimile îi năpădiseră ochii şi îi înceţoşau vederea.

— Asta e ceea ce îmi doresc, unchiule Ross. Aruncă apoi o ocheadă spre Simon. El se uita la ea cu o privire ciudat de detaşată, dar în acelaşi timp hotărâtă. Rugându-se în sinea ei să pună şi el înflăcărarea din vocea ei pe seama unui talent actoricesc ce se asemuia cu al lui, îşi adună tot curajul şi zise: *Pe el* mi-l doresc mai mult decât orice altceva pe lume.

Încă strângându-i mâinile într-ale sale, unchiul ei îi aruncă lui Simon o privire ucigătoare, după care declamă:

— Atunci, Dumnezeu îmi e martor că *îl vei avea!*

Iar unchiul Ross era genul de om care îşi respecta mereu cuvântul.

În după-amiaza aceleiaşi zile, Simon şi Catriona se pregăteau să plece la Gretna Green într-una dintre trăsurile modeste ale contelui. Şi, desigur, odată ce se pusese în mişcare această nuntă neaşteptată, printre servitorii de la conac începuse să zumzăie un nou suflu de entuziasm. Doi lachei fuseseră trimişi ca să-i aducă lui Simon hainele de la casa lui din Piccadilly – ceea ce însemna că veştile scandalului ajunseseră deja la Londra. Dar în clipa de faţă aveau să fie înfrumuseţate de anecdote emoţionante despre cât de atent era viitorul mire cu mireasa sa şi cu câtă adoraţie se uita ea la chipul lui frumos.

— Aşadar, unde sunt banii mei, iubito? Ai reuşit să-l convingi pe unchiul tău să sară cu ei? murmură Simon, ridicând la buze mâna ei înmănuşată, în timp ce stăteau unul lângă altul pe aleea cu pietriş, privindu-i pe grăjdari cum înhămau doi armăsari cenuşii frumoşi la trăsură.

— Banii *noştri,* vrei să spui, replică ea pe un ton

mieros, fluturând din gene spre el.

— Foarte bine, atunci… Unde este jumătatea *mea* din banii *noştri?*

— Toate la timpul lor, dragostea mea. Îşi trase apoi mâna dintr-a lui şi-i aruncă un zâmbet strălucitor, după care îi netezi vesta la fel cum ar fi făcut o soţie, smulgând zâmbete încântate de la slujnicele care-i priveau. Toate la timpul lor.

Apoi, când el miji ochii înspre ea, Catriona îşi mută privirea spre cei doi lachei care încărcau un singur cufăr mare în portbagajul spaţios al trăsurii. Ştia foarte bine că nu prea le putea porunci slujnicelor să-i împacheteze toate posesiunile lumeşti, din moment ce toată lumea credea că avea să se întoarcă să le ia, după o lună de miere idilică petrecută în pat, în braţele mirelui ei chipeş. Niciunul din ei nu avea de unde să ştie că existau toate şansele să nu o mai vadă vreodată.

Se uită peste umăr la ferestrele cu menouri şi la zidurile cenuşii de piatră, vitregite de vreme, ale clădirii pe care o numise casă în ultimii zece ani de zile şi fu surprinsă de junghiul de regret care-i înţepa inima. Oare şi tatăl ei simţise acelaşi junghi de regret în noaptea în care fugise de acasă, ştiind că părăsea pentru totdeauna conacul acela? El nici măcar nu avusese luxul de a-şi lua bun-rămas de la familia lui.

— Dacă mă întrebi pe mine, mamă, ne e mai bine că am scăpat de uşuratica aia mică. Alice apăru apoi de după colţul casei, plimbându-se împreună cu mătuşa Margaret. Pe chipul ei era întipărită o expresie atât de acră, încât oricine o vedea ar fi crezut că băuse zeamă de lămâie cu paharul. Îşi schimbase rochia elegantă cu una de plimbare, de un galben strălucitor, şi purta o umbrelă de soare asortată, care-i făcea faţa acră să pară şi mai palidă. Poate că, odată ce nu ne va mai murdări numele cu obiceiurile ei ordinare, va fi posibil să-mi găsesc şi eu o partidă bună.

— Am auzit că marchizul de Sade[13] îşi caută o nouă

13 Donatien Alphonse-François, marchiz de Sade (1740-1814) a fost un

mireasă care să-i ţină companie la azilul de nebuni, îi murmură Simon la ureche Catrionei, făcând referire la autorul notoriu al operelor *Justine* şi *Juliette*[14].

Catriona îşi reprimă cu greu un zâmbet înainte de a-i şopti:

— Cred că până şi el ar fi un pic cam prea potolit pentru gusturile lui Alice.

Se întoarseră apoi la unison când auziră sunetul copitelor de cai. Catriona se aşteptase să îi vadă pe lachei întorcându-se de la Londra cu bagajele lui Simon. Sau poate pe Georgina şi pe soţul ei apropiindu-se în trăsura lor elegantă, grăbiţi să-şi ia rămas-bun de la ea. Dar pe aleea de pietriş, străjuită pe ambele părţi de stejari vechi, venea la galop un singurul călăreţ... ba de fapt zorea spre ei, de parcă toţi demonii iadului s-ar fi aflat pe urmele sale.

Umbrela îi apăra ochii lui Alice de razele puternice ale soarelui strălucitor de după-amiază, aşa că ea îl recunoscu prima:

— Uite, mamă! Este Eddingham! Ştiam eu că o să-şi vină în fire şi o să mă implore să-l primesc înapoi!

Fără să-şi dea seama, Catriona se apropie şi mai mult de Simon, în timp ce călăreţul trăgea sălbatic de hăţuri, oprind brusc castanul[15] uriaş. Bietul cal respira greu şi deja

---

aristocrat francez care a devenit celebru prin activitatea sa sexuală libertină, perversă şi excepţional de violentă, precum şi prin scrierile sale apologetice despre acest subiect. *Sadismul* ca perversiune sexuală şi parafilie violentă şi-a primit numele de la activităţile sale criminale, pentru care marchizul de Sade a fost încarcerat în total 32 de ani din viaţă, în mai multe închisori şi apoi într-un azil. (n.tr.)

14 Opera sa, anatemizată, interzisă şi blamată pentru conţinutul imoral, a fost doar recent integrată în seria marilor capodopere, şi asta datorită lui Guillaume Apollinaire. Astfel, cel de mulţi considerat un geniu al răului devine un scriitor de valoare, în ciuda maniilor, a obsesiilor, a perversiunilor cu care i-a fost creditată opera atâta vreme. Dincolo de aparenţele pornografice există un substrat filosofic ce merită analizat, (n.tr.)

15 Specie de cal din rasa Abtenauer (de provenienţă germană) - o rasă foarte rară în zilele noastre. Este agil, puternic şi sigur. Poate avea diverse culori, dar cu precădere maro şi castaniu - de unde şi denumirea populară de „castan“, (n.tr.)

era plin de spume la gură.

Eddingham descălecă furtunos, şi Alice înaintă imediat spre el, învârtind jucăuşă umbrela de soare.

— Ştiam eu că o să te întorci după mine, iubitule! Probabil te întrebi dacă te voi putea ierta vreodată pentru ce mi-ai făcut... Ei bine, află că, dacă îţi pare cu adevărat rău pentru felul absolut condamnabil în care m-ai tratat, atunci cred că voi reuşi cu timpul să te...

Dar rămase cu gura căscată de şoc în clipa când el trecu furtunos pe lângă ea.

Se îndreptă glonţ spre Catriona şi spre Simon, plesnindu-şi în palmă biciul într-un ritm ce era în acord perfect cu muşchiul care-i zvâcnea pe maxilar.

Se opri în faţa lor şi arătă cu degetul acuzator spre Simon. Chipul lui frumos era schimonosit de furie.

— *Tu!*

— Ai observat cât de mulţi oameni au tendinţa să te salute aşa? murmură Catriona din colţul gurii.

Simon ridică din umeri.

— Ce pot să spun? Probabil este o consecinţă a farmecului meu ameţitor. Îi rânji apoi marchizului şi zise: Salutare, Ed. Te-ai grăbit până aici ca să ne oferi felicitările tale mie şi miresei mele?

— *Miresei* tale? şuieră marchizul, arătând de parcă aproape se înecase rostind acel cuvânt. Aşadar, zvonurile sunt adevărate, ei? Se întoarse apoi spre Catriona: Credeam că am căzut la o înţelegere când am plecat de aici săptămâna trecută.

Ea răspunse privirii lui furibunde cu una extrem de rece.

— Oh, da, te-am înţeles perfect, milord. Ţi-ai exprimat foarte clar intenţiile.

Simon duse mâna în dreptul inimii, într-un gest batjocoritor.

— O, vai, iubita mea! Dar nu mi-ai spus niciodată că am un rival care luptă pentru inima ta.

— Nu ştiam că eşti gelos din fire, răspunse ea. Dar nu ai de ce să-ţi faci griji în privinţa asta. Lord Eddingham

lupta doar pentru averea mea… nu şi pentru inima mea.

Simon îşi trecu braţul în jurul umerilor ei şi-i aruncă lui Eddingham un zâmbet strălucitor.

— Sunt sigur că numai modestia feciorelnică a împiedicat-o pe Catriona să-ţi spună de atunci că era deja luată. De către mine!

Şi, înainte ca nou-venitul să aibă timp să reacţioneze în vreun fel, Simon îi ridică bărbia cu un deget şi o sărută uşor pe buze. Nu şi-ar fi putut marca teritoriul mai bine de atât nici dacă s-ar fi uşurat pe una dintre cizmele ei din piele de căprioară, precum unul dintre câinii enervanţi şi prost crescuţi ai mătuşii Margaret.

Timp de o clipă înnebunitoare şi ameţitoare, Catriona chiar simţi că îi aparţinea lui Simon.

Pe chipul lui Eddingham apăru imediat o expresie atât de îndurerată, încât probabil i-ar fi fost cu adevărat milă de el dacă ar fi crezut că avea chiar şi cele mai mărunte sentimente pentru ea.

— Doar nu poate fi adevărat, nu? îi ceru să ştie. Cu siguranţă eşti conştientă de reputaţia lui Wescott. D-apoi, a trecut prin paturile a jumătate dintre femeile din Londra! Spune-mi că nu intenţionezi cu adevărat să te căsătoreşti cu… cu… *bastardul* ăsta, rosti el, aruncându-i lui Simon o privire plină de dispreţ.

Majoritatea bărbaţilor ar fi reacţionat la insulta aceea ca şi când Eddingham i-ar fi plesnit cu biciul peste faţă. Dar zâmbetul lui Simon doar se mări la cote alarmante.

— Te asigur că draga mea Catriona este perfect conştientă de toate defectele mele de caracter… inclusiv de faptul că am fost copil din flori. Şi nu avem nicio intenţie de a lăsa aceeaşi soartă să se abată şi asupra copilului nostru, motiv pentru care şi plecăm în aşa mare grabă la Gretna Green.

La insinuarea ostentativă a lui Simon că deja împărţise patul cu ea şi că îi avusese trupul, Eddingham făcu un pas în spate, dintr-odată extrem de palid. Şi apoi îi aruncă Catrionei o privire plină de dispreţ.

— Voi doi vă meritaţi unul pe altul. Sper să ardeţi

amândoi în iad! Dădu să plece, dar se opri şi se întoarse spre ei, cu un zâmbet malefic întipărit pe chip. Ah, şi domnişoară Kincaid? Dacă se întâmplă să te întâlneşti cu vreunele dintre rubedeniile dumitale în timpul lunii de miere din Scoţia, nu uita să le transmiţi salutările mele.

Se răsuci apoi arogant pe călcâiele cizmelor sale lustruite şi trecu cu paşi mari pe lângă mătuşa Margaret şi bosumflata Alice, ca şi când nici nu ar fi fost acolo. Se aruncă înapoi în şa şi dădu pinteni calului cu o înflăcărare furibundă şi cu o forţă care o făcu pe Catriona să tresară de mila bietului animal.

— Încântător individ, murmură Simon. Ba chiar mult mai amabil decât mi-l aminteam eu.

Îl priviră îndepărtându-se într-un galop nebun peste peluza impecabil îngrijită a unchiului ei, copitele calului său lăsând urme adânci în pământ. Catriona oftă şi îl întrebă:

— Deci pe cine ai sedus? Pe sora lui? Pe mătuşa lui fecioară? Pe verişoara lui de nu ştiu ce grad?

Expresia lui Simon era neobişnuit şi necaracteristic de sumbră.

— Crede că am sedus-o pe logodnica lui. Dar, indiferent dacă mă crezi sau nu, am fost nevinovat – şi la fel şi ea. Păcatul nostru n-a fost nimic mai mult decât un flirt inofensiv, după ce a scăpat accidental o mănuşă în faţa mea la Almack’s, acum mai bine de trei ani. Era îndrăgostită până peste cap de Eddingham şi avea toate intenţiile de a se căsători cu el. Dar, la numai câteva zile după ce el a văzut schimbul nostru scurt de replici, ea a căzut de pe cal în timpul unei plimbări prin Hyde Park şi şi-a frânt gâtul.

Catriona se cutremură. Dintr-odată un fior de gheaţă părea să umbrească dogoreala soarelui primăvăratic.

— Biata fată! Doar nu crezi că el a avut ceva de-a face cu moartea ei, nu?

— Am avut mereu suspiciunile mele, dar nimic ce să pot dovedi. Era pentru prima dată când vocea lui trăda o notă reală de amărăciune. La urma urmei, cine ar crede acuzaţiile nebuneşti ale unui bastard peste cuvântul unui

domn integru? Zări apoi cu colţul ochiului încruntarea nedumerită care-şi făcuse loc pe chipul ei, aşa că o strânse uşor de umeri. Dar tu n-ai de ce să-ţi faci griji, iubito, o asigură el.

Şi Catriona simţi că afecţiunea nepăsătoare care se rostogolea cu atâta uşurinţă de pe buzele lui o ustura mai tare decât oricare dintre insultele lui Eddingham.

— Nu ne poate răni pe niciunul dintre noi, conchise el, foarte sigur pe sine.

Catriona îl privi pe marchiz îndepărtându-se în galop, cu inima dintr-odată îngreunată de o spaimă cumplită. Dacă i-ar fi spus lui Simon cât de mult se înşela în privinţa aceea, era posibil să fie nevoită să-l privească şi pe el dispărând la orizont.

Capitolul 8

Tovarăşii de călătorie ai Catrionei stăteau în colţuri opuse ale trăsurii, aruncându-şi priviri răutăcioase peste spaţiul gol dintre banchete.

— Nu mi-ai spus niciodată nici despre Eddingham, nici despre *el,* zise Simon, încrucişând braţele la piept şi mutându-şi privirea încruntată spre Catriona.

Ea stătea pe locul aflat vizavi de el, după ce se aruncase clar şi fără remuşcări pe terenul rivalului său.

Fără să lase jos cartea cu legătură de piele pe care o scosese din geamantan pentru a suporta mai uşor orele pe care le petreceau străbătând Great North Road, Catriona ridică din umeri:

— Nu am considerat că e necesar să vă fac prezentările formal, de vreme ce nu e prima oară când vă întâlniţi.

— Nici nu l-aş fi recunoscut. Cu ce l-ai hrănit? Cu ponei?

Catriona îi aruncă lui Simon o privire dezaprobatoare pe deasupra cărţii.

— Nu e prea frumos din partea ta să râzi de silueta lui. Să ştii că e destul de sensibil în privinţa aceasta.

— Şi ce o să facă dacă îl jignesc? O să mă mănânce?

Ea închise zgomotos cartea şi o aruncă deoparte.

— Vai, domnule Wescott! Ar trebui să-ţi fie ruşine! Înţeleg că Robert al meu este un domn pe cinste, care îţi stârneşte la maximum gelozia, dar chiar nu cred că ţi potriveşte comportamentul acesta.

Încă uitându-se urât la el, Catriona se întinse şi luă motanul portocaliu uriaş care stătea ghemuit lângă ea şi-l aşeză în poala ei. Începu apoi să-i mângâie blana strălucitoare, şi un tors gutural de plăcere pluti aproape imediat spre urechile lui. Îşi ţinea capul monstruos odihnit pe lăbuţe şi clipea spre Simon, cu ochii aurii strălucindu-i somnoroşi… exact ca un sultan gras care se umfla în pene pentru că revendicase pentru sine ultima virgină din harem.

Simon îşi dădu ochii peste cap.

— Uiţi că ultima dată când ne-am întâlnit s-a repezit să mă muşte de deget. Şi încă am cicatricea prin care s-o dovedesc!

Catriona pufni scurt.

— Pur şi simplu îmi apăra onoarea. Adică, făcea exact ceea ce *ar trebui să facă* un erou!

Privirile li se întâlniră apoi, pentru o clipă încărcată de tensiune. Amândoi îşi aminteau momentul acela periculos şi în acelaşi timp îmbătător din patul ei, când Simon îi răpise virtutea în loc de a i-o apăra.

Apoi Simon murmură o replică neinteligibilă şi se afundă şi mai mult în bancheta sa. În timp ce el privea încruntat peisajul rural care se derula în afara geamului, Catriona îşi luă înapoi cartea şi o ridică pentru a-şi ascunde zâmbetul. La drept vorbind, îi cam plăcea ideea că Simon era gelos… chiar dacă doar pe un motan.

Era recunoscătoare pentru distragerea atenţiei pe care i-o ofereau cartea şi motanul. Era prima dată când se găseau complet singuri din dimineaţa aceea, când se trezise cu gura lui pe a ei şi cu mâinile lui… ei bine, dar poate că era mai înţelept să nu gândească unde fuseseră

mâinile – sau mai bine zis degetele – sale.

Se aplecă apoi şi deschise cea mai apropiată fereastră a trăsurii, câştigând un mârâit nemulţumit din partea lui Robert the Bruce.

— S-a făcut cam năduşeală aici, nu ţi se pare? întrebă ea, lăsându-şi obrajii îmbujoraţi să fie răcoriţi de aerul proaspăt.

Dar Simon nu făcu decât să ridice dintr-o sprânceană. Aerul devenise din ce în ce mai răcoros pe măsură ce călătoriseră tot mai la nord, spre Scoţia.

Făcu apoi un semn scurt din cap spre geamantanul aşezat pe podea la picioarele ei.

— Mai ai şi alte cărţi acolo?

Catriona fu imediat traversată de un fior de panică atunci când îşi aminti de cutiuţa de lemn de trandafir pe care o îndesase în grabă în bagaj, sub lenjeria ei intimă, cu o noapte înainte.

— Nu! exclamă ea şi se întinse frenetic spre geamantanul de brocart, exact în acelaşi moment în care el apucase mânerul de fildeş de pe partea opusă.

Simon trase uşor de geamantan, intrigat de reacţia ei violentă.

— Să ştii că aş fi perfect mulţumit şi cu un ziar sau cu o gazetă de scandal, care să facă să treacă mai uşor orele pe care le mai avem de mers până ajungem să ne cazăm peste noapte.

— Ei bine, nu am niciuna, nici alta, zise Catriona, după care trase şi ea tare de geamantan, disperarea oferindu-i puterea de care avea nevoie pentru a smulge bagajul din strânsoarea mâinii lui şi aşezându-l apoi lângă ea.

Simon se lăsă pe spate şi îşi întinse picioarele lungi. Părea şi mai încrezut decât ar fi arătat probabil dacă chiar ar fi câştigat concursul acela umilitor.

— De ce eşti aşa secretoasă, iubito? Cumva acolo mi-ai ascuns banii?

— Poftim! Poţi să iei cartea asta, zise ea şi i-o aruncă.

El o prinse fără ca măcar să tresară, după care se încruntă la scrisul auriu ornat de pe cotor.

— *Călătoria pelerinului*[16]*?* Speram la ceva un pic mai… antrenant.

— Cum ar fi poate *Aventurile lascive ale lui Nell cea Năzdrăvană?*

— O, pe asta am citit-o deja de două ori, răspunse el, şi un zâmbet năzdrăvan îi curbă uşor buzele. Zvonurile spun că eu i-am inspirat personajul celui mai fermecător şi mai iscusit amant al lui Nell.

Încercând să nu-şi aducă aminte cât de *iscusit se* dovedise noaptea trecută în patul ei, Catriona încuviinţă din cap spre carte.

— Şi în cartea asta există un personaj inspirat de tine. I se spune Satana.

Acum, că nu mai avea nimic de citit, era rândul Catrionei să privească pe fereastră încruntată. După câteva minute de tăcere apăsătoare, aruncă o ocheadă spre Simon. Îşi scosese din buzunarul vestei o pereche de ochelari cu rame metalice şi părea să fie complet cufundat în lectură. Şi în clipa aceea îşi simţi expresia îndulcindu-se. Cu ochelarii aceia aşezaţi pe nas şi cu o şuviţă rebelă mângâindu-i fruntea, nu mai arăta aproape deloc ca un libertin, ci mai degrabă ca un profesor de la vreo universitatea titrată. Şi nu putea decât să-şi imagineze *materiile* la care ar fi excelat ca dascăl – dueluri, jocuri de noroc, flirt, preacurvie…

Şi abilitatea de a frânge inimi.

Zâmbetul îi dispăru imediat. Noaptea următoare avea să fie deja soţia lui. Şi nu putea să nu se gândească la cât de diferită ar fi fost probabil călătoria aceea dacă mariajul lor iminent ar fi fost mai mult decât o înţelegere de afaceri. Probabil chiar în clipa aceea ar fi stat cuibărită în braţele lui, fără să mai aibă nevoie de o carte care să facă orele lungi să treacă mai repede.

Oftă apoi, gândindu-se că nu îşi mai putea permite să

---

16 Carte a autorului John Bunyan, iniţial publicată în 1678, aparţinând genului alegoric ficţional. John Bunyan (1628-1688) a fost un scriitor şi predicator baptist reformat englez, (n.tr.)

se dedea la astfel de fantezii periculoase. Îi promisese o căsătorie din interes şi avea o obligaţie pe care trebuia să o onoreze, oricât de incomod ar fi fost lucrul acesta pentru inima ei îndrăgostită. Aşa că nu avea de ales decât să facă tot ce-i stătea în putere pentru a-şi ascunde iubirea aceea de el.

Simon ridică privirea şi o surprinse studiindu-l. Ea coborî repede ochii, concentrându-şi toată atenţia pe a mângâia urechile catifelate ale lui Robert the Bruce.

— Vrei să citesc cu voce tare? se oferi el.

— Dacă doreşti, răspunse ea, încercând să pară cât mai neinteresată cu putinţă, chiar dacă nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să-l asculte.

Simon dădu înapoi la prima pagină şi începu să citească. Avea o vocea baritonală, suavă şi foarte expresivă, şlefuită probabil de numeroşii ani în care observase actorii de la teatru şi de la operă. Muzicalitatea luxuriantă a vocii lui aruncă o vrajă irezistibilă asupra ei, şi, în scurt timp, Catriona se pomeni captivată de povestea veche a lui Bunyan, ca şi când ar fi fost prima dată când o auzea.

*

Noaptea se apropia cu rapiditate, privând paginile de ultimele crâmpeie de lumină şi transformând cuvintele tipărite acolo în nişte simple pete de cerneală indescifrabile. Simon ridică ochii de la scena în care Christian şi Hopeful se pregăteau să traverseze Râul Morţii şi o văzu pe Catriona întinsă pe bancheta de vizavi de el şi dormind adânc. Începuse a citi cu câteva ore în urmă, după ce se opriseră la un han ca să înhame alţi cai la trăsură şi să servească cina. Un zâmbet reticent îşi făcu loc pe buzele lui în timp ce închise cartea şi o puse deoparte şi-şi scoase ochelarii.

Cu boneta înclinată pe o parte şi cu o pană atârnându-i pe un ochi, Catriona arăta exact ca o fetiţă care împrumutase rufăria mamei sale pentru a face parada

modei. O buclă strălucitoare se eliberase din cocul ei atent aranjat şi dansa de-a lungul curbei ca de fildeş a gâtului ei.

Dat fiind comportamentul lui neruşinat din patul ei din dimineaţa aceea, îl surprindea foarte tare faptul că încă avea suficientă încredere în el ca să se relaxeze şi să lase garda jos. Avea tot dreptul să se teamă că, în clipa în care închidea ochii, el avea să se arunce asupra ei ca un libertin ticălos care nu avea niciun control asupra impulsurilor sale primare.

Şi ar fi putut jura cu mâna pe inimă în faţa membrilor cu perucă ai parlamentului că nu intenţionase nimic mai mult decât să-i fure un sărut nevinovat. Dar buzele ei fuseseră atât de moi... atât de calde... şi atât de îmbietoare...

Şi fusese cu adevărat pierdut în clipa în care-i şoptise numele cu un accent scoţian vesel şi fermecător.

Dacă Alice nu ar fi dat buzna în cameră, căutându-şi pieptenele acela blestemat, s-ar fi căit pentru un păcat mult mai grav decât un sărut furat. Şi tot nu se putea hotărî dacă ceea ce se revărsase prin fiinţa lui la momentul respectiv fusese uşurare sau regret.

Era mai bine să ţină minte că nu era nimic mai mult decât garda de corp plătită a Catrionei. Şi ar fi fost imposibil ca ea să mai ceară bisericii anularea căsătoriei pe baza faptului că se dovedise incapabil să-şi îndeplinească îndatoririle maritale dacă s-ar fi întors la Londra cu copilul lui crescând deja în pântecele ei. Învăţase cum să evite astfel de *neplăceri* de pe vremea când era doar un flăcău... şi totuşi, în dimineaţa aceea, când o auzise gemându-i uşor numele şi o simţise cutremurându-se de extaz sub degetele lui, orice gând de *coitus interruptus* şi alte mijloace de protecţie îi dispăruse din minte, împreună cu precauţia şi cu judecata sănătoasă. Pentru că în clipa aceea nu-şi mai dorise altceva decât să se afunde în ea şi să o facă a lui.

Disperat să scape de imaginile provocatoare pe care le evocaseră acele gânduri, se uită la geamantanul care se odihnea pe scaunul de lângă ea. Era posibil ca acesta să fie cel mai bun moment pentru el să descopere exact ce

anume încercase să ascundă de ochii lui indiscreţi. Şi totuşi, o umbră ciudată de conştiinţă îi opri mâna. Sau poate că era doar teama de a nu fi prins.

Dacă se trezea şi-l surprindea scotocind prin lucrurile ei personale, ca un hoţ de rând, probabil nu avea să îşi mai permită niciodată să adoarmă în prezenţa lui.

Trăsura trecu apoi peste o denivelare, făcând-o pe Catriona să se lovească cu capul de banchetă. Fata se încruntă imediat, fluturând uşor din genele-i delicate. Simon întoarse atunci capul ca să se uite pe fereastră la luna care se ridica, punându-i la încercare hotărârea. Nu era altceva decât angajatul ei. Confortul ei nu era în niciun fel grija lui.

Următorul obstacol îl făcu să scrâşnească din dinţi şi smulse un mârâit mic şi nemulţumit din gâtul Catrionei. Simon oftă reticent, după care se ridică şi se întinse spre bancheta ei. Îl ridică pe Robert the Bruce din poala ei, sperând că nu risca să-şi piardă un deget în acel proces. Din fericire, motanul rămase moale şi inert în mâinile lui. Dar atârna şi ridicol de greu. Îl aşeză prudent pe locul pe care tocmai îl eliberase. Fiara îi aruncă o privire criminală înainte de a se strânge într-un ghem de blană şi de a închide ochii aceia aurii demonici.

Simon îi scoase boneta Catrionei şi apoi o trase în braţele lui, pentru ca pieptul său să-i fie un fel de pernă care să atenueze zdruncinăturile trăsurii. Dar, aparent, vulpiţa aceea mică şi lacomă nu se mulţumea doar să-i folosească pieptul pe post de pernă pentru capul ei. Înainte ca Simon să apuce să-şi dea seama ce se întâmpla, Catriona se foi şi-şi alunecă apoi capul mai jos, direct în poala lui.

El înjură în şoaptă, în timp ce ea îşi cuibărea obrazul pe el, încercând să găsească cel mai confortabil loc. Simon se gândi că, dacă mai continua mult să se frece aşa de el, nu avea să fie nicio diferenţă între a se lăsa aşa pe el şi a-şi odihni capul pe o piatră.

Catriona îşi înfăşură apoi mâna în jurul coapsei lui şi rămase nemişcată, cu buzele-i ca două petale de trandafiri

curbându-se într-un zâmbet mulţumit. Nu avea de unde să ştie că încântarea ei reprezenta agonia lui. Mângâierea caldă a respiraţiei prin materialul subţire al pantalonilor săi din piele de căprioară era ca o fărâmă de rai şi de iad. Îşi dădu ochii peste cap şi-şi mută privirea spre plafonul trăsurii. Dacă aceea era pedeapsa lui pentru păcatul pe care-l comisese în acea dimineaţă, atunci cu siguranţă Dumnezeu avea un simţ al umorului mult mai maliţios decât ar fi crezut el vreodată.

Apoi trăsura trecu peste o altă ridicătură din drum, şi se pomeni, el cel obligat să strângă din dinţi ca să-şi reprime un geamăt. În ciuda reputaţiei sale, Simon nu avusese niciodată nicio problemă să-şi controleze dorinţele împotriva voinţei trupului său. Dar poate că acum pur şi simplu suferea de pe urma noutăţii faptului că nu se atingea cum ar fi vrut de femeia pe care o dorea.

Îndepărtă apoi o buclă răzleaţă de pe moliciunea obrazului ei. Şuviţa aceea mătăsoasă se încolăci în jurul degetului său, de parcă ar fi încercat să-l prindă în mrejele ei.

Şi în clipa aceea înţelese exact ce trebuia să facă pentru a putea scăpa de femeia aceea cu inima încă întreagă. Catriona îi promisese să împartă cu el zestrea după ce se căsătoreau. Şi, după ce punea mâna pe bani, avea să-i fie suficient de uşor să se facă nevăzut. Poate că avea să-l urască pentru că se dovedise un şarlatan, dar măcar avea să o însoţească până la graniţa cu Scoţia. Iar ea se putea folosi de ce îi mai rămânea din zestre ca să ajungă în Scoţia şi în braţele iubitoare ale fratelui ei.

Cât despre el… ei bine, el se putea folosi de noua sa avere pentru a uita cu totul de datoriile pe care le avea în Londra şi pentru a fugi pe continent, unde vreo contesă italiană cu sânge fierbinte sau vreo grecoaică frumoasă putea să-l primească în braţele şi-n patul ei şi să-l facă să uite cu totul de Catriona Kincaid, cu ochii ei cenuşii neguroşi şi cu pistruii aceia ridicoli.

*

Catriona se trezi simţind o mână jucându-se tandru prin părul ei. Rămase cu ochii închişi, desfătându-se cu noutatea acelei senzaţii luxuriante. Membrii familiei unchiului ei se mândriseră întotdeauna cu reţinerea aceea englezească recent dobândită. Aşa că se atingeau foarte rar şi nici pe ea nu o mângâiau niciodată – desigur, asta dacă nu se puneau la socoteală şi ciupiturile dureroase ale lui Alice.

Mâna aceea se încolăcea cu blândeţe prin buclele ei lăsate, trezindu-i amintiri de mult uitate despre copilărie. Amintiri în care tatăl ei o înălţa deasupra capului lui, de parcă nu ar fi cântărit mai mult decât o pană. Amintiri cu fratele ei ciufulindu-i părul proaspăt împletit, doar ca să o facă să scâncească şi să protesteze. Amintiri despre cum stătea în faţa vetrei, în timp ce mama sa îi peria buclele nesupuse, până când Catriona aţipea şi venea tatăl ei ca să o ia în braţe şi să o ducă în pat.

Oftă şi se cuibări şi mai confortabil pe perna sa, simţindu-se iubită şi în siguranţă pentru prima dată de când soldaţii britanici veniseră şi o privaseră atât de familia sa, cât şi de un viitor confortabil şi sigur, lăsând-o doar cu un gol imens în suflet.

Şoapta răguşită a unui bărbat pluti peste urechea ei ca o atingere catifelată.

— Trezeşte-te, frumoasă adormită. E timpul să-ţi găsim un pat corespunzător.

Catriona deschise brusc ochii când îşi dădu înspăimântată seama că mâna care-i ascundea uşor o buclă răzleaţă după ureche îi aparţinea lui Simon şi că perna de sub obrazul ei nu era altceva decât coapsa lui musculoasă.

Oricât de tentant i se păruse mai devreme, în clipa aceea aproape că nu-i venea să creadă că fusese atât de nesăbuită încât să se cuibărească în poala lui. Dacă murmurase în somn vreo prostie incriminatorie precum „Sărută-mă, iubitule!” sau „Cred că te iubesc!”?

Se ridică apoi atât de repede, încât se lovi cu capul de bărbia lui, suficient de tare cât să vadă stele verzi.

— Auuu! exclamă el, frecându-şi maxilarul şi uitându-se la ea încruntat. N-am mai primit aşa o lovitură în maxilar de când am fost ultima dată la box la sala lui Gentleman Jackson.

— Îmi pare foarte rău! sări apoi ca arsă, disperată să scape de lângă el, şi bâjbâi orbeşte prin întuneric pe banchetele trăsurii, căutându-şi boneta.

Apoi mâinile ei atinseră ceva moale, şi un „Miaaauuu!” foarte deranjat şi insultat o avertiză ca găsise motanul în loc.

— Cauţi asta?

Se îndreptă de spate şi-l văzu pe Simon legănând boneta pe unul dintre degetele lui lungi şi elegante.

— Mulţumesc foarte mult, zise ea încordată, apucând boneta şi îndesând-o pe cap.

— Să mă duc să fac aranjamente de cazare? se oferi el, întinzând mâna şi răsucindu-i boneta pe cap astfel încât să întoarcă spre faţă borul de catifea al bonetei dantelate.

Ea îi îndepărtă mâna, agitată.

— Nu va fi necesar. Mă duc eu să aranjez totul, cât tu te ocupi să ne fie aduse bagajele înăuntru.

El ridică din umeri, ascunzându-se în spatele unui scut de indiferenţă.

— Cum vrei. Tu eşti şefa, la urma urmei.

Catriona deschise apoi uşa trăsurii, fără să mai aştepte ajutorul vizitiului sau al unuia dintre grăjdarii de la han, şi coborî din vehicul împleticindu-se, atât de repede, încât i se încurcară picioarele în poalele rochiei şi aproape căzu. Îşi recăpătă măcar echilibrul, dacă nu şi demnitatea, şi traversă curtea spre intrarea în han. Ajunsese deja la jumătatea drumului, când se opri brusc, se răsuci pe călcâie şi o porni înapoi spre trăsură.

Se întinse înăuntru şi smuci tare geamantanul. După o clipă de gândire, se întinse din nou şi-l ridică în braţe şi pe Robert the Bruce. În timp ce trecea înapoi prin curtea hanului, îndreptându-se spre intrare, aproape că îi putea simţi privirea lui Simon arzându-i ceafa. Ridică bărbia sfidătoare, amintindu-şi cu asprime că orice refugiu pe care

îl găsea în braţele lui nu era altceva decât o iluzie periculoasă.

*

Un pic mai târziu, Simon se pomeni urmând-o pe logodnica lui în sus pe o scară îngustă şi spiralată. Poate că penele bonetei sale erau lăsate şi fleşcăite, dar moliciunea apetisantă a fundului ei era precum aerul curat pentru el.

Când ajunse în capătul scărilor, Catriona făcu dreapta pe un coridor şi numără în şoaptă, în timp ce treceau pe lângă nişte uşi destul de înguste, confecţionate din lemn de stejar. Se opri apoi în dreptul ultimei uşi şi strecură în broască cheia subţire. Uşa se deschise, dezvăluind un pat mare cu un baldachin de fier. Simon aproape mârâi de dorinţă. După atâtea ore petrecute săltând iar şi iar în interiorul inconfortabil al trăsurii, salteaua aceea subţire, cu pernele ei insuficient umplute cu pene, şi cuvertura cu model decolorat i se păreau la fel de îmbietoare precum un norişor pufos.

Dădu să intre, dar Catriona se răsuci cu faţa spre el în cadrul uşii, blocându-i drumul. Clipi în sus la el, cu ochii ei mari ca de căprioară la fel de nevinovaţi ca ai unui copil.

— Îmi pare rău. Am uitat cumva să-ţi spun că am aranjat să avem camere separate? Nu ar fi deloc cuviincios să împărţim aceeaşi cameră, de vreme ce abia mâine ne vom căsători. Arătă cu degetul spre o uşă din josul coridorului, după care îi întinse o a doua cheie. Patul tău e chiar în josul holului… ultima uşă pe stânga.

Simon luă cheia încet, după care făcu un semn scurt din cap spre motanul din braţele ei.

— Presupun că nu ai nicio problemă cu a-l lăsa pe derbedeul acesta să doarmă în acelaşi pat cu tine.

— Sigur că nu. Spre deosebire de tine, în el mă pot încrede că se va comporta ca un domn desăvârşit.

După ce rosti acele cuvinte, îi închise uşor uşa în nas, lăsându-l să stea ca prostul pe coridor.

*

Ziua nunţii la care Catriona visase vreme de cinci ani de zile începu cu nişte tunete prevestitoare de rău augur şi cu o ploaie mocănească bătând ritmic pe acoperişul hanului. Până când ea şi Simon se îmbrăcară şi îşi potoliră foamea cu nişte bucăţi de pâine veche şi cu două castroane călduţe de terci de ovăz, se văzură obligaţi să ţopăie efectiv prin băltoace reci şi adânci ca să poată ajunge la trăsură. Vizitiul era deja cocoţat la locul său pe capră, şi şiroaie de apă se scurgeau greoi de pe borul pălăriei sale şi de pe mantia voluminoasă, pe care o purta peste redingotă. Şi, în timp ce desfăcea pelerina udă şi-l arunca în trăsură pe Robert the Bruce, nu putea să nu se gândească la faptul că bietul om părea într-o stare chiar mai jalnică decât se simţea ea.

Pe măsură ce-şi continuară călătoria, promisiunea primăverii dispăru treptat, lăsând gărduleţele vii şi crengile desfrunzite ale copacilor goale de orice muguri şi întregul peisaj sumbru şi iernatic. Dar cel puţin Catriona nu trebuia să-şi facă griji că se va cuibări înapoi în poala lui Simon. Pentru că nervii ei erau la fel de încordaţi precum firele unui pian şi era mult prea tensionată ca să mai doarmă.

Bărbatul care stătea pe locul de vizavi de ea nu era vreun Făt-Frumos din basme, care să se fi mulţumit cu un sărut cast al buzelor ei tremurânde. Era un bărbat în carne şi oase, cu pofte şi dorinţe masculine. Cu pofte pe care ea promisese în mod nesăbuit că avea să i le satisfacă.

Traversară graniţa scoţiană şi intrară în adormitul cătun Gretna Green, chiar când ziua sumbră se topea într-un amurg şi mai lugubru. Catriona se întrebă atunci câte alte mirese călătoriseră pe drumul acela înaintea ei – unele în culmea bucuriei, alele încă resimţind efectele secundare usturătoare ale scandalurilor pe care le lăsaseră în urmă, iar altele zorite de părinţi frenetici şi de iubiţi disperaţi să-şi oficieze căsătoria, înainte de a-şi consuma prematur mariajul într-unul din hanurile ridicate de-a lungul drumului, probabil chiar cu acel scop în minte. Îşi aşeză uşor mâna în

palma întinsă a lui Simon şi îl lăsă să o ajute să coboare din trăsură. Şi abia în clipa aceea înţelese că nu exista nimeni care să o salveze de propria-i nebunie.

Era pe punctul de a se căsători cu bărbatul visurilor ei, şi totuşi se simţea de parcă înota prin mocirla unui coşmar făurit de ea însăşi.

În loc să stea în faţa altarului unei biserici luminate de lumânări şi să-i promită iubirea şi inima lui, Simon avea să-i ia banii şi să-i răpească fecioria. Avea să-şi împartă patul cu ea… dar nu şi viaţa.

Cineva îi direcţionă apoi spre un hambar fumegând, luminat de strălucirea demonică a unei fierării. În locul unui preot, un fierar vânjos, îmbrăcat într-o salopetă pătată de funingine, înaintă pentru a oficia ceremonia. Omul nici măcar nu avea de unde să ştie dacă nu cumva era o moştenitoare răpită, care se afla la câteva minute distanţă de a fi siluită de mirele ei lacom. Pe de altă parte, probabil omul ar fi aruncat-o bucuros chiar şi în mâinile diavolului însuşi câtă vreme în palma sa tuciurie şi murdară ajungeau câţiva arginţi.

Aruncă o ocheadă rapidă spre chipul lui Simon. Nu mai semăna aproape deloc cu tânărul ofiţer fermecător care îi alimentase fanteziile copilăreşti, nevinovate din ziua în care îl prinsese făcând dragoste cu verişoara ei. Şi, dintr-odată, omul acela, cu o cicatrice sinistră pe sprânceană şi cu zâmbetul său cinic, nu i se părea altceva decât un străin. Un străin ameninţător şi periculos. Tresări când fierarul transpirat îşi izbi ciocanul de nicovală şi îi proclamă soţ şi soţie.

Un străin care în clipa acea era soţul ei.

În timp ce fierarul declama sumbru: „Ceea ce Dumnezeu a unit omul să nu despartă”, Catriona ridică ochii spre cer, temătoare, pe jumătate aşteptându-se ca un fulger să o trăsnească şi să o transforme în cenuşă. Nu schimbaseră nici jurăminte iubitoare, nici verighete de aur, niciun sărut tandru. Era o căsătorie fără jurăminte sau promisiuni, care i se potrivea mănuşă unui om precum Simon Wescott.

— Asta a fost tot? întrebă ea, disperată să amâne inevitabilul.

Chipul lat şi aspru al fierarului fu spintecat atunci de un zâmbet neaşteptat de amabil.

— Da, domniţă, asta o fo' tot. Odat' ce dumneata şi tânărul dumitale semnaţi registru', uniunea aista devine în ochii legii la fel de adevărată precum o căsătorie la biserică. Şi la fel şi în faţa lui Dumnezeu, adăugă el, după care aruncă o ocheadă spre grinzile prăfuite ale hambarului, parcă pentru a da semnalul unui cor de înger dornici să se pogoare din ceruri şi să binecuvânteze uniunea lor profană.

Simon îşi mâzgăli repede numele în registrul cu legături de piele, după aceea îi întinse şi ei pana de scris, mâna lui caldă atingându-se de a ei. Catriona se străduia din răsputeri să-şi potolească tremurul, suficient cât să-şi scrie numele, când un alt cuplu dădu buzna pe uşa hambarului, râzând în hohote şi scuturându-se de ploaie. Şi, chiar dacă arătau ca doi şobolani înecaţi, feţele lor erau chiar mai strălucitoare decât vatra de topire a fierăriei.

— Tu eşti omul care poate să-mi transforme toate visele în realitate? îl întrebă pe fierar tânărul cu păr de aramă, înfăşurându-şi strâns braţul în jurul umerilor tovarăşei sale cu obrajii rumeni precum două mere.

Fata îi netezi cămaşa udă leoarcă şi se uită în sus la chipul lui, plină de adoraţie.

— Tu mi-ai transformat toate visele în realitate în ziua în care l-ai sfidat pe tatăl meu şi m-ai implorat să fugim în lume împreună şi să ne căsătorim în secret!

Mirele ei nerăbdător îi cuprinse în palme chipul rumen şi strălucitor şi-şi coborî gura spre a ei, sărutând-o cu o ardoare tandră, dar în acelaşi timp pasională, care o făcu pe Catriona să simtă o sabie trădătoare de invidie răsucindu-i-se în inimă.

Fierarul îşi drese glasul.

— Dacă nu vrei să rămână grea înainte să vă pot declara soţ şi soţie, vă sugerez să veniţi mai repede încoace la nicovală.

Cei doi se dezlipiră unul de altul, îmbujoraţi şi chicotind veseli. Apoi fata se uită spre masa pe care era aşezat registrul şi îi observă pentru prima dată pe Simon şi pe Catriona.

Le zâmbi timidă, dezvăluind că avea o strungăreaţă absolut adorabilă.

— Voi doi abia v-aţi căsătorit, nu?

Catriona încuviinţă din cap.

— Chiar înainte să intraţi voi.

Fata se năpusti imediat spre Catriona şi o cuprinse într-o îmbrăţişare impulsivă.

— Oh! Vă doresc să fiţi la fel de fericiţi ca mine şi Jem al meu!

Catriona o bătu pe spate stângace, după care se îndepărtă uşor.

Zise apoi, evitând privirea lui Simon:

— Mulţumesc. Sunt sigură că vom fi foarte fericiţi.

Şi apoi tânărul veni şi-i strânse mâna lui Simon, plin de entuziasm.

— Îţi doresc să ai o căsnicie binecuvântată, cu mulţi fii, domnule. Mulţi, mulţi fii puternici şi frumoşi! aruncă o privire scurtă şi plină de apreciere spre şoldurile Catrionei, după care îi făcu cu ochiul lui Simon şi adăugă: Noua dumitale consoartă aici de faţă pare să fie o mamă la fel de rodnică precum Bess a mea.

În timp ce Catriona eliberă un icnet şocat şi Bess a lui îşi înăbuşi un chicotit în palmă, Simon îi făcu şi el cu ochiul flăcăului şi zise într-o şoaptă suficient de răsunătoare cât să fie auzită de toţi:

— Ai ochi foarte buni, tinere. Tocmai de-asta m-am căsătorit cu fata.

*

Extrem de conştientă de faptul că Simon se afla chiar în spatele ei, Catriona porni în sus pe scara spiralată a hanului, îndreptându-se spre camera *lor.* Ştia foarte bine că în seara aceea nu-l mai putea lăsa singur pe coridorul din

faţa uşii. Simon Wescott îi revendicase inima cu cinci ani în urmă, şi, în ochii legii, în momentul acela şi trupul ei îi aparţinea.

În noaptea aceea nu se mai putea bizui nici pe Robert the Bruce să-i apere onoarea. Pentru că, în ciuda tuturor protestelor ei, hangiul insistase ca motanul să doarmă peste noapte în grajd cu vizitiul.

Când ajunseră în capătul scării, umbrele care dansau pe zidurile coridorului îngust ameninţau s-o mistuie cu totul. Niciun om din Gretna Green nu-şi făcea griji în privinţa eleganţei camerei, deoarece singurul lucru absolut indispensabil dintr-o cameră de han era un pat. Şi, judecând după cuplul pasional pe care-l zăriseră în curte, unii dintre proaspeţii însurăţei erau mai mult decât nerăbdători să renunţe de bunăvoie chiar şi la acel lux. Îşi simţi din nou obrajii acaparaţi de o îmbujorare ardentă când îşi aminti geamătul mulţumit şi plin de apreciere pe care bărbatul îl eliberase în clipa în care sânul dezgolit al femeii se revărsase peste marginea corsajului ei şi direct în mâna lui dornică.

— Ah, uite că am ajuns, zise ea, cu o veselie prefăcută, când ajunseră în dreptul uşii camerei care li se alocase pentru noaptea aceea.

Şi, după trei încercări eşuate de a descuia uşa, Simon sustrase uşor cheia din mâna ei tremurândă şi o strecură lin în broască. Trupurile li se atinseră preţ de o fracţiune de secundă, când deschise uşa şi o zori să intre, amintindu-i din nou fără cuvinte că fizicul lui era cu mult mai mare şi mai impunător decât al ei.

Hangiul le trimisese bagajele în cameră, dar şemineul de piatră era rece, şi nu exista niciun foc aprins care să îi întâmpine sau să îndepărteze răcoarea şi umezeala din aer. O masă mică, cioplită din lemn, se afla chiar în faţa vetrei. Şi nu îi aştepta acolo nici vreo cină nupţială. Nicio plăcintă cu porumbel aburindă, nicio bucată de brânză cu mucegai şi nici măcar vreo bucată de pâine învechită.

Catriona se gândi atunci că poate totuşi era mai bine aşa. Pentru că se îndoia că ar fi putut înghiţi chiar şi o

firimitură de mâncare, având în vedere roiul de fluturaşi care îi dansa prin stomac.

În încăpere exista o singură lampă, care arunca o strălucire sinistră asupra patului cu cadru de fier din colţ. Abia părea suficient de încăpător pentru un singur ocupant... darămite pentru doi. Era o distanţă ca de la cer la pământ între acela şi patul luxuriant cu baldachin pe care îl împărţise cu Simon acasă la unchiul ei.

Dar Catriona îşi spuse apoi că nu avea de ce să se teamă. Probabil Simon uitase deja de promisiunea nesăbuită pe care i-o făcuse la închisoare. Jucase la cacealma numai ca să o sperie şi să o facă să plece. Îşi scoase boneta şi o aşeză pe masă, după care se întoarse cu faţa spre el.

O privea. Pe chipul lui era întipărită o expresie care nu ar fi putut fi denumită altfel decât „de prădător". Părea un animal sălbatic care-şi urmărea prada nebănuitoare. Se sprijini uşor cu spatele de uşă, parcă pentru a-i alunga orice speranţe de a scăpa, după care îşi lărgi nodul de la lavalieră şi zise:

— Am pierdut deja destul de mult timp, iubito. Hai să terminăm odată cu asta, da?

Capitolul 9

Catriona încremeni. La ce reputaţie avea Simon, s-ar fi aşteptat măcar la o tentativă de seducţie... la un zâmbet fermecător, la o atingere tandră sau la câteva cuvinte mieroase prin care să-i complimenteze părul sau aroma îmbătătoare a apei de levănţică cu care se stropise în spatele urechilor. Şi aflase pe propria-i piele cât de convingătoare putea fi limba lui. Mai ales atunci când era angrenată în serviciul unui sărut. Dar în clipa aceea se uita la ea de parcă ar fi avut intenţia de a o întinde pe masă şi de a o necinsti asemenea unui invadator viking.

Îşi drese glasul cu stângăcie.

— Abia am ajuns. Nu prea avem de ce să ne grăbim, nu crezi?

El se îndreptă de spate, intimidând-o din nou cu înălţimea sa considerabilă şi cu lăţimea impresionantă a umerilor lui şi arătând mult mai ameninţător decât i se păruse la fierărie.

— Şi de ce nu? Eu mi-am făcut partea, şi acum este rândul tău. Vreau să primesc ceea ce mi s-a promis.

Catriona îi privi chipul implacabil o clipă îndelungată, după care încuviinţă uşor din cap.

— Foarte bine. Cred că e dreptul tău, acum că suntem căsătoriţi.

Catriona îşi scoase mantia udă leoarcă cu mâini tremurânde şi o agăţă pe spătarul unui scaun şubred, după care se îndreptă spre pat, cu paşi cumpătaţi, ca şi când drumul acela o ducea de fapt spre spânzurătoare. Se aşeză prudentă pe salteaua subţire, plină cu pene, după care se întinse pe spate şi închise ochii strâns. Poate dacă avea să fie nemilos şi rece – căutându-şi doar propria-i plăcere, fără să-i ofere şi ei, avea să-i fie mai uşor să ascundă sentimentele pe care le nutrea pentru el. Pentru că astfel nu ar fi mai existat pericolul ca ea să se topească sub mângâierea lui blândă sau să îi strige numele într-un moment de nebunie extaziată.

— Ce dracului faci?

Catriona deschise ochii şi-l găsi pe Simon stând aplecat deasupra patului şi încruntându-se în jos la ea, ca şi când îşi pierduse minţile.

Clipi la el nedumerită.

— Mă pregătesc să-mi îndeplinesc îndatoririle maritale.

— Arăţi de parcă te pregăteşti să fii friptă la proţap. O prinse apoi de partea superioară a braţului şi o ridică în şezut. Dacă aş fi în locul tău, m-aş ridica de acolo, până nu-ţi îndeasă cineva un măr în gură.

Catriona se făcu imediat roşie ca racul şi-şi smuci braţul din strânsoarea mâinii lui. O îngrozea până în măduva oaselor gândul că o considera atât de stângace.

— După cum ai ghicit probabil după *întâlnirea* noastră precedentă, nu sunt tocmai versată în arta amorului. Se încruntă apoi, considerând felul dureros în care el îşi drese glasul o aprobare usturătoare. Nu am fost niciodată o libertină de profesie, spre deosebire de tine, care, fără îndoială, ai avut nenumărate ocazii să-ţi exersezi perversiunile creative.

— O, da, zeci de ocazii. Una mai creativă decât alta, aprobă el vesel.

— Ceea ce încerc să spun… continuă ea, scrâşnind din dinţi, este că s-ar putea să fie nevoie să mă instruieşti un pic în privinţa asta. Pentru că nu am nici cea mai vagă idee ce ar putea mulţumi un bărbat ca tine.

Simon se lăsă atunci în genunchi în faţa ei şi-i cuprinse blând mâinile într-ale sale. În clipa când îi întâlni privirea, Catriona simţi o licărire nesăbuită de speranţă prinzând contur în inima sa. Poate că îl judecase greşit. Poate că şi el spera în secret că acea căsnicie a lor putea fi mai mult decât o uniune din interes. Simon îi mângâie apoi uşor încheieturile degetelor cu degetele mari. Atingerea lui era cu mult mai seducătoare decât visase ea vreodată, iar vocea lui – cu mult mai blândă.

— Pot să-ţi spun *cu exactitate* ce anume va mulţumi un bărbat ca mine.

— Serios?

Era hipnotizată de şoapta lui răguşită, şi privirea ei rătăci imediat de la adâncimile verzi şi strălucitoare ale ochilor lui, spre curba seducătoare a buzelor lui.

El se aplecă mai aproape de ea, şi Catriona simţi cum respiraţia lui caldă îi mângâie buclele de la tâmple.

— Nimic nu m-ar mulţumi mai mult decât să…

Catriona închise ochii şi-şi ţinu răsuflarea, promiţându-şi în sinea ei să rămână calmă, oricât de scandaloasă avea să fie sugestia lui.

— … Decât să primesc banii care mi se datorează.

Catriona deschise ochii brusc. Îşi smulse imediat mâinile dintr-ale lui şi apoi sări în picioare, atât de repede, că aproape îl făcu să cadă pe spate. Simon îşi recăpătă

echilibrul şi se ridică şi el uşor, dar ea deja se plimba agitată de colo-colo prin faţa vetrei.

Preţ de câteva secunde nechibzuite, îşi permisese să uite exact cu ce fel de om avea de-a face. Un derbedeu. Un mercenar. Un om care şi-ar fi vândut şi propriul suflet dacă astfel putea obţine câţiva arginţi pe care să-i risipească după bunul-plac prin bordeluri şi la jocuri de noroc. Dar, desigur, şi ea însăşi îşi vânduse într-un fel inocenţa cu şi mai multă nechibzuinţă, aşa că se gândi că probabil nu avea niciun drept să-l condamne pentru asta.

Se răsuci imediat cu faţa spre el.

— Mă tem că asta nu va fi posibil.

El făcu ochii mari, precaut.

— Şi de ce nu?

— Pentru că încă nu ai dus la bun sfârşit misiunea pentru care te-am angajat.

— M-ai angajat ca să mă căsătoresc cu tine.

Pus în cuvintele acelea odioase, motivul ei suna şi mai umilitor… de parcă ar fi fost singura modalitate prin care şi-ar fi putut asigura un soţ.

— Şi te-am mai angajat şi ca să mă însoţeşti în Scoţia la fratele meu. Şi, odată ce vei îndeplini sarcina asta şi eu voi fi mulţumită, îţi vei primi şi toată recompensa. Dar, până atunci, nu pot risca să fugi în toiul nopţii şi să mă laşi în voia sorţii.

Se uitară unul la altul în tăcere. Amândoi ştiau că în clipa aceea Simon avea dreptul să primească nu doar jumătatea din zestre pe care i-o promisese, ci toată suma, care constituia trusoul ei. Pentru că, în ochii legii, fiecare bănuţ al ei, fiecare obiect vestimentar pe care-l deţinea şi fiecare fir de păr de pe capul ei devenise proprietatea lui personală, în clipa în care semnaseră în registrul acela de căsătorii. Avea dreptul să fure de la ea, să o siluiască după bunul-plac şi chiar şi să o bată, şi niciun judecător din Anglia sau din Scoţia nu l-ar fi condamnat pentru asta.

— Stai să văd dacă am înţeles corect, zise el încet, aruncând o privire spre pat. Erai dispusă să-mi încredinţezi trupul tău, dar nu ai suficientă încredere în mine cât să-mi

dai banii care mi se cuvin…

Catriona nu ştia ce i-ar fi putut răspunde la asta. Mai cu seamă că îi făcuse dureros de clar că era mai interesat de banii ei decât de corpul său.

— Mă dezamăgeşti, doamnă Wescott, zise el în cele din urmă. Ştiu că eu nu sunt un om de onoare, dar credeam că tu eşti o doamnă care-şi ţine cuvântul dat.

Se răsuci apoi şi se îndreptă spre uşă.

— Unde te duci?

— Afară, răspunse el tăios, fără a încetini pasul.

Catriona îl privi plecând de lângă ea, şi sentimentul de neajutorare atinse cote alarmante în adâncul ei. Chiar dacă acea căsnicie era una din interes şi ştia foarte bine că trebuia să păstreze aparenţele, nu putea îndura gândul că el avea să petreacă noaptea nunţii *lor* în braţele unei alte femei.

— Nu! Nu trebuie să pleci!

El se răsuci pe călcâie şi se întoarse cu faţa spre ea, ridicând dintr-o sprânceană, în semn de provocare.

— Şi de ce nu? Poţi să-mi dai un motiv bun ca să rămân?

Preţ de o clipă plină de disperare, Catriona se gândi să se ducă până la el, să-şi arunce braţele în jurul gâtului lui, să-şi lipească gura de a lui şi să-i ofere acel motiv bun de a rămâne. Dar, dacă ar fi refuzat-o din nou, nu credea că mândria ei rănită ar mai fi putut rezista încă unei asemenea lovituri.

Ridică bărbia sfidătoare şi-i întâlni privirea cu fermitate.

— Unchiul meu. Ţi-am spus deja că e un om şiret, şi nu sunt sigură a fost convins pe de-a-ntregul de şarada noastră. Aşa că e foarte posibil să fi angajat un spion, ca să ne urmărească. Ar putea fi chiar vizitiul nostru! John e de ani de zile un servitor devotat al unchiului meu.

Simon miji ochii, cugetând asupra cuvintelor ei.

— Şi, dacă află că noul meu soţ nu a petrecut noaptea nunţii în dormitorul meu, îşi va trimite oamenii după noi, ca să ne ducă înapoi acasă. Nu o să-l mai văd niciodată pe

fratele meu, şi tu nu vei mai vedea nici măcar un penny din zestrea aia.

Simon îşi trecu mâna prin păr nervos, după care se răsuci din nou spre uşă. Catriona se simţi complet descurajată în clipa în care înţelese că nu avea nici cea mai mică intenţie să dea ascultare cuvintelor ei.

— Te las să te pregăteşti de culcare în intimitate, zise el, scurt şi tăios. O să mă întorc într-o oră cu cina pentru amândoi.

— Mulţumesc, şopti ea, dar el plecase deja, lăsând ecoul uşii trântite să-i răsune în urechi.

Simon traversă furtunos salonul de mese, mult prea conştient de privirile curioase îndreptate spre el de către puţinii oameni împrăştiaţi pe la mesele de lemn.

Probabil niciunul dintre ei nu se aşteptase să vadă un mire fugind din dormitorul miresei sale ca şi când însuşi diavolul ajunsese acolo înaintea lui.

Deschise cu putere uşa principală şi ajunse până la jumătatea curţii, înainte să îşi dea seama că nu avea unde să se ducă. Înăbuşi o înjurătură aprigă, după care îşi întoarse ochii spre cer. O lună sfioasă se uita spre pământ prin vălul zdrenţuit al norilor, aruncând o strălucire sidefie asupra curţii. Ploaia de mai devreme se topise într-o burniţă fină, dar nici măcar mângâierea ei liniştitoare nu putea netezi cu totul încruntarea care-i brăzda fruntea.

Se încruntă şi mai mult când privi spre fereastra de la etajul al doilea a camerei pe care avea să o împartă în noaptea aceea cu mireasa lui virgină. În momentul acela îi veneau în minte o droaie de *perversiuni creative* pe care le-ar fi putut exersa cu ea, începând cu capturarea gurii aceleia frumoase a ei.

Nu-şi putea da seama nici el de ce avea o dispoziţie atât de întunecată. În fond, nu ar fi putut spune că Catriona îl trăsese pe sfoară cumva. Ci doar îi anticipase următoarea mişcare şi-l pusese la punct elegant, învingându-l la propriul joc. Exasperarea lui fu atunci temperată de un sentiment de admiraţie, care era cu mult mai periculos. Nu i se întâmpla adesea să se confrunte cu un adversar atât de

iscusit… nici la masa de cărţi, nici pe câmpul de duel.

Cum ar fi putut şti că intenţiona să fugă cu jumătatea lui de bani şi să o lase de izbelişte în Gretna Green? Oare femeia aceea afurisită îi putea citi gândurile?

Îşi descleştă uşor pumnii, întrebându-se mirat când anume îi încleştase. Nu fusese niciodată de părere că trebuie să răspunzi cu mânie unei înfrângeri. Pentru că o astfel de reacţie nu făcea altceva decât să-i ofere adversarului un avantaj asupra lui. Se eschivase întotdeauna de tachinările şi de intimidările tatălui său, dând ochii peste cap exact la momentul oportun sau aruncând o remarcă usturătoare şi nerespectuoasă. Iar dacă acea strategie mai dădea rateuri din când în când, câştigându-i o bătaie straşnică cu bastonul de la unul dintre lacheii ducelui, atunci pur şi simplu se strecura în bibliotecă după ce se culca toată lumea şi fura una dintre sticlele de vin extrem de scumpe ale bătrânului său, ca o modalitate de a-şi alina vânătăile şi de a-şi calma temperamentul periculos.

Buzele lui se curbară într-un zâmbet leneş. Îi permisese noii doamne Wescott să-l facă să uite una dintre cele mai importante şi greu învăţate lecţii ale copilăriei sale. Şi nu-i convenea deloc asta.

*

Catriona stătea întinsă pe patul îngust cu cadru metalic, cu picioarele încrucişate şi strângând în jurul cămăşii de noapte pledul ei uzat. Judecând după privirea rece pe care i-o aruncase mirele ei înainte de a trânti uşa dormitorului lor, mai mult ca sigur urma să aibă nevoie de pled.

Făcuse o încercare şovăielnică de a aprinde grămada de surcele subţiri din şemineu, dar flăcările sfrijite se stinseseră deja, transformându-se în cenuşă.

Simon era plecat de mai bine de o oră, în ciuda promisiunii sale. Se gândi mohorâtă că probabil se afla deja la jumătatea drumului spre Edinburgh, după ce se hotărâse

că nici ea, nici zestrea ei nu meritau deranjul.

Se încruntă când pluti de dincolo de uşă un fragment vesel dintr-un cântec ce se afla în totală opoziţie cu starea ei de spirit:

Mireasa mea-i o fetişcană sfrijită.
Dă-i frumoasă ca o nimfă zburdalnică.
Aruncat-a un ochi sub kiltul meu.
Şi leşinat-a pe loc, când văzu ce ascund eu.

Catriona făcu ochii mari. Chiar dacă acel cântecel era fredonat cu un accent scoţian mai pronunţat decât căldura primăverii pe un deal din Scoţia, vocea aceea joasă şi baritonală i se părea alarmant de familiară.

Şi, când am întrebat-o ce-a speriat-o atâta.
S-a îmbujorat şi s-a ascuns sub pătura sa.
Zicând că nu ştia dacă putea accepta
Un armăsar în patul ei, uşor aşa.

Catriona rămase cu gura căscată de uimire când uşa fu deschisă cu putere. Dar îşi reveni repede. Simon stătea în pragul uşii, ţinând într-o mână o sticlă de whisky scoţian şi în cealaltă un cârnat imens.

Se sprijini apoi de cadrul uşii şi-i aruncă un zâmbet strâmb, în timp ce şarmul se prelingea aproape palpabil din toţi porii lui.

— Sal’tare, iubito. Ţi-a fost dor de mine? o întrebă apoi, cu un accent scoţian pronunţat.

Capitolul 10

Simon părea mult mai vesel şi arăta mult mai neîngrijit decât atunci când ieşise furtunos din cameră. Şi, undeva de-a lungul călătoriei sale misterioase, reuşise să-şi piardă haina şi vesta. Lavaliera şifonată îi atârna neglijent

în jurul gâtului şi avea cămaşa descheiată la gât şi nebăgată în pantaloni. Dar, în mod ciudat, i se potrivea foarte bine aspectul acela şleampăt şi îi oferea un aer şarmant, în general rezervat piraţilor sau prinţilor rătăcitori.

Părul său de culoarea pielii tăbăcite stătea ciufulit în toate părţile, de parcă îşi trecuse mâna prin el în mod repetat. Catriona strânse din buze. De dragul lui, spera ca degetele *lui* să îi fi cauzat dezordinea aceea din păr.

Parcă citindu-i gândurile, Simon flutură imediat sticla prin aer.

— Sper că nu te superi, dar le-am cumpărat câteva runde de băutură oamenilor din salonul de mese. Desigur, va trebuiţi să achiţi tu nota hangiului mâine. După aceea îşi duse degetul la buze, ca şi când ar fi păzit un secret şocant, şi şopti: Punga mi-e un pic cam goală şi creditul meu nu-i deloc bun.

— Credeam că te-ai dus să aduci cina.

— Şi exact asta am făcut. Iată cina ta, zise el, aruncând cârnatul spre ea.

Catriona îl prinse stângace, nefiind sigură cum să-l manevreze. Avea cam douăzeci şi cinci de centimetri lungime şi o grosime de vreo şapte centimetri, şi i se părea mai degrabă ameninţător decât apetisant. Se gândi apoi că, dacă un intrus ar fi pătruns prin efracţie în camera lor, probabil l-ar fi putut folosi pentru a-l ciomăgi cu el de să-l lase lat.

— Şi aceasta este cina mea, conchise Simon, apropiind de buze sticla de whisky şi luând o înghiţitură mare din lichidul de culoarea chihlimbarului.

— Aş spune că ai avut parte de o *cină* mai mult decât suficientă pentru o singură noapte, afirmă Catriona.

Parcă pentru a-i confirma spusele, Simon făcu un pas mare spre pat, după care se clătină spre dreapta.

Şi se încruntă.

— Mi se pare mie, sau cabina asta e un pic înclinată spre tribord?

Catriona aruncă imediat cârnatul, sări în picioare şi se grăbi spre el, împleticindu-se. Îşi înfăşură un braţ în jurul

spatelui său, poziţionându-şi umărul sub subraţul lui, ca să-l susţină să nu cadă.

El se lăsă pe ea cu toată greutatea, după care îşi ascunse faţa în buclele ei slobode şi inspiră adânc.

— Cu siguranţă eşti cel mai frumos asistent-camerist[17] pe care l-am văzut vreodată.

— Ei bine, măcar nu am mustaţă, răspunse ea sec, smulgându-i din mână sticla de whisky şi aşezând-o pe masă, înainte de a-l trage spre pat.

Dar apoi buzele lui îi găsiră ceafa, şi începu să-şi frece nasul de zona aceea sensibilă într-un fel absolut tulburător.

Şi, până când reuşi să-l dezlipească de pe umărul ei şi să-l arunce pe pat neelegant, deja se simţea şi ea un pic ameţită de aburii îmbibaţi de alcool ai respiraţiei lui.

Înainte să apuce să se îndepărteze de el, Simon o apucă strâns de încheietură şi o trase peste el, oferindu-i o privelişte clară asupra brumei aurii care începuse să-i acopere maxilarul.

— Se învârte nava, zise el, foarte serios. Du-te şi spune-i căpitanului că probabil suntem prinşi într-un vârtej.

— Nu nava se învârte, ţi se învârte ţie capul. Închide ochii, şi o să dispară senzaţia.

El se supuse imediat.

— Hmm… ai dreptate. E mult mai bine aşa.

Catriona mai avusese dreptate şi în altă privinţă. Patul nu era nici pe departe suficient de încăpător pentru doi ocupanţi, aşezaţi unul lângă altul. Dar era suficient de mare ca ea să se întindă deasupra lui Simon, cu coapsele călare peste ale lui şi cu umflăturile moi ale sânilor ei lipite de contururile musculoase ale pieptului său. Şi poate că ar fi protestat când îşi încolăci braţul în jurul taliei ei, dar era prima dată când gestul lui nu conţinea nici cea mai mică urmă de intenţii lascive. Părea perfect mulţumit să stea cuibărit aşa cu ea. Catriona şovăi o clipă, după care îşi odihni precaută obrazul pe pieptul lui, savurând în secret

17 Termen folosit în navigaţie pentru a denumi poziţia de ajutor de cabină (n.tr.)

noutatea senzaţiei de a fi strânsă în braţe. Mai ales de către el.

— Când eram mic, şopti el, masându-i zona lombară cu mişcări circulare, mama obişnuia să-mi spună că patul meu era o corabie şi că noaptea era marea pe care navigam. Şi îmi promitea că, dacă închideam ochii, aveam să plutesc în curând spre tot soiul de aventuri minunate.

Catriona ridică uşor capul, studiindu-i chipul cu mare atenţie. Un zâmbet firav îşi făcuse apariţia pe buzele lui, dar încă ţinea ochii închişi.

Ştia că era greşit din partea ei să profite de faptul că era beat. Dar ce ar fi putut fi rău dacă ar fi iniţiat cu el o conversaţie, pe care probabil nici măcar nu avea a şi-o aminti a doua zi?

— Şi cum era? întrebă ea încet. Mama ta?

El oftă adânc.

— Bună şi frumoasă, cu o inteligenţă sclipitoare şi cu un suflet pe măsură. A avut mai mulţi iubiţi, desigur. Pentru că e normal să existe bărbaţi care nu consideră dansatoarele de la operă altceva decât nişte curve mai spălate. Şi, din păcate, şi tatăl meu a fost unul dintre ei. Doar că a subestimat-o. Poate că era o femeie frumoasă, dar era şi destul de vicleană. De fapt, suficient de vicleană încât să lase unui avocat inelul cu sigiliu pe care i l-a dăruit într-un moment de pasiune, pentru ca la moartea ei el să nu aibă de ales decât să-i recunoască progenitura.

— Şi cum a murit?

Simon ridică din umeri, fără a deschide ochii.

— O tuse persistentă şi o noapte furtunoasă… Nu a avut suficienţi bani pentru a plăti un doctor, clarifică apoi. Deşi a fost o tragedie, moartea ei a cuprins toate elementele caracteristice ale unei farse[18] clasice.

— Probabil ţi-a fost îngrozitor de dor de ea.

El încuviinţă din cap.

---

18 Gen al operei teatrale. Comedie cu conţinut uşor şi vesel, comicul provenind din vorbe de duh şi din situaţii, nu din studiul mai adânc al caracterelor personajelor (n.tr.)

— A fost o mamă bună, în ciuda tuturor defectelor ei. Şi, indiferent cu câţi bărbaţi s-ar fi culcat, m-a făcut mereu să simt că eu eram iubirea vieţii ei. Un zâmbet fermecător apăru apoi în colţul gurii lui. Cred că de la ea mi-am moştenit „pasiunea pentru pasiune”.

Catriona cugetă o clipă asupra afirmaţiei lui.

— Chiar crezi că pasiune căuta în braţele tuturor acelor bărbaţi? Sau poate iubire?

Simon deschise pleoapele. În ochii lui somnoroşi de culoarea smaraldului nu se citea niciun pic de haz.

— Păi, nu sunt unul şi acelaşi lucru?

— Doar dacă eşti foarte norocos, şopti Catriona, constatând mult prea târziu că buzele sale se aflau la o distanţă milimetrică de ale ei.

Simon îşi strecură apoi mâna mare şi caldă sub buclele ei, cuibărindu-şi palma la baza cefei sale. Catriona închise ochii când îi conduse gura mai jos, spre a lui, trimiţându-şi buzele într-o misiune proprie de descoperire. Limba lui se jucă peste împreunarea buzelor ei, înainte de a se strecura suficient de adânc în gura ei pentru a-i topi toate inhibiţiile. Sărutul lui avea gustul whisky-ului şi al păcatului… şi al tuturor farmecelor întunecate ale unui bărbat pe care o femeie le putea experimenta la adăpostul nopţii.

Catriona îşi reaminti atunci că Simon nu avea să-şi aducă aminte dimineaţă nimic din ce se întâmpla în clipa aceea, aşa că îl sărută înapoi cu toată iubirea reprimată a sufletului ei. În momentul acela nu-i mai păsa dacă el căuta pasiune, iubire sau doar o încântare trecătoare… Nu atât timp cât ceea ce căuta ea se afla chiar în braţele ei.

Se întinse deasupra lui cu un abandon lipsit de eleganţă, călărindu-i nu doar coapsele, ci şi umflătura de carne care umplea materialul moale al pantalonilor săi. Simon şopti atunci o înjurătură în gura ei şi îşi arcui şoldurile, ridicându-le de pe saltea şi obligând-o să îl călărească într-un ritm care mima alunecarea dulce şi lentă a limbii lui în gura ei. Mişcarea aceea îi trimitea o cascadă de fiori fierbinţi prin pântece. Iar materialul subţire al

cămăşii ei de noapte şi al pantalonilor lui din piele de căprioară nu făcea altceva decât să sporească senzaţia delicioasă de frecare a trupurilor lor.

Patul era o corabie înaltă, noaptea era marea pe care navigau şi el era aventurierul fermecător care o atrăgea într-un vârtej decadent al senzaţiilor, din care nu-şi dorea nicicum să scape.

În timp ce vibraţiile de plăcere sporeau, ameninţând să se reverse într-un extaz ameţitor, Catriona auzi un geamăt înduioşător, care ar fi putut jura că venea de la ea. Cel puţin până când auzi un dăngănit ritmic ce făcea întregul perete de lângă pat să se cutremure şi auzi un ţipăt strident care îi făcu firele de păr să i se ridice la ceafă.

Se săltă în genunchi, rămânând călare pe Simon. Dar spaima îi domolise orice dorinţă, pentru că se simţea de parcă fusese stropită pe neaşteptate cu o găleată de apă rece ca gheaţa.

— Ce, Doamne iartă-mă, se aude? Crezi că are loc o crimă? Să-l anunţăm pe hangiu?

— Doar dacă incitarea *micuţului mort* constituie o crimă. Simon îşi încolăci braţul în jurul şoldurilor ei ca să o stabilizeze, după care se ridică în şezut şi-şi lipi urechea de perete. Dacă nu mă înşel, cred că îi auzim pe prietenii noştri nerăbdători de la fierărie.

— De unde ştii?

El îi făcu un semn din cap spre perete.

— Ascultă…

Dar nu mai fu necesar ca ea să-şi lipească urechea de perete pentru a auzi un „Oh, Bess!” strigat pasional, apoi un ţipăt strident: „Oh, Jem!”

— Oh, la naiba! izbucni atunci Simon. Cum naiba ar trebui să putem dormi cu larma asta toată noaptea?

Însă se dovedi că *toată noaptea* fusese o estimare optimistă. Pentru că, după doar câteva secunde, Jem răcni ca un animal sălbatic, în timp ce vocea lui Bess atinse o notă demnă de o arie de operă. Şi apoi se aşternu o tăcere binecuvântată. Aparent, proaspeţii însurăţei muriseră în acelaşi timp.

Simon şi Catriona abia ce apucară să răsufle uşuraţi la unison, că zăngănitul şi gemetele începură din nou, mult mai viguros decât mai devreme.

Simon se prăbuşi pe spate, eliberând şi el un geamăt.

— Oh, să ai din nou douăzeci şi doi de ani!

Catriona clătină din cap, consternată.

— Nu-mi vine să cred cât de subţiri sunt pereţii. Şi apoi un gând şi mai înspăimântător prinse contur în mintea ei. Deci dacă noi am fi… ei ar fi…?

El încuviinţă din cap, privind-o pe sub genele-i decadent de lungi.

— Fiecare geamăt. Fiecare suspin. Fiecare silabă în timp ce mi-ai fi strigat numele şi m-ai fi implorat să…

Catriona îi puse imediat mâna la gură.

— Ce te face să crezi că eu aş fi fost cea care ar fi implorat?

Îl simţi zâmbind sub palma ei. După aceea se rostogoli, inversând poziţiile cu dibăcie, astfel încât ea să ajungă captivă sub toată lungimea musculoasă a trupului lui. Apoi îşi încârligă degetele printr-ale ei şi îi imobiliză mâinile de-o parte şi de alta a capului.

— Acordă-mi zece minute din timpul tău şi o să-ţi arăt.

Cu ochii strălucind în jos la ea precum nişte smaralde şi cu greutatea tare şi pofticioasă a trupului lui cuibărit între coapsele ei, îi era aproape imposibil să reziste acelei provocări.

Dar apoi îşi aminti că Simon băuse destul de mult în seara aceea şi că, treaz fiind, plecase de lângă patul ei fără ca măcar să se uite în urmă.

— După cum te-ai grăbit chiar tu să-mi aminteşti mai devreme… zise ea încet, te-am angajat ca să te căsătoreşti cu mine, nu ca să te culci cu mine.

Ochii lui se întunecară imediat, amintindu-i fără echivoc că nu prea era într-o poziţie propice ca să-l aţâţe. Ar fi putut să o imobilizeze extrem de uşor cu o singură mână, în timp ce-şi desfăcea prohabul şi-i împingea în sus cămaşa de noapte. Şi o chinuia fără seamăn să ştie că o

parte mică, întunecată şi păcătoasă a inimii ei aproape că şi-ar fi dorit ca el s-o facă. Nici măcar nu ar fi trebuit să fie dur cu ea. Nu era nevoie decât de câteva atingeri pline de măiestrie ale degetelor lui abile, şi ar fi cântat şi ea o arie de operă, care ar fi făcut-o pe Bess de alături să sune ca o vânzătoare de peşte care-şi striga marfa la docuri.

— Ai perfectă dreptate, zise el în cele din urmă, slăbind strânsoarea mâinilor ei şi rostogolindu-se pe o parte, lângă ea. Se ridică apoi într-un cot şi se uită în jos la chipul ei. Şi, de vreme ce se pare că nu voi fi răsplătit pentru serviciile mele, n-ar trebui să mai încerc să-mi vând mărfurile unde nu sunt dorite.

Catriona se întoarse dinspre el înainte ca Simon să poată vedea cât de mult îl dorea de fapt. Era complet pregătită să-şi petreacă noaptea aceea îngrozitoare înfăşurată în pledul ei şi cuibărită într-unul din fotoliile şubrede din cameră, ascultându-i pe Jem şi pe Bess proclamându-şi zgomotos iubirea nemuritoare unul pentru celălalt. Dar, înainte să apuce să se dea jos din pat, braţul lui Simon se încolăci ca un şarpe în jurul taliei ei. O trase apoi mai aproape de el, lipindu-i spatele de pieptul său.

— Noapte bună, doamnă Wescott, şopti el, cu faţa ascunsă în părul ei. Sper ca toate visele tale să fie despre mine.

Catriona cedă acelei tentaţii şi se cuibări în scorbura călduroasă a trupului lui. Şi descoperi că se înşelase de fapt în tot timpul acela. De fapt, *chiar era* loc pentru două persoane în pat – câtă vreme se cuibăreau ca două linguri înghesuite într-un sertar. Încă putea simţi erecţia rigidă a lui Simon lipită de moliciunea fundului ei şi încă îi putea auzi pe Jem şi pe Bess împerechindu-se ca nişte animale în camera alăturată. Dar faptul că stătea acolo, învăluită în îmbrăţişarea caldă a lui Simon, părea să-i alunge orice tensiune din corp, lăsând-o astfel să doarmă.

Şi să-l viseze pe el.

*

A doua zi dimineaţă, Simon se trezi cu braţele goale şi cu o durere de cap înfiorătoare. Migrena aceea nu-i era deloc străină. Şi de obicei se simţea uşurat să îşi găsească braţele singuratice şi patul gol după o noapte de desfrâu la beţie. Pentru că asta excludea din start sărutările de despărţire şi cererile bosumflate de promisiuni deşarte, pe care oricum nu avea nicio intenţie de a le face sau de a le onora. Dar în dimineaţa aceasta îşi simţea braţele mai singuratice decât de obicei... ca şi când i se furase ceva preţios, fără ca el să aibă vreo vină.

Îşi aruncă picioarele peste marginea patului şi deschide ochii, mârâind zgomotos când strălucirea orbitoare a soarelui îi arse retina. Îşi duse imediat mâinile la tâmplele-i dureroase şi închise la loc pleoapele, după care aşteptă câteva minute înainte de a încerca din nou. Şi de data aceea lumina soarelui care se revărsa pe fereastra din partea de est a dormitorului se reflectă de pe sticlă de whisky deschisă, aşezată pe masă. Mai era doar un strop de alcool în ea, ceea ce cu siguranţă explica durerea aceea de cap îngrozitoare care-l chinuia. Dar nu şi faptul că era singur.

Se uită în jos. Hainele lui erau mult prea şifonate pentru a mai putea fi purtate, dar încă era îmbrăcat cu cămaşa şi cu pantalonii... şi chiar şi încălţat cu cizmele. Examină apoi patul, pe jumătate îngrozit de ceea ce ar fi putut descoperi acolo. Cearşafurile erau într-adevăr mototolite, dar nu exista nicio pată arămie şi nu plutea în aer niciun miros persistent de mosc, specific sexului.

Coborî privirea spre mâinile sale când începură să-i apară în minte frânturi de imagini de cu o noapte înainte. De obicei, alcoolul îi întuneca mintea, făcându-i amintirile înceţoşate şi incerte, dar imaginile acelea prindeau contur în mintea sa, precum ecoul distant al unui cântec iubit – obsesiv şi de neuitat. *Catriona în braţele lui... lângă el, deasupra lui... sub el.*

Şi apoi îşi aminti de un moment întunecat, în care se apropiase periculos de mult de a seduce o femeie – mai mult decât ajunsese vreodată în întreaga sa carieră de

libertin.

Şi nu orice femeie, ci pe soţia lui.

Simon ridică uşor capul şi clipi în mod repetat pentru a îndepărta vălul de ceaţă care încă îi împânzea ochii. Şi apoi putu avea în sfârşit o privelişte clară asupra întregii încăperi. Braţele lui şi patul nu erau singurele lucruri goale.

Catriona nu mai era acolo. Şi dispăruseră şi toate lucrurile ei.

Capitolul 11

Diavoliţa aceea isteaţă şi împieliţată îl trăsese pe sfoară.

Simon coborî scările hanului câte două odată, legându-şi neglijent nodul lavalierei. Fusese atât de preocupat de plănuirea propriei sale trădări, încât nici măcar nu-i trecuse prin minte posibilitatea că mireasa sa l-ar fi putut trăda pe el. D-apoi nici nu mai era de mirare că anticipase planul lui. Pentru că nu fusese altceva decât un fel de ecou al uneltirilor ei infame.

El măcar ar fi avut decenţa de a-i lăsa o jumătate din zestrea sa. Dar se părea că ea fugise cu întreaga sumă, lăsându-l la mila îndoielnică a creditorilor să-i şi, de vreme ce nu avea bani să fugă pe continent, era doar o chestiune de timp până când aceştia aveau să-l prindă din urmă. Asta dacă nu îi venea de hac hangiul mai întâi, chemând poliţia locală să-l arunce în închisoare pentru că nu îşi onorase datoriile. Se întrebă apoi dacă ea avea să plângă drăgălaş, cu nasul ascuns în batistă, când urma să ajungă la urechile ei vestea că fusese aruncat în închisoarea debitorilor sau chiar condus la spânzurătoare de acelaşi magistrat răzbunător pe a cărui fiică o sedusese.

Dar ironia acelei situaţii căpăta proporţii aproape fanteziste. De obicei, mireasa era cea care se trezea a doua zi în lumina aspră a zorilor ca să descopere că mirele ei mult iubit o părăsise. Ba, de fapt, multe viitoare mirese

dornice nici nu mai ajungeau până la Gretna Green, ci erau abandonate pe drum, după ce vreun nemernic – care nu avea nici cea mai mică intenţie de a se căsători cu ele – le priva atât de virtute, cât şi de stima de sine.

Şi Simon se simţea de două ori folosit. Catriona nici măcar nu se obosise să-i fure şi lui „virtutea”. Ci doar banii şi mândria. Fu apoi copleşit de un regret nemăsurat, când îşi aminti că nu profitase de oferta ei de a consuma căsătoria. Cel puţin aşa ar fi avut ceva prin care să-şi aducă aminte de el, chiar dacă era doar o…

Dar, imediat ce coti după colţul de la baza scărilor, dădu nas în nas cu Jem.

Cum nu avea habar de proasta sa dispoziţie, tânărul făcu un pas mai în spate ca să evite coliziunea, după care îi adresă un rânjet larg.

— Bună dimineaţa, domnule. Sper că dumneata şi frumoasa dumitale soţie aţi avut parte de o noapte la fel de frumoasă ca mine şi Bess a mea.

Simon îl apucă imediat de guler şi-l trase mai aproape de el.

— Ar fi trebuit să fii complet surd ca să nu-ţi dai seama ce noapte plăcută aţi avut tu şi scumpa ta Bess. Cred că vi s-au auzit gemetele şi ţipetele de aici şi până în Edinburgh.

Dar Jem nu făcu decât să rânjească mai tare.

— Chiar crezi, domnule?

Simon îi dădu apoi drumul, clătinând din cap dezgustat. Şi, în timp ce el porni cu paşi mari spre uşă, Jem continuă în sus pe scări, fluierând o melodie veselă şi ţopăind exagerat de vioi.

Întâlnirea aceea nu-i îmbunătăţi deloc dispoziţia lui Simon. Se simţea trădat şi abandonat, în timp ce Jem se întorcea în patul miresei sale adoratoare, pentru încă o tură gălăgioasă de zbenguială între aşternuturi. „Cum îndrăzneşte Catriona?” gândi el. Femeile nu-l părăseau pe el! Femeile nu-l părăseau *niciodată* pe el. Pur şi simplu nu se făcea aşa ceva. Şi dacă cineva pleca, ei bine, atunci *el* era cel care o făcea. Ea era cea care trebuia să-şi petreacă

restul zilelor tânjind după atingerea lui şi plângând din cauza pierderii marii pasiuni a vieţii ei. Şi totuşi, iată-l acolo! Lăsat de izbelişte la un han dărăpănat dintr-un cătun abject din Scoţia, în timp ce ea şi pisica ei ridicol de obeză goneau nebuneşte spre Ţinuturile înalte cu tot cu jumătatea *lui* de zestre.

Deschise uşa principală a hanului, aproape doborând un biet băiat de la grajduri. Era nebună dacă chiar credea că putea scăpa de el atât de uşor! Dacă era nevoie, avea să fure un cal şi să pornească după ea, chiar şi cu riscul de a fi spânzurat! Da, avea să o găsească şi să o oblige să-i plătească fiecare bănuţ pe care i-l datora. Avea să o vâneze chiar şi până la porţile iadului ca să o facă să-i pară rău că îl trădase…

Dar Simon încremeni în loc, cu inima bubuindu-i în piept. Mireasa lui stătea în mijlocul curţii hanului, lângă o căruţă şubredă de ţară. De parcă i-ar fi ghicit prezenţa printr-un simţ dincolo de văz şi auz, se întoarse şi-l privi. Îşi puse mâna pe cap, ca să-şi păzească pălăria cu boruri largi de o adiere de vânt mai puternică, şi îi aruncă un zâmbet la fel de strălucitor cum îi arunca probabil Bess lui Jem chiar în clipa aceea.

Uşurarea şi furia se revărsară prin fiinţa lui în egală măsură. Nu ştia dacă să o strângă în braţe sau să o stranguleze cu lavaliera lui.

Fără să ştie nimic despre emoţiile necunoscute care îl ameţeau şi îi apăsau inima, Catriona se îndreptă spre el cu paşi mari. Tivul dantelat al rochiei ei verzi, plisate, de muselină i se încreţea în jurul gleznelor precum spuma mării, în timp ce mergea.

Dădu să spună ceva, dar, înainte să apuce să îl salute, Simon izbucni:

— Unde naiba ai fost?

Ea fu luată prin surprindere de reacţia lui, însă îşi reveni repede.

— Oh, am avut un scurt rendez-vous cu tânărul Jem în grajduri, îl informă ea veselă. După noaptea trecută, eram curioasă să văd de ce atâtea ţipete.

Simon miji ochii, enervat. Pornirile sale de mai devreme erau rapid înlocuite de un impuls absolut inacceptabil – acela de a o lua în braţe şi de a o săruta până nu mai ştia de ea.

Încrucişă braţele la piept, ca să poată rezista mai bine acelei tentanţii.

— Şi ţi-a putut *satisface* curiozitatea?

Ea ridică din umeri într-un gest larg.

— Am avut şi mai buni.

— Nu încă, răspunse el calm. Dar vei avea, adăugă apoi, continuând să se uite încruntat la ea şi în acelaşi timp admirându-i în secret îmbujorarea trandafirie din obraji. Oricum, nu poţi să mă învinovăţeşti pentru că m-am alarmant când m-am rostogolit pe partea cealaltă ca să-i urez bună dimineaţa miresei mele şi am descoperit că a dispărut fără urmă.

Catriona pufni imediat.

— O după-amiază bună, poate vrei să spui.

Simon miji ochii şi-şi îndreptă privirea încă destul de înceţoşată spre cerul de un albastru cobalt. Şi descoperi că avea dreptate. Soarele atinsese deja punctul cel mai înalt al rotaţiei sale şi în clipa aceea începea să alunece uşor spre linia orizontului.

— Am încercat să te trezesc mai devreme, dar fără succes, zise ea. Şi, când mi-am dat seama că o să lâncezeşti în pat o jumătate de zi, m-am hotărât să mă ocup eu de toate pregătirile de plecare.

Simon se uită în jur prin curte, dar singurul vehicul care se afla prin apropiere era căruţa aceea. Era plină ochi cu lucruri, şi lemnul şubred părea că mai avea un pic şi ceda de tot sub greutatea lor.

— Păi, şi unde e trăsura noastră?

Catriona puse repede mâna pe cap când o altă rafală de vânt ameninţă să-i zboare pălăria, după care îi aruncă un zâmbet agitat.

— Mă tem că e deja înapoi în drum spre Londra.

— Poftim? întrebă el, sperând în sinea sa că, pe lângă faptul că îi înceţoşau vederea, efectele secundare ale

alcoolului îi slăbeau şi auzul.

— Ei bine, când i-am spus lui John că astăzi o să continuăm spre Ţinuturile înalte, a insistat că ordinele lui au fost doar să ne aducă până la Gretna Green. A zis că ştia că unchiul meu nu ar fi de acord cu o astfel de aventură şi că probabil l-ar concedia de îndată ce avea a se înapoia la Londra… mă rog, asta dacă nu i-ar fi tăiat mai întâi gâtul nişte tâlhari la drumul mare sau nişte sălbatici scoţieni.

— Şi l-ai lăsat să plece, aşa, pur şi simplu? o întrebă Simon, neîncrezător, revizuindu-şi decizia de a nu o strangula.

— Păi, nu prea am avut de ales. E cu cel puţin vreo cincizeci de kilograme mai greu decât mine, zise ea, după care îi aruncă un zâmbet strălucitor. Dar nu trebuie să-ţi faci griji pentru călătoria noastră. M-am ocupat eu de tot.

— Tocmai de asta mi-e frică, şopti el.

Catriona îi făcu apoi un semn spre căruţă, cu titlu de prezentare, ca şi când i-ar fi arătat o trăsură luxuriantă, încrustată cu blazonul regal şi trasă de doi armăsari albi, pursânge.

— Speram să pot procura un vehicul un pic mai *primitor,* dar sunt destul de mulţumită că am găsit căruţa asta, aşa de din scurt.

Simon se roti în jurul acelei monstruozităţi, studiind-o cu ochi critic. La ea erau înhămaţi doi căluţi spetiţi. Şi, judecând după starea jalnică în care se aflau, se gândi imediat că probabil până şi două capre ar fi fost mai bune… şi mai vânjoase.

— Ţi-au dat caii ăştia gratis sau te-au plătit ca să-i scapi de ei? Dar presupun că măcar o să avem ceva de mâncare dacă se dărâmă căruţa sub noi.

Catriona mângâie cu blândeţe coama zdrenţăroasă a unuia din cai.

— Fierarul m-a asigurat că sunt mai vânjoşi decât par.

— Sper sincer să fie aşa. Altfel n-o să apuce nici măcar să iasă din curte. Se fâţâi apoi la spatele căruţei. Sub muşamaua menită să joace rol de apărătoare de ploaie, se observau mai multe cocoloaşe, ridicături şi curbe

misterioase. Şi astea ce mai sunt? Alte pălării?

Catriona îşi muşcă buza de jos, cu un aer vinovat, ceea ce trase câteva semnale de alarmă în mintea lui.

— Ei bine, cât dormeai, mi-am luat libertatea de a cumpăra câteva cadouri pentru fratele meu. Simon ridică imediat dintr-o sprânceană, aşa că ea îşi dădu ochii peste cap şi adăugă: Nu ai de ce să-ţi faci griji. Am cumpărat totul din banii *mei,* nu din ai tăi.

El ridică atunci un colţ al muşamalei ca să arunce un ochi dedesubt, dar ea se repezi în faţa lui, blocându-i vederea.

— Am împachetat totul exact aşa cum îmi doream. Aş prefera să nu umbli la nimic.

Simon oftă atunci.

— Şi unde anume ar trebui să ne întâlnim cu fratele acesta drag şi sfânt al tău?

Ea se întoarse imediat ca să îndese colţul muşamalei la loc sub funiile care asigurau încărcătura, evitându-i astfel privirea.

— Lângă Balquhidder. Şi am mai cumpărat şi o hartă şi suficientă mâncare cât să ne ajungă aproximativ o săptămână.

— Atunci, din câte văd, nu ne mai trebuie decât un vizitiu. Ţi-a recomandat fierarul pe cineva?

— Nu, cu asta m-am descurcat singură. De fapt, mă gândeam că ai putea să faci tu onorurile.

— *Eu?*

— Păi, da, doar ştii să conduci, nu? Nu e asta una dintre abilităţile atât de apreciate de libertini, crai şi tineri destrăbălaţi?

— Să călăreşti un cal premiat la Newmarket sau să conduci un faeton pe Rotten Row într-o duminică după-amiază, ca să poţi flirta cu frumuseţile oraşului şi cu mamele lor, e un pic diferit de a convinge doi cai de tracţiune pribegiţi să urce pe un drum de munte, cu o prăpastie pe o parte şi o stâncă abruptă pe cealaltă.

— Sunt sigură că o să te descurci, zise ea, după care flutură din genele-i mătăsoase. La urma urmei, ai destul de

multă experienţă în a-i convinge pe alţii să facă ce vrei tu.

— Mda, mare păcat că asta nu funcţionează şi cu tine. Simon aruncă apoi o privire chinuită spre locul şubred pe care ar fi trebuit să stea ca vizitiu şi-şi imagină cât de tare urma să-l doară fundul după câteva ore de mers legănat. Constată apoi că mai mult de o treime din scaun era ocupat de o cutie compusă din stinghii de lemn. Se încruntă imediat şi întrebă: Şi tâmpenia aia ce mai e?

— O ladă pentru găini.

Simon se aplecă uşor şi aruncă un ochi înăuntru. Ocupantul cuştii eliberă imediat un mârâit jos.

— Îmi pare rău că trebuie să fiu tocmai eu cel care-ţi spune asta, dar aceea nu o găină.

— Sigur că nu e o găină! Doar nu îl puteam lăsa pe Robert the Bruce să se perinde liber, cum a făcut în trăsură. Nu l-am mai găsi niciodată dacă s-ar hotărî să se năpustească în pădure după vreun jder sau după vreo potârniche.

Simon murmură ceva ce îi atrase o privire plină de reproş din partea Catrionei. Se îndreptă apoi de spate.

— Presupun că acum nu trebuie să mai ştiu decât un singur lucru…

— Da?

— Când plecăm?

*

După trei zile lungi şi istovitoare petrecute pe drum, Simon începuse deja să-şi dorească *să fi fost* genul acela de nemernic care să stranguleze o femeie cu lavaliera sa, să-i lase trupul neînsufleţit să putrezească în pădure şi apoi să-şi continue drumul, nestingherit, cu toţi banii ei. Privirile pe care i le arunca Catrionei erau tot mai furioase cu fiecare rostogolire zdruncinătoare şi chinuită a roţilor căruţei pe drumurile pietruite.

Şi, parcă pentru a spori calvarul prin care trecea, părea că fiecare smucitură şi legănare a căruţei îi făcea câte o parte a corpului să se lipească chinuitor de una de a

ei. Genunchii şi coapsele li se loveau la fiecare ridicătură din drum, şi de fiecare dată când pocnea din hăţuri cotul i se freca de umflăturile moi şi apetisante ale sânilor ei.

Şi, ca un fel de ironie la adresa dispoziţiei sale, Catriona devenea din ce în ce mai veselă cu fiecare kilometru parcurs. Majoritatea femeilor pe care le cunoştea el ar fi cedat de mult în faţa condiţiilor acelora primitive de călătorie şi ar fi izbucnit într-o criză de plâns sau într-un atac de apoplexie. Dar nu şi Catriona. Nu. Ea pălăvrăgea veselă şi în amănunt despre fiecare pasăre cântătoare pestriţă sau cu creastă, despre fiecare veveriţă roşcată şi despre fiecare petic de măcriş înflorit timpuriu pe care îl întâlneau în drumul lor. Era atât de încântată de tot ce vedea, încât orice om ar fi crezut că Dumnezeu le crease pe toate pentru pura ei bucurie. Şi, pe măsură ce păşunile line din zona de şes dispăreau, făcând loc vârfurilor abrupte şi mlaştinilor clocite ale Ţinuturilor înalte, cadenţa aceea ritmică şi vioaie a accentului scoţian pe care şi-l amintea atât de bine începea să se strecoare înapoi în vorbirea ei.

— Mă simt de parcă pot să respir din nou pentru prima dată în zece ani, zise ea, în timp ce căruţa îşi croia anevoie drum pe o potecă îngustă şi şerpuită, care ar fi fost mai potrivită pentru oi decât pentru oameni. Cred că nici măcar nu mi-am dat seama până acum câtă cenuşă am strâns în plămâni. Închise apoi ochii şi inspiră adânc aerul rece şi proaspăt de munte, şi pe chipul ei se întipări o expresie de încântare care-l făcea pe Simon să-şi dorească din tot sufletul ca el să fi fost cauza ei. Nu te face să te simţi aproape ameţit de încântare?

— Nu. Dar cred că o să mă ajute asta, răspunse el scurt şi tăios, scoţând o sticlă nouă de whisky de sub băncuţa de lemn şi desfăcând dopul cu dinţii.

Hanul dărăpănat la care stătuseră în noaptea precedentă le oferise prea puţin confort, dar cazanul pe care-l găsiseră fierbând în spatele clădirii aproape compensase pentru tot. Dacă scoţienii ştiau cum să facă un lucru… ei bine, acela era whisky-ul. Simon o convinsese pe o Catriona foarte reticentă să cumpere trei sticle din

licoarea aceea, sperând că avea să facă atât drumul, cât şi compania ei mai uşor de tolerat.

Căruţa se zdruncină din nou când trecu peste o groapă deosebit de adâncă, şi Simon mârâi nemulţumit.

— Şi nu pot să-mi dau seama ce mă doare mai tare... capul sau fundul.

Catriona aruncă imediat o privire dezaprobatoare spre sticlă.

— Poate te-ar durea mai puţin capul dacă nu ai mai bea aşa de mult.

— Poate nu m-ar mai durea atât şi dacă ai vorbi tu mai puţin. Se uită apoi la ea sfidător, ridică sticla la gură şi luă o înghiţitură mare de whisky.

Ea îşi trase atunci pledul în jurul umerilor şi se întoarse cu faţa înainte, ca să se uite la drum. Din păcate, chiar şi profilul ei dezvăluia o bosumflare mică şi ispititoare a buzelor. Dar menirea lui Simon nu era să se bucure în linişte şi pace de bosumflarea ei. Când căruţa trecu de o curbă, ieşind pe un platou stâncos de pe care se vedea valea de jos, un ţipăt ascuţit se rupse de pe buzele ei.

Simon smuci imediat hăţurile, temându-se că erau pe punctul de a fi atacaţi de o hoardă de tâlhari scoţieni. Doar că, înainte ca vehiculul să se oprească de tot, Catriona sărise deja jos şi alerga spre marginea râpei.

Silueta ei suplă era frumos înrămată de nişte creste muntoase înzăpezite din depărtare. Vântul le biciuia piscurile maiestuoase, aruncând valuri proaspete de zăpadă moale peste valea tăcută. Din vest se revărsau raze aurii de lumină solară, care făceau bucăţile de gheaţă să strălucească precum nişte fulgi de aur ce valsau domol pe aripile vântului, învârtindu-se precum nişte amanţi pe acordurile unei simfonii, prea slabe ca să fie auzită de urechile umane.

Era o priveşte spectaculoasă, chiar şi pentru ochii blazaţi ai lui Simon. Dar nu mai hipnotizantă decât imaginea Catrionei care stătea pe marginea râpei, cu chipul ridicat spre cer, pentru a saluta căderea fulgilor de nea, şi cu o expresie de încântare desăvârşită întipărită pe faţă.

Degetele pofticioase ale vântului nu avură nevoie de mult timp pentru a-i slăbi cocul. Fiecare adiere îi smulgea acele din păr şi făcea ca şuviţe ondulate şi strălucitoare să-i danseze languros în jurul feţei şi al umerilor. Dar până şi vântul puternic părea neputincios în faţa ţinutei regale a trupului ei şi a felului mândru în care îşi ţinea umerii. Era ca şi când prinţesa lui celtică mică şi răvăşită din hambarul acela de cu ani în urmă îşi găsise în cele din urmă un regat vrednic de ea.

Catriona îşi strânse în jurul umerilor pledul acela mâncat de molii, de parcă ar fi fost o capă confecţionată din blană de hermină, după care se întoarse spre el cu un zâmbet înduioşător de strălucitor.

— Oh, Simon! Nu este cea mai glorioasă privelişte pe care ai văzut-o vreodată?

— Nu, şopti el, prea încet ca ea să-l audă.

Dar lipsa lui de entuziasm nu o descurajă câtuşi de puţin, izbucni într-un hohot de râs fericit şi se întoarse din nou spre râpă şi întinse braţele larg, de parcă ar fi încercat să îmbrăţişeze întreaga lume şi pe toţi oamenii din ea.

Mai puţin pe el.

Şi, în ciuda aerului rece şi proaspăt de munte care îi inunda plămânii, Simon simţi dintr-odată că nu mai putea să respire. Şi se temea că nu altitudinea la care se aflau era lucrul care îl făcea să se simtă ameţit, ci o schimbare profundă a echilibrului fragil dintre pământ, cer şi inima lui.

— Dacă ai terminat cu admirarea priveliştii, eu, personal, m-am cam săturat să stau aici să îngheţ, îi strigă el, părând mai ursuz decât intenţionase.

Catriona mai aruncă o ultimă privire spre cerul pictat de zăpadă şi de soare, după care se întoarse spre trăsură, fără tragere de inimă. Se sui cu greu înapoi pe capră, aruncându-i o privire piezişă când nici măcar nu întinse mâna ca să o ajute să urce. În timp ce se aşeza la loc lângă el – cu trupul ei suplu radiind o căldură încântătoare –, Simon rămase privind drept în faţă. După aceea apucă strâns gâtul sticlei, înspăimântat de gândul că se pomenea într-un final copleşit de o sete pe care nu i-o putea potoli

nici cel mai bun whisky din lume.

*

Până la lăsarea serii ninsoarea aceea primăvăratică se înteţi, dantelându-i părul Catrionei cu fulgi mici ce semănau cu pene albe şi pufoase. Dispoziţia inexplicabil de sumbră a lui Simon îi îngheţa sufletul mai mult decât i-ar fi putut înfrigura vreodată trupul vântul năprasnic ce şuiera în jurul lor. Aşa că îşi trase peste cap pledul uzat şi se dădu cât mai departe cu putinţă de el. Dar, lipsită de căldura corpului său şi de farmecul lui nonşalant, se pomeni în foarte scurt timp cuprinsă de un tremur incontrolabil.

Întunericul se adâncea tot mai mult, dar încă nu se vedea în zare vreun han, vreo căsuţă sau măcar vreun hambar unde să se poată adăposti. Simon aruncă o ocheadă spre ea, după care înjură în şoaptă şi pocni din hăţuri pentru a zori caii şi conduse căruţa în afara drumului şi într-un luminiş din pădure.

Fără a rupe tăcerea aceea apăsătoare care se instalase între ei, adună un braţ de surcele şi aprinse un foc pâlpâitor. În timp ce el lega caii de un copac din apropiere, ca să poată paşte prin stratul subţire de zăpadă, Catriona fripse nişte cartofi în coajă, până când căpătară o crustă aurie, şi îl hrăni pe Robert the Bruce cu câteva fâşii subţiri de carne de vită uscată.

În vreme ce mâncau cartofii aceia aburinzi, Simon vorbi în cele din urmă:

— Vorbeşte-mi despre fratele acesta sfânt al tău.

În fiinţa ei se dădea o luptă aprigă între uşurarea faptului că el vorbea cu ea din nou şi neliniştea cauzată de subiectul pe care îl alesese. Catriona râse agitată, pentru a masca tumultul de emoţii care-i chinuia sufletul.

— Oh, crede-mă când îţi spun, Connor nu e deloc un sfânt. Sau cel puţin nu era în copilărie. Era cu cinci ani mai mare ca mine şi nu a ratat niciodată o ocazie de a mă trage de codiţe, de a-mi folosi păpuşile pe post de ţintă când exersa trasul cu arcul sau de a-mi pune un şoarece în pat.

— Aşadar, l-ai adorat, ei?

— Din tot sufletul meu, recunoscu ea şi zâmbi cu tristeţe. Poate că mă tachina fără milă, dar, dacă oricine altcineva îndrăznea fie şi doar să se uite la mine urât, se trezea imediat un nasul plin de sânge sau cu un ochi vânăt.

Simon întinse picioarele şi se sprijini într-un cot. În ochii lui umbriţi de pleoape grele era o expresie indescifrabilă.

— Probabil i-a fost foarte greu să-ţi dea drumul.

— Cred că a considerat că nu avea de ales. După ce părinţii noştri au fost… ucişi de tunicile stacojii, am plâns necontenit şi l-am implorat să nu mă gonească de lângă el. Dar el mi-a şters lacrimile şi mi-a zis că trebuia să fiu curajoasă. Că cei din clanul Kincaid nu plâng niciodată atât timp cât încă pot lupta. A promis că avea să vină după mine, de îndată ce avea să fie sigur să mă întorc, şi că avea să mă ia înapoi acasă.

Simon se încruntă.

— Şi totuşi, a trimis vorbă să te duci tu la el, în loc să vină să te ia, aşa cum a promis?

Dintr-odată, Catriona se arăta extrem de preocupată scoţând ultima bucăţică de cartof din coaja lui arsă.

— Şi fratele *tău* cum era?

Simon ridică din umeri.

— Absolut insuportabil. Tatăl nostru abia suporta să se uite la mine, dar cred că Richard tot mă vedea ca pe un soi de rival pentru afecţiunea bătrânului. Nu a ratat nicio ocazie de a-mi aminti că el era moştenitorul de drept şi că eu nu eram altceva decât un bastard. Richard avea doisprezece ani când m-a adoptat tata. Şi, când am ajuns prima dată la moşia ducală, jocul lui favorit era să mă ducă într-un colţ izolat al conacului şi să mă lase acolo, ştiind că nu mă descurcam să mă întorc singur.

Catrionei i se strânse inima când şi-l imagină pe Simon ca pe un băieţel firav şi fără apărare, care rătăcea printr-un labirint năucitor de coridoare, în timp ce fratele său îl batjocorea.

— Probabil l-ai urât, zise ea încet.

— Aproape la fel de mult pe cât l-am idolatrizat. Simon îşi folosi apoi vârful cuţitului pentru a arunca în foc coaja cartofului. Dar presupun că până la urmă eu am ieşit câştigător din toată treaba asta, de vreme ce el e mort şi eu sunt sigurul fiu al tatălui nostru. Scoase apoi sticla de whisky pe jumătate goală de sub sacul său de dormit şi o ridică într-un toast: în cinstea fraţilor absenţi de pretutindeni!

— În cinstea fraţilor absenţi, repetă Catriona. Oriunde s-ar afla, adăugă apoi mai mult pentru sine, coborând privirea în pământ.

*

Simon întinse un picior şi înclină capul pe spate pentru a studia cerul.

Ninsoarea se oprise şi vălul de nori se împrăştiase, dezvăluind o puzderie de stele pe cerul nopţii. Marginile lor strălucitoare păreau suficient de ascuţite pentru a înjunghia pe cineva până la sânge.

Terminase deja prima sticlă de whisky şi o începuse pe a doua, dar amorţeala familiară provocată de aburii alcoolului nu reuşea să-i domolească deloc durerea proaspătă din inimă. Trupul lui era beat, dar mintea îi era dureros de trează.

Îşi mută privirea spre Catriona. Se retrăsese în cuibul ei de pături pe partea cealaltă a focului şi adormise aproape imediat. Poate că nu era prea târziu să se convingă pe sine că ceea ce simţea pentru ea nu era altceva decât poftă trupească… o farsă crudă pe care inima lui o juca corpului său pentru a protesta fiindcă i se negase ceea ce îşi dorea cu disperare.

Clătină apoi din cap. Ar fi trebuit să ştie că nu trebuia să-şi ia o soţie. Chiar şi una falsă. Cu siguranţă i-ar fi fost mult mai bine să-şi risipească farmecele pe soţiile altor bărbaţi.

Catriona se rostogoli atunci pe o parte şi aruncă un braţ peste geamantanul său de brocart pe care-l proteja

mai ceva ca pe propria virtute – sau ca pe propria inimă.

Simon lăsă deoparte sticla de whisky, după care se ridică la fel de tăcut ca un asasin şi se furişă în jurul focului, pentru a se duce lângă ea. În ciuda flăcărilor dogoritoare, nasul ei mic şi delicat era încă rozaliu de la frig. Nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să-şi dea jos toate hainele, să se strecoare sub pături şi să o încălzească cu căldura propriului corp. Tânjea să o vadă îmbujorată de pasiune, de plăcere, de dorinţă. Aproape că putea simţi dulceaţa şi veşnicia dansului lor de sub pături, alipirea trupurilor lor şi apropierea inimilor…

Îşi trecu mâna tremurândă peste maxilar, simţindu-se aproape febril, în ciuda vântului rece.

Îngenunche apoi lângă ea şi îi trase uşor geamantanul de sub mână. Şovăi o clipă, după care îşi scoase haina şi o acoperi cu ea, adăugând un strat în plus de căldură cuibului ei.

Catriona inspiră parfumul acela masculin îmbătător de caramel topit şi de mare, după care oftă de plăcere. Deschise ochii şi-l găsi pe Simon stând ghemuit de partea cealaltă a focului şi îmbrăcat doar în cămaşă. Părul lui strălucea precum aurul în lumina flăcărilor.

Se uită în jos şi descoperi că haina lui de lână era strânsă în jurul trupului ei.

Un zâmbet somnoros apăru imediat pe buzele ei. Deşi ştia foarte bine că ar fi negat asta până la ultima sa suflare îmbibată de whisky, undeva bine ascunsă în trupul acela atletic şi musculos de crai bătea inima nobilă a unui domn desăvârşit. Clipi ameţită, mutându-şi privirea înapoi spre el.

Un domn care stătea ghemuit deasupra geamantanului ei deschis. Un domn care scotocea prin conţinutul său cu eficienţa nemiloasă a unui hoţ de buzunare din Covent Garden. Un domn care ridica lasciv dintr-o sprânceană, în timp ce studia în lumina focului cea mai intimă dintre toate piesele ei de lenjerie intimă. Un domn care arunca deoparte neglijent lenjeria aceea ca să poată ridica în mâinile sale şirete şi lacome de hoţ de rând cea mai importantă şi intimă posesiune a ei.

Capitolul 12

Catriona sări din cuibul ei de pături de parcă o scânteie rătăcitoare din flăcări îşi găsise loc pe materialul moale, aprinzându-l.

— Nu! strigă ea, spulberând liniştea domoală care se aşternuse asupra pădurii.

Simon încremeni, cu mâna pe capacul cutiuţei delicate din lemn de trandafir. Aşează prudent fundul cutiei în cealaltă palmă a sa şi se ridică încet, privind-o precaut.

— Nu, repetă ea, dar de data asta mai încet. Te rog.

El o studie o clipă printre pleoape întredeschise, care-i dădeau clar de înţeles că cina lui fusese compusă mai mult din băutură decât din mâncare.

— Mai exact ce ascunzi de mine, pisicuţa mea mică şi isteaţă? Un colier cu safire, care valorează mai mult decât zestrea ta? Scrisori de dragoste de la un admirator? Cel care te aşteaptă la capătul acestei călătorii este într-adevăr fratele tău? Sau altcineva? Un iubit, poate?

Catriona făcu un pas spre el şi apoi încă unul, apropiindu-se cu aceeaşi precauţie pe care ar fi folosit-o pentru a încolţi un animal sălbatic în bârlogul lui.

— Dă-mi-o, te rog. E a mea.

Şi apoi se aruncă brusc să i-o smulgă din mână, însă el o ridică destul de uşor, îndepărtând-o de ea.

— Nu în clipa asta. Pentru că în momentul acesta este, de fapt, a mea.

Înţelegând că nu avea nicio şansă să se lupte cu el pentru a-şi recupera cutiuţa preţioasă – avantaj oferit de faptul că era mult mai înalt şi mai puternic decât ea –, Catriona îşi încrucişă braţele la piept şi îl săgetă cu privirea.

— Nu ai niciun drept.

— Ei bine, aici te înşeli, draga mea, zise el, după care îi aruncă un rânjet strâmb, pe care probabil ea l-ar fi considerat absolut fermecător dacă preţioasa ei cutie nu s-

ar fi aflat în mâinile lui mari şi neîndemânatice. Se face că am tot dreptul. Sau ai uitat cumva că suntem căsătoriţi acum? Tot ce este al tău *este* al meu.

Privi cu o spaimă neputincioasă cum Simon începu să deschidă capacul cutiei centimetru după centimetru, urmărindu-i fiecare reacţie pe sub genele acelea decadent de lungi.

Înţelese mult prea târziu că doar o necăjea. Aşa că, până când el trânti la loc capacul şi îi oferi înapoi cutiuţa, ea mai făcu o ultimă încercare disperată de a se arunca după ea. Doar că podul palmei ei atinse marginea cutiei, înclinând-o într-o parte şi făcând-o să se izbească de pământ. Capacul se deschise în contact cu solul şi tot conţinutul ei preţios se revărsă pe jos – nu bijuterii, teancuri de bancnote ori scrisori de dragoste. Ci bucăţi fragile decupate din ziare, decolorate şi îngălbenite de trecerea anilor.

Înainte ca ea să aibă timp să reacţioneze în vreun fel, Simon se aplecă şi o ridică pe cea mai apropiată. O despături, fără să fie prea grijuliu cu îndoiturile atente pe care ea le crease când pusese la păstrare bucata de ziar.

În timp ce el studia bucata aceea decolorată de ziar, Catriona plecă privirea în pământ ruşinată, ştiind deja ce avea să descopere el acolo. Era o schiţă făcută de un artist cu o mână sigură şi talentată. Portretul unui tânăr care stătea cocoţat pe prova unei corăbii uriaşe. Ţinea capul uşor ridicat, pentru a saluta mulţimea de spectatori care se adunase la docuri ca să-i ureze bun venit acasă eroului lor triumfător. Un zâmbet blând se juca pe buzele lui, şi nu exista nici cea mai mică urmă de batjocură sau de cinism în ochii săi deschişi la culoare.

Simon studie cu mare atenţie schiţa aceea şi articolul alăturat, timp de câteva secunde, după care se întinse după alte bucăţi de ziar împrăştiate. Le cercetă pe rând, pe fiecare în parte. Ochii lui deveneau şi mai indescifrabili ca mai devreme şi maxilarul său se încorda tot mai mult.

Acelea nu erau paginile sordide ale gazetelor de scandal care descriau aruncarea lui spre depravare.

Erau articole respectabile din ziarele *Times* şi *Morning Post,* a căror scriitură exuberantă îi lăuda acţiunile eroice din Bătălia de la Trafalgar. Catriona le-ar fi putut recita pe dinafară pe majoritatea dintre ele.

Simon se îndreptă apoi, lăsând ultima pagină de ziar să-i alunece din mână. Aproape că putea simţi greutatea privirii lui acuzatoare.

— M-ai minţit, nu-i aşa? zise el încet. Cuvintele lui nu conţineau aproape nicio urmă de întrebare. Mi-ai spus că m-ai căutat pentru că sunt un ticălos, un mercenar care „nu ar putea rezista atracţiei unui profit câştigat cu minim de efort”.

Ea ridică sfidătoare bărbia, obligându-se să-i întâlnească privirea.

— Păi, şi ce-i cu asta? Doar e adevărat, nu-i aşa? contracară ea.

— Da, e adevărat. Dar nu de asta ai venit în celula mea în ziua aceea. Ai venit acolo căutându-l pe bărbatul acesta. Arătă apoi acuzator cu degetul spre schiţa propriului său chip frumos, care în clipa aceea zăcea abandonată pe pământul rece. Pe... pe... impostorul acesta!

— Nu a fost un impostor! strigă atunci Catriona. Ai fost tu!

Simon clătină din cap.

— Oh, nu. Nu am fost eu. Omul acesta nici măcar nu există.

— Dar a existat. Cândva. Catriona simţea că atât mâinile, cât şi vocea începeau să îi tremure de înflăcărare. A fost omul care şi-a riscat viaţa şi siguranţa personală pentru a-şi apăra ţara împotriva francezilor. S-a îmbarcat pe fregata *Bealeisle,* ştiind că era posibil să nu se mai întoarcă viu pe ţărmurile Angliei. Şi, când şi-a dat seama că ofiţerul său comandant se afla în pericol de moarte de la glonţul muschetei unui lunetist, s-a aruncat în faţa lui fără să-i pese de propria persoană. Pentru că era dispus să se sacrifice pe sine pentru a salva viaţa unui camarad de...

— M-am împiedicat!

Strigătul lui Simon spintecă luminişul din pădure la fel de eficient ca o împuşcătură. Iar când ecoul cuvintelor lui se stinse în cele din urmă, nu se mai auzea altceva decât sunetul surcelelor care trosneau în foc.

— Poftim? şopti Catriona, uluită.

— M-am împiedicat, repetă Simon, şi buza lui de sus se curbă, luând forma unui rânjet dispreţuitor. Nu încercam să mă sacrific onorabil pentru a salva viaţa căpitanului meu. Încercam să fug dracului de-acolo, înainte ca un tun să-mi spulbere capul ăsta idiot. Faptul că m-am aruncat ca să mă ascund exact în clipa în care un lunetist a tras în căpitanul meu de la bordul unei fregate franceze n-a fost altceva decât un mare ghinion – sau poate o glumă crudă a sorţii, îşi frecă apoi cicatricea care-i spinteca sprânceana, de parcă încă l-ar mai fi durut. Dacă nu m-aş fi împiedicat de un capăt de parâmă şi nu m-aş fi împleticit în faţa glonţului muschetei, el ar fi fost mort acum, şi eu n-aş fi fost niciodată ridicat în slăvi ca erou.

— Te-ai împiedicat? repetă Catriona, prosteşte.

— Da, exact. Mi-am recăpătat cunoştinţa abia la o săptămână după bătălie, şi, până când m-am trezit, vestea despre aşa-zisul meu *sacrificiu* se răspândise deja prin toată flota britanică. Când m-am trezit, căpitanul stătea la picioarele patului meu, rânjind cu gura până la urechi. A zis că, dacă n-aş fi fost eu, ar fi avut aceeaşi soartă pe care a avut-o Nelson de pe fregata *Victory.* El a fost cel care m-a informat că însuşi regele aştepta să mă ridice la rang de cavaler pentru curaj, de îndată ce puneam piciorul pe pământ englezesc.

— Am fost acolo… şopti Catriona mai mult pentru sine decât pentru urechile lui. Am fost acolo în ziua aceea, la docuri. L-am implorat pe unchiul Ross să facă o ieşire cu toată familia, ca să putem privi fregata *Bealeisle* sosind în port. Georgina a moţăit tot timpul şi Alice nu a făcut altceva decât să se plângă, pentru că ura să stea înghesuită în trăsură cu noi toţi. M-a acuzat că i-am murdărit tivul jupei cu picioarele mele mari şi împiedicate. Dar nu mi-a păsat…

Simon se uita la ea, de parcă mărturisirea aceea îl

durea mai mult decât confesiunea lui ruşinoasă.

Şi apoi umbra unui zâmbet îi curbă buzele şi continuă:

— N-o să uit niciodată cât de chipeş erai când ai coborât... ca un tânăr prinţ care tocmai îşi salvase regatul de nişte invadatori ticăloşi. Mulţimea îţi striga numele şi toate fetele aruncau trandafiri în calea ta. Unchiul Ross a încercat să mă oprească, dar am fugit din trăsură şi am prins un trandafir de pe faleză. Când ai trecut pe lângă mine, ţi l-am întins, şi tu l-ai luat. Şi mi-ai zâmbit, dar am ştiut încă de atunci că nu te-ai uitat de fapt la mine. Nu cu adevărat. Eram doar o altă faţă din mulţime...

— Altă nătăroaică, vrei să spui, zise el cu asprime. Au fost o sută de eroi în bătălia aia, majoritatea eroi adevăraţi. De ce dracului a trebuit să mă alegi tocmai pe mine?

— Nu ştiu! Arătai atât de chipeş şi de nobil în ziua aceea în hambar... mai ales când mi-ai luat apărarea în faţa lui Alice... Cred că m-am convins singură că, dacă aş fi avut de partea mea un campion ca tine şi cu cinci ani în urmă, atunci poate că...

Dar se opri, neputându-şi mărturisi cea mai secretă dintre credinţe.

— Poate că ce? izbucni el, fără pic de milă. Părinţii tăi n-ar fi mai fost măcelăriţi? Fratele tău nu ar mai fi fost nevoit să te trimită de acasă? Chiar crezi că m-aş fi luptat cu tunicile stacojii pentru tine? Că aş fi venit în galop călare pe calul meu alb şi că te-aş fi luat de acolo şi te-aş fi dus într-un loc unde nimeni nu ar fi mai putut să-ţi facă rău, sau să te desconsidere, sau să-ţi frângă inima? Îşi sprijini apoi umărul de trunchiul unui copac. Arăta mai frumos şi mai nemilos decât îl văzuse ea vreodată. Nu înţelegi, scumpo? Nu sunt vreun erou nobil din vreun basm scoţian ridicol şi nici n-am fost vreodată. Nu sunt vreun Robert the Bruce sau vreun Bonnie Prince Charlie. Sunt doar un laş de cea mai joasă speţă, şi acum, că ştii asta, poţi să încetezi să mai dormi sub pernă cu cutia aia idioată plină cu articole din ziare, când de fapt nu ai nevoie decât de un bărbat.

Neputând îndura strălucirea cinică din ochii lui, Catriona se prăbuşi în genunchi şi se apucă să adune febril

bucăţile de ziar împrăştiate pe jos. Mâinile ei manevrau hârtiile fragile cu foarte multă atenţie şi blândeţe.

Simon parcurse distanţa dintre ei din doi paşi mari, după care o apucă de umeri şi o smuci în picioare. Nu mai exista nicio urmă de batjocură în ochii lui. Ci doar o înflăcărare mistuitoare.

— La naiba cu tot, Catriona! Nu contează ce spun articolele alea ridicole! Nu sunt un erou! Se răsuci apoi, luând-o cu el, şi o conduse spre copac, lipindu-i spatele de trunchiul său gros şi imobilizând-o cu mărimea impozantă a trupului său. Mirosul de pericol i se revărsa prin toţi porii, mai pregnant decât cel de pe whisky impregnat în respiraţia sa.

— Ce ai de gând să faci, Simon? şopti ea, întâlnindu-i privirea provocatoare cu sfidare. O să îţi siluieşti propria soţie, doar ca să demonstrezi că eşti un nemernic?

Catriona avu la dispoziţie doar o clipită, o fracţiune dintr-o bătaie de inimă ca să privească în adâncimile ochilor lui, înainte ca gura lui să se pogoare peste a ei. Simon Wescott pe care-l ştia ea… amantul legendar, seducătorul cu limbă de aur al tuturor femeilor… dispăruse complet, lăsând în urmă doar un barbar, mai degrabă potrivit sălbăticiei decât saloanelor londoneze.

Dacă spera să o sperie cu sărutul acela şi să o facă să fugă, era condamnat să trăiască o mare dezamăgire.

Pentru că nici ea nu mai era copila visătoare care ascunsese articolele acelea în cutiuţa de lemn de trandafir. Şi, în loc să-l împingă şi să-l îndepărteze cu un ţipăt feciorelnic, ea îşi încolăci degetele prin şuviţele mătăsoase de la baza cefei lui şi primi cu braţele deschise invazia flămândă a limbii lui şi mai adânc în gura ei. Contracară acel asalt cumplit al simţurilor cu tandreţe, oferindu-i gura ei, inima ei şi punându-i pe tavă chiar sufletul ei, ca să-l ia şi să-l folosească după bunul-plac.

El răspunse invitaţiei ei cu un mârâit sugrumat. O sărută iar şi iar, înfruptându-se din pocalul gurii ei, de parcă

ar fi fost Parsifal[19] şi ea Sfântul Graal din care sorbea.

Fără a se opri nicio clipă din a o săruta, Simon îşi strecură o mână sub şoldurile ei, ridicând-o şi depărtându-i coapsele, până când se putu cuibări între picioarele ei desfăcute. După aceea îşi alipi fierbinţeala rigidă dintre picioare de miezul sensibil al feminităţii ei.

Catriona gemu sub atingerea gurii lui. Presiunea aceea provocatoare – atât de străină şi totuşi atât de ispititoare – o avertiza fără nicio urmă de îndoială că îşi dorea mai mult de la ea decât doar un sărut. Mult mai mult, de fapt. Ştiuse întotdeauna că era mai puternic decât ea. Numai că nu înţelesese niciodată că era suficient de puternic pentru a-i susţine greutatea cu un singur braţ, în timp ce cu cealaltă mână îi ridica fusta, ca să-şi strecoare degetele dedesubt. Fierbinţeala usturătoare a palmei lui alunecă în sus pe satinul rece al coapsei sale, dar nu zăbovi deloc. Pentru că în noaptea aceea nu căuta să-i producă ei plăcere, ci să o revendice pentru sine. Şi nu se mai aflau în dormitorul îngust din conacul unchiului ei şi nici măcar în patul mic de la Gretna Green. Nu venise ca să ofere plăcere, ci pentru a lua.

Când degetele lui ajunseră la destinaţie, se simţea deja umflată de pasiune, deschisă şi udă de dorinţă. Tentaţia era pur şi simplu prea mare pentru a-i putea rezista. Fără nicio urmă din eleganţa şi fineţea care îi câştigaseră reputaţia pe care o avea, Simon îşi afundă două degete în interiorul ei. Iar când o auzi icnind cu sufletul la gură şi-i simţi carnea mătăsoasă pulsând în jurul degetelor lui, fu la fel de şocat ca ea.

Înjură în şoaptă scurt, după care o eliberă atât de brusc, încât Catriona fu nevoită să se agaţe de trunchiul copacului din spatele ei ca să nu se prăbuşească precum un sac dărâmat.

Se îndepărtă apoi cu paşi grăbiţi, de parcă ea ar fi fost cea care încercase să-l atragă într-o capcană, folosindu-se

---

19 În mitologia celtă, erou legendar al epocii regelui Arthur. Faptele sale de vitejie sunt legate de găsirea Sfântului Graal. (n.tr.)

de o momeală acoperită în miere. Respira cu dificultate.

— Ce trebuie să fac, Catriona? Cât de departe trebuie să merg ca să-ţi demonstrez că nu mă poţi transforma într-un om mai bun doar fiindcă mă consideri tu aşa?

Se aplecă apoi şi luă o mână de decupaje de ziar, pe care le aruncă în foc, plin de ură, chiar sub ochii ei.

— Nu! strigă Catriona şi se grăbi spre el, eliberând un ţipăt îndurerat.

Dar era prea târziu. Articolele şi schiţele, pe care le păstrase şi le păzise cu atâta grijă timp de ani buni, prinseseră scânteie şi începuseră să ardă pe la colţuri.

Catriona rămase mult timp acolo încremenită, uitându-se în flăcări. Privind cum toate visele copilăriei ei se mistuiau sub atingerea limbii de foc. Iar când ridică în cele din urmă capul şi îi întâlni privirea, avea ochii năpădiţi de valuri de lacrimi amare.

— Ai dreptate, Simon. Eşti un laş de cea mai joasă speţă. Şi nu pot să-mi dau seama de cine îţi e mai frică: de tine… sau de mine…

Îşi înăbuşi un suspin sugrumat, după care se răsuci pe călcâie şi fugi în pădure.

*

Simon stătea acolo cu mâinile încleştate în pumni, ascultând cum se stingeau încet zgomotele goanei nebune a Catrionei prin pădure. Ştia că ar fi trebuit să se ducă după ea. Asta ar fi făcut orice bărbat bun şi onorabil.

Dar se prăbuşi jos lângă foc şi ridică la buze sticla de whisky pe jumătate goală.

Cu puţin noroc, dacă bea suficient din whisky-ul acela, poate nu avea să-şi mai aducă aminte nimic din evenimentele din noaptea aceea. Poate avea să poată uita privirea îndurerată din ochii Catrionei şi lacrimile fierbinţi care i se revărsaseră pe obraji când îl privise distrugându-i comorile sentimentale.

Dar nu credea că vreo cantitate de alcool ar putea înăbuşi ecoul icnetului primordial pe care-l eliberase în gura

lui când se cutremurase din toate încheieturile sub atingerea mâinii sale. Sau acel moment orbitor şi ameţitor de nebunie divină, când nu meritase altceva decât condamnarea şi dispreţul ei.

Întinse apoi mâna în flăcări şi scoase o bucată de ziar carbonizată. Simţi cum focul îi arse buricele degetelor, dar nu-i păsa. În mâna lui se afla o altă schiţă a tânărului şi chipeşului ofiţer, care acostase cu ani în urmă în docurile din Londra. Un bandaj îi acoperea fruntea, precum cununa de lauri a unui războinic cuceritor.

În ziua aceea, Catriona nu fusese singura femeie care-l aşteptase la docuri ca să-i ureze bun venit acasă. Nu spusese niciodată nimănui nimic despre fantoma din trecutul său pe care o zărise acolo. Şi poate că ar fi recunoscut-o şi el atunci pe Catriona dacă nu ar fi fost deja amorţit din cauza şocului îngrozitor care-i împietrise buzele într-un zâmbet amabil şi orb, pe care-l resimţise mai degrabă ca pe un rictus al morţii.

Oricât de mult sau cât de in detaliu şi-ar fi studiat propriul chip din ilustraţie, omul care se uita înapoi la el nu era altceva decât un străin pentru el. În cele din urmă, Simon mototoli bucăţica de ziar şi o aruncă înapoi în foc. După aceea mai luă o înghiţitură mare de whisky şi privi cum portretul lui se transforma în cenuşă.

Nu fusese complet sincer cu Catriona. Şi el îşi dorise să creadă minciunile acelea pe care le tipăriseră ziarele despre el – de fapt, îşi dorise asta aproape la fel de mult ca ea. Îşi dorise să creadă că putea fi un om de onoare. Genul acela de ofiţer care şi-ar fi dat viaţa cu bucurie pentru a-şi proteja comandantul. Genul de fiu care îl putea face mândru pe tatăl său. Genul de om care merita să-i fie aruncate în cale fire de trandafiri de către domniţe tinere şi frumoase, care visau la prinţi nobili şi la eroi încununaţi de glorie.

Iar când se întorsese pentru prima dată în Londra, chiar se străduise din răsputeri să se convingă pe sine că propria memorie îl înşelase în legătură cu evenimentele din acea zi. Că poate undeva pe puntea încărcată de groază a

acelei fregate, cu duhoarea înăbuşitoare a prafului de puşcă arzându-i nările şi cu bubuiturile tunurilor răsunându-i în urechi, luase o decizie fulgerătoare alegând între a-şi salva propria viaţă şi pe cea a căpitanului său. Dar, când încercase să se ridice la înălţimea reputaţiei sale de proporţii legendare, descoperise că singura persoană pe care nu o putea înşela era el însuşi.

Nu era un erou. Era un bastard şi un laş, care nu ar fi fost niciodată vrednic să primească nici măcar o petală de trandafir de la o femeie precum Catriona.

Se lăsă pe spate şi se sprijini în cot, hotărât să bea până când nu mai putea vedea, nu mai putea gândi şi nu-şi mai putea aminti de ce anume se îneca în alcool.

*

Catriona nu putea fugi suficient de repede sau de departe pentru a scăpa de propria-i nebunie. Un plânset sugrumat i se blocă în gât. Nici măcar nu îi păsa unde anume se ducea, câtă vreme se îndepărta cât de mult posibil de *el.*

Îşi irosise cinci ani din viaţă iubind din tot sufletul fantoma unui bărbat care nici măcar nu existase vreodată cu adevărat. Se îndrăgostise de un băiat frumuşel, îmbrăcat într-o uniformă imaculată, dar acum descoperise că prinţul la care visase nu fusese altceva decât o iluzie şi că uniforma aceea ar fi putut sta la fel de bine agăţată şi pe un manechin de croitorie. Se lăsase orbită de scânteile strălucitoare din ochii lui de smarald şi de părul lucios care-i atârna în jurul umerilor. Şi în clipa de faţă se pomenea din nou orbită, doar că acum de lacrimi amare.

Şi se simţea absolut înspăimântată când îşi amintea cum îşi permisese nenumărate reverii şi fantezii care implicau să-i oblojească fruntea rănită cu o cârpă umedă şi rece şi să-l hrănească cu lingura, în timp ce se recupera de pe urma rănilor şi se îndrăgostea de ea nebuneşte. Şi cum îşi irosise toate orele acelea chinuitoare sărutându-şi mâna şi prefăcându-se că erau buzele lui sau exersându-şi

caligrafia scriind iar şi iar „Catriona Wescott” sau „doamna Simon Wescott” în paginile jurnalului ei…

L-ar fi putut ierta cu destul de mare uşurinţă pentru că nu-i salvase intenţionat viaţa căpitanului său de glonţul acelei muschete. Dar nu credea că îl putea ierta vreodată pentru că încercase în mod voit să-i frângă inima. Pentru că negase adevărul pe care-l gustase pe buzele lui de fiecare dată când o sărutase.

Crengi răzleţe îi atacau dureros obrajii, în timp ce gonea prin pădure, şi stratul subţire de zăpadă trosnea sub tălpile ghetelor ei. Se feri de ghearele întinse ameninţător ale unui alun şi se repezi să coboare panta abruptă şi stâncoasă a unui deal, acoperit din loc în loc cu muşchi verde şi cu licheni. Şi probabil ar fi alergat aşa până pe piscul cel mai înalt dacă nu ar fi trebuit să se oprească pentru a-şi trage sufletul.

Se agăţă de trunchiul neted al unui plop, ca să se stabilizeze, şi inspiră de câteva ori adânc şi anevoios, pentru a-şi umple plămânii flămânzi cu aerul rece de munte. Undeva în depărtare putea auzi susurul ritmic al unor ape repezi, care traversau albia stâncoasă a unui pârâu. După numai câteva secunde de inactivitate, începu să tremure din toate încheieturile de frig şi de epuizare. Şi în clipa aceea îi era mult prea uşor să-şi dorească să fi avut haina lui Simon înfăşurată în jurul umerilor. Şi chiar şi mai uşor să-şi dorească braţele lui calde şi puternice strânse în jurul trupului ei înfrigurat.

Apoi o luă la goană din nou şi urcă împleticindu-se panta unui deal abrupt. Înfipse unghiile în rădăcinile expuse, ieşite din solul stâncos, ca să se ajute să înainteze.

Urcă în grabă până în vârful dealului, dar apoi se pomeni clătinându-se pe marginea unei prăpăstii. Flutură braţele prin aer cu sălbăticie, încercând să se prindă de crengile copacilor, care erau însă un pic prea departe. Şi apoi un ţipăt ascuţit i se desprinse de pe buze, când inerţia goanei sale nebune o împinse dincolo de marginea prăpastiei, făcând-o să se prăbuşească drept în apele de gheaţă ale pârâului de dedesubt.

Răceala apei îşi înfipse ghearele ascuţite precum nişte cuţite în carnea ei, cu o putere sălbatică. Şi, preţ de câteva clipe absolut înspăimântătoare, nu mai putu nici să ţipe, nici să respire, nici să gândească.

Probabil pe timpul verii apele râului se micşorau într-un şuvoi domol. Dar în clipa aceea malurile sale erau îngreunate de zăpezile în curs de topire, care se prăvăleau de pe crestele munţilor. Şi, până când reuşi să iasă la suprafaţă, Catriona deja tuşea şi se îneca şi se chinuia să respire. Şi descoperea că alunecase deja destul de mult în josul apei.

Clătinându-se şi înaintând în derivă precum o plută rătăcită în marea învolburată, Catriona îşi dădu disperată capul pe spate şi strigă:

— Simon!

Poate că el nu-şi dorea să fie eroul ei, dar în clipa aceea nu-l avea decât pe el. Şi, în fond, nu o strânsese în braţe, când se simţise singură? Nu o acoperise cu haina lui când îi fusese frig? Nu-i înfruntase pentru ea pe unchiul ei, pe Eddingham şi pe Alice?

Dădu să ţipe din nou, dar nu reuşi altceva decât să ia disperată o gură de aer, înainte ca greutatea fustelor ei s-o târască înapoi sub apă şi direct în braţele nemiloase ale curentului.

Capitolul 13

„Simon! Ajută-mă, Simon! Te rog!”

Simon se ridică imediat în şezut, cu inima bubuindu-i în piept ca un tun şi cu acel ţipăt disperat răsunându-i în urechi. Înclină uşor capul ca să asculte mai atent, dar nu putea auzi nimic altceva decât chiţăitul vesel al unei veveriţe roşcate şi propriul său gâfâit răguşit, îşi trecu o mână tremurândă peste maxilar, bântuit de ecoul frânt al ţipătului sfâşietor.

Probabil visa cu ochii deschişi.

Dar oh, Doamne, Dumnezeule! Cât de vii şi de reale i se păruseră visele! Se făcea că bântuia prin labirintul năucitor al casei tatălui său... la început ca băieţel şi apoi ca bărbat în toată firea. Întrezărea o frântură de rochie strălucitoare pe coridorul întunecos şi auzea ecoul obsesiv al râsului mamei sale. Dar, când încerca să se ducă după ea, picioarele îi deveneau tot mai scurte cu fiecare pas pe care-l făcea şi la scurt timp se pomenea din nou singur şi speriat.

Şi, cândva înainte de răsăritul zorilor, reuşise în cele din urmă să cotească pe după colţul unde dispăruse mama sa, doar pentru a se trezi faţă în faţă cu o fantomă a Catrionei, care întindea braţele spre el rugător, în timp ce din palmele ei se revărsau petale de trandafiri, precum nişte şuvoaie de sânge.

Îndepărtă fiorul straniu care-i făcea tot corpul să se cutremure şi se ridică încet. Membrele sale erau atât de rigide de la frig, încât se mira şi el că nu-i scârţâiau din toate încheieturile. Focul se stinsese cândva pe parcursul nopţii şi simţea pe limbă un gust pregnant şi nisipos de cenuşă. Sticla goală de whisky zăcea pe pământ la câţiva metri mai departe, ca şi când o aruncase acolo într-o criză de furie. Strălucirea fluidă a luminii solare îl izbi drept în faţă şi îşi dădu atunci seama că bubuitul îngrozitor al inimii sale era întrecut numai de o durere de cap înfiorătoare, care-i făcea tâmplele să pulseze dureros.

Îşi îngropă faţa în palme şi gemu.

Un mieunat tânguios răsună imediat ca răspuns.

Simon ridică uşor capul şi-l zări pe Robert the Bruce, captiv încă în lada pentru găini şi aşezat lângă un cuib gol de păturI. Un fior rece îi îngheţă imediat şira spinării. Poate Catriona l-ar fi abandonat pe el fără să arunce măcar o privire în urmă, dar nu şi-ar fi abandonat niciodată pisica aceea blestemată. Şi, dacă ar fi avut mintea limpede cu o noapte înainte, nu ar fi lăsat-o niciodată să fugă singură în pădure.

Se răsuci imediat şi cercetă desişul cu ochi încă destul de înceţoşaţi.

— Catriona! strigă el. Unde eşti, scumpo?

Vântul şuşotea prin crengile unduitoare ale pinilor, dar secretele sale nu erau menite pentru urechile lui umane. Porni în direcţia în care îşi amintea vag că dispăruse Catriona, dar un mieunat jalnic îl făcu să se oprească în loc.

Înjură aprig, dar totuşi se întoarse din drum, ştiind că ea şi-ar fi dorit să o facă. La scurt timp după aceea, Robert the Bruce era legat de un copac cu o lesă foarte lungă de piele, gândită special pentru a-i permite să aibă parte de un pic de libertate pe parcursul călătoriei. O lesă suficient de lungă încât să-i permită să se caţăre în cel mai apropiat copac, dacă apărea cumva vreun animal de pradă care dorea să-l transforme în micul lui dejun. Motanul se uita la el acuzator, ronţăind o bucată de carne de vită.

— Nu te uita aşa la mine, îi porunci Simon, încruntându-se la el. În curând o s-o găsesc pe stăpâna ta şi o să poată continua să te răsfeţe ca pe un răzgâiat mic şi gras ce eşti.

Simon lăsă apoi motanul să-şi savureze micul dejun şi se avântă în pădure. Chiar dacă îşi simţea capul pe punctul de a exploda din clipă din clipă, tot se oprea la fiecare câţiva paşi ca să-i strige numele Catrionei. Dar probabil ea îl ignora ca să-l pedepsească. Şi nu era ca şi când nu ar meritat asta din plin. Pentru un bărbat care se mândrise mereu că trata sexul frumos cu cea mai tandră consideraţie, cu siguranţă se comportase ca un nemernic desăvârşit în noaptea trecută.

Parcă pentru a-şi spăla păcatele de a fi flirtat cu iarna cu o zi înainte, vremea din dimineaţa aducea odată cu ea promisiunea ispititoare a primăverii. O briză caldă bătea dinspre vest, mângâind mugurii proaspăt apăruţi pe crengi şi ciufulindu-i părul lui Simon. Şovăi o clipă când ajunse în vârful unui deal abrupt şi simţi fiori pe şira spinării. Îl chinuia un presentiment straniu că era privit de nişte ochi mult mai străvechi chiar şi decât pădurea veşnic verde care se înălţa precum o fortăreaţă în jurul său. Aşa că se uită peste umăr. În ciuda acelei senzaţii bizare că era urmărit, nu se mai simţise niciodată atât de singur.

Deja începea să creadă că acel coşmar chinuitor îl urmase şi în starea de veghe. Aproape că se aştepta că întrezărească o frântură de fustă înflorată în depărtare sau să audă ecoul obsesiv şi chinuitor al râsului unei femei. Se temea din ce în ce mai mult că drumul pe care mergea îl purta tot mai departe de Catriona, în loc să-l ducă mai aproape de ea, aşa că făcu brusc cale întoarsă şi se îndreptă spre tabăra lor. Dar murmurul slab al apei care lipăia pe stânci îl ademenea aproape ca o vrajă păgână spre luminişul ocupat de un lac adânc şi întunecat. Apele sale liniştite erau alimentate neîncetat de o cascadă care se învolbura peste un prag de stâncă aflat de partea cealaltă a lacului.

Simon se lăsă în genunchi şi se aplecă uşor pe marginea prăpăstioasă, promiţându-şi că avea să zăbovească acolo doar cât să-şi clătească gura şi să îşi ude un pic capul, ca să-şi limpezească mintea.

Îşi stropi faţa cu câţiva pumni de apă, savurând usturimea înţepătoare a apei reci ca gheaţa. Bărbatul care se uita înapoi la el de pe suprafaţa lacului avea maxilarul întunecat de barbă, obrajii traşi şi disperaţi şi ochii roşii, injectaţi. Şi i se părea la fel de străin precum ofiţerul tânăr şi chipeş din decupajele din ziare ale Catrionei.

Îşi scufundă apoi tot capul sub apă, nimicind reflecţia necunoscută şi nemiloasă de la suprafaţa lacului, după care îl smuci afară şi-şi îndepărtă din ochi părul ud leoarcă. Şi abia atunci observă stânca mare şi plată care se ascundea în umbrele de pe cealaltă parte a lacului.

Şi apoi şuviţele de păr roşcate-aurii care pluteau leneşe la suprafaţa apei.

Iar în clipa aceea i se opri inima în piept. Şi, preţ de un moment chinuitor, nu mai putea fi sigur că avea să-şi reia vreodată bătăile.

Dar apoi văzu mâna mică şi pală ghemuită pe marginea stâncii şi constată că şuviţele acelea de păr cădeau ca o cascadă peste stâncă şi în apă.

— Sfinte Sisoe! şopti el cu sufletul la gură.

Dar cuvintele lui păreau mai degrabă o rugăciune

decât o înjurătură.

Fără să se gândească de două ori la hainele sale sau la confortul lui, Simon se aruncă în apă şi înotă până la stâncă. Se cocoţă pe ea şi o găsi pe Catriona întinsă acolo pe spate, cu ochii închişi şi încă palidă şi nemişcată. Şi, timp de o clipă înfiorătoare, se temu că avea să fie nevoie de mai mult decât un sărut din partea unui prinţ fermecat ca s-o trezească la viaţă.

Dar corsajul ud leoarcă al rochiei sale stătea lipit de trunchiul ei, şi îi putea vedea pieptul cum se ridică şi se cobora în ritmul unei respiraţii slabe. Simon o ridică în braţe şi se cutremură când se gândi ce s-ar fi putut întâmpla dacă ea nu ar fi găsit puterea să se târască din apa rece ca gheaţa pe stânca aceea. Avea pielea rece, udă şi încreţită de la stat în apă, dar el putea simţi căldura binecuvântată emanată de trupul ei.

Se uită în jos la chipul ei şi simţi cum îl traversă un fior chinuitor de dor… dor de îmbujorarea trandafirie care acapara de obicei obrajii ei.

— Catriona? Scumpo? Mă auzi?

— Sigur că te aud, şopti ea. Vocea ei era slabă, dar se auzea destul de clar. Nu sunt surdă, spre deosebire de *alţi* oameni. Deschise apoi ochii încet şi se uită încruntată la el. Părea şi mai nemulţumită decât Robert the Bruce. Te strig de ore întregi. Ce ţi-a luat atât să vii să mă salvezi? Cumva te-ai *împiedicat?*

Simon izbucni atunci într-un hohot de râs răguşit, în timp ce o strânse în braţe şi îşi îngropă faţa în părul ei ud. Se simţea de-a dreptul umilit de bunătatea aceea a ei… pe care nu o merita deloc, de altfel.

— Exact, îngeraş. M-am împiedicat. Şi nu cred că am mai căzut vreodată atât de tare, sau de adânc, sau de departe până acum.

*

Catriona se gândi confuză că probabil era moartă. Era singura explicaţie plauzibilă pentru ceea ce văzu când reuşi

în cele din urmă să-şi revină din amorţeală şi din epuizare şi deschise ochii.

Oftă apoi, simţindu-se dintr-odată cuprinsă de un fior de dezamăgire. Se luptase din răsputeri ca să supravieţuiască acelei căderi în lac. Scuipase apa şi bolborosise şi se străduise din toate puterile să se prindă de crengile pe lângă care o purtase cursul rapid al apei şi nu visase niciodată că mântuirea ei avea să vină sub forma unei căderi într-o cascadă. Iar când apele reci şi line al lacului încercaseră să o ademenească în îmbrăţişarea lor seducătoare, izbutise chiar şi să se târască din apă şi să se suie pe stânca aceea. Dar aparent toate eforturile ei fuseseră în zadar.

Pentru că, dacă nu era moartă, atunci cum se făcea că fantoma tuturor fanteziilor şi a pasiunilor ei copilăreşti stătea în genunchi la câţiva metri distanţă de ea, turnând conţinutul unei sticle de whisky pe pământul stâncos?

Obrajii şi maxilarul său păreau proaspăt bărbieriţi, părul lui de culoarea pielii tăbăcite era strâns într-o coadă ordonată la spate, iar profilul său chipeş părea de o perfecţiune desăvârşită, care-i câştiga dreptul de a-şi avea portretul tipărit pe o monedă romană.

Încă purta cizmele acelea Hessian strălucitoare şi cămaşa albă imaculată. Nu îi mai lipseau decât vestonul albastru de gală şi pantalonii albi, specifici uniformei unui ofiţer al Marinei Regale, şi nu s-ar fi aflat decât la un rânjet diavolesc distanţă de a o seduce pe verişoara ei şi de a-i fura inima.

Lumina soarelui se reflecta sclipitoare de pe sticla pe care o ridica şi o scutura, ca să scurgă şi ultimele picături rămase înăuntru.

Catriona se încruntă, gemând, tot mai tulburată. Dacă nu era moartă, atunci fără îndoială delira din cauza febrei... pentru că ştia foarte bine că Simon Wescott nu ar fi irosit niciodată astfel un whisky scoţian fin. Ci şi l-ar fi turnat pe gât!

Simon aruncă deoparte sticla goală, după care întoarse capul în direcţia ei şi-i întâlni privirea. Şi atunci

Catriona observă cicatricea alburie care-i traversa sprânceana stângă, oferind o notă masculină aspră şi fermă aspectului său fizic de copilandru nevinovat.

Şi apoi pierdu şi mai mult simţul realităţii când Robert the Bruce îşi frecă uşor capul blănos de coapsa lui Simon, eliberând un tors adorator, care răsuna prin tot luminişul pădurii.

— Trădătorule, şopti ea, întorcând chipul de la ei şi închizând ochii.

Iar când îi deschise din nou, descoperi să Simon stătea aplecat deasupra ei, cu părul său auriu-roşcat înconjurat de soare, ca şi când ar fi fost o aură de înger.

— Dacă eşti un înger, zise ea pe un ton tăios, atunci Dumnezeu are un simţ al umorului foarte păcătos.

— O, nu sunt un înger, scumpo. Îngenunche apoi lângă ea şi-şi mută rânjetul diavolesc mai aproape. Sunt locotenentul Simon Wescott. La dispoziţia ta, domnişoară.

Ea îşi lipi atunci podul palmei de frunte, străduindu-se din răsputeri să fie curajoasă, dar eşuând lamentabil.

— Ştiam eu! Sunt pe moarte, nu-i aşa? Probabil delirez de la febră.

El îi trase cu blândeţe mâna într-a lui, obligând-o să se uite la el.

— Ba dimpotrivă. Nu există nici urmă de febră, de îngheţ sau de congestie a plămânilor tăi. Ai dormit buştean toată dimineaţa, dar cred că ai toate şansele să supravieţuieşti, zise el, după care scânteia năzdrăvană din ochii săi se transformă într-o strălucire sobră. Trebuie să mărturisesc că, atunci când te-am văzut prima dată zăcând pe stâncă, am crezut că…

— Că vei avea nevoie de un nou plan de a te îmbogăţi. Şi de o nouă soţie, conchise ea, încet, însă acel ultim cuvânt trădător pe care-l rosti îi trimise un fior ridicol de plăcere pe şira spinării. O, dar ar fi fost şi o parte bună în asta. Atunci, toată zestrea mea ar fi fost a ta. Catriona se încruntă apoi când Robert the Bruce îşi făcu loc între ei şi se gudură pe lângă Simon, în timp ce ei îi aruncă o privire plină de dispreţ. Precum şi afecţiunea îndoielnică a

motanului meu.

Simon împinse atunci delicat motanul, dar Robert refuză să se clintească şi doar toarse şi mai tare ca răspuns.

— Te asigur că nu am comis niciun act viclean ca să-i câştig afecţiunea acestui bandit. Dar s-a ţinut după mine necontenit de când am prăjit un peşte proaspăt pe care l-am prins la lac ca să ai ceva de mâncare când te trezeşti.

Catriona oftă atunci.

— Dacă ar fi fost *Roberta* the Bruce, jur că i-aş fi înţeles mai uşor capitularea.

Dădu apoi să se ridice în şezut, şi Simon îşi strecură uşor braţul în jurul umerilor ei, ca să o ajute. Catriona nu-şi dorea nimic mai mult decât să se piardă în îmbrăţişarea lui, dar totuşi se forţă să se tragă mai departe, până când ea îşi susţinu singură propria greutate. Şi abia atunci observă că rochia şi cămaşa de corp pe care le purtase cu o noapte înainte stăteau atârnate pe creanga unui copac din apropiere. Se uită în jos, pe jumătate temându-se de ceea ce ar fi putut descoperi, dar era îmbrăcată într-una dintre cămăşile imaculate – şi aparent foarte confortabile – ale lui Simon.

În timp ce ea trăgea de poalele cămăşii ca să-şi acopere o porţiune alarmant de mare de coapsă pală, Simon ridică o mână ca să înăbuşe din faşă o mustrare.

— Ştiu la ce te gândeşti şi nu pot să spun că te învinovăţesc, dar pot să te asigur că am fost un…

— Un domn desăvârşit, termină ea în locul lui. Exact de asta mă temeam. Se uită apoi la el gânditoare şi îl întrebă: Ai spus că eşti la dispoziţia mea, nu-i aşa, locotenente? Şi mai exact ce fel servicii îmi oferi?

Simon dădu să spună ceva, dar se opri şi zâmbi.

— Scuze. Un obicei vechi, zise el, după care îşi şterse de pe chip zâmbetul acela timid. M-ai angajat ca să am grijă de tine, dar mă tem că am fost extrem de delăsător cu îndatoririle mele.

Ea ridică din umeri şi zise:

— Nu tu m-ai împins în lac.

— Nu, dar nici nu te-am scos din apă la timp. Dacă nu aş fi fost atât de beat, poate ţi-aş fi auzit ţipetele de ajutor mult mai devreme.

— Şi ai fi venit să mă salvezi, precum eroul visurilor mele? întrebă ea, batjocorindu-se atât pe sine, cât şi pe el.

El ridică atunci dintr-o sprânceană.

— Ei bine, cred că aş fi putut măcar să-ţi arunc o frânghie de care să te ajuţi pentru a ieşi din apă, în timp ce terminam ultima picătură de whisky.

Catriona se uită apoi în colţul îndepărtat al luminişului, unde sticla goală zăcea pe pământ, strălucind în lumina soarelui.

— Păi, dacă nu mă înşel, chiar ai terminat ultima picătură de whisky. Se uită apoi încruntată la el, nedumerită. De ce l-ai vărsat? Era ceva în neregulă cu el? Era rău?

Simon îşi odihni atunci cotul pe genunchiul îndoit şi privi în depărtare, ca şi când s-ar fi uitat la ceva ce numai el putea vedea.

— Nu. Dar mă făcea… un om rău.

Observând pentru prima oară că îi tremurau mâinile, Catriona nu se putu abţine să nu-i ia una dintre mâini între ale sale.

— Nu ai fost niciodată un om cu adevărat rău. Doar un pic obraznic uneori şi alteori vicios.

Simon ridică atunci mâna şi îi cuprinse obrazul. Degetele lui se mulară cu blândeţe în jurul maxilarului ei, în timp ce degetul lui mare îi atinse uşor buzele, convingându-le să se depărteze din proprie iniţiativă. Catriona se uită apoi în adâncimile infinite ale ochilor lui verzi, şi un fior dulce şi cald i se revărsă prin tot corpul ca o cascadă.

Se înşelase. Chiar suferea de febră. De o febră care se răspândea cu viteza luminii prin venele ei, mistuind şi ultimele vestigii ale judecăţii sănătoase şi lăsând în urmă doar o dorinţă neasemuită pentru bărbatul din faţa ei.

Închise ochii strâns, anticipând deja mângâierea ispititoare a buzelor lui pe ale ei.

Iar asta o făcu să se simtă absolut ridicol când nu

urmă nicio atingere de buze. Deschise ochii şi îl văzu stând la câţiva metri distanţă, cu mâinile proptite în şolduri şi cu spatele la ea. Ceva din atitudinea lui o făcu să se ridice imediat.

— M-ai angajat ca să te conduc la fratele tău, zise el. Nu ca să te seduc.

— Ce e asta? O izbucnire bruscă a conştiinţei? Sunt sigură că o să-ţi treacă repede dacă te întinzi un pic şi-ţi pui o cârpă rece pe frunte.

El se răsuci atunci spre ea, cu o expresie sumbră întipărită pe chip.

— Lipsa mea de scrupule aproape că te-a costat viaţa noaptea trecută. Printre alte lucruri, adăugă apoi, pe un ton tăios.

— Da, de fapt, de-aia m-am şi aruncat şi lac, zise ea veselă. Jucam rolul Ofeliei, pentru că nu puteam îndura ruşinea de a fi sedusă de propriul soţ.

El ridică atunci un deget, ameninţător.

— Nu-mi spune aşa.

— Păi, şi atunci cum ar trebui să-ţi spun? întrebă ea, făcând un pas către el. Şi apoi încă unul. Picioarele ei lungi savurau senzaţia aceea de libertate dată de faptul că nu purta ciorapi, jupe sau fuste voluminoase. Iubitule? Dragule? Domnul şi stăpânul meu?

Simon făcu un pas în spate.

— Eşti o femeie absolut exasperantă! Nici măcar nu mai ştiu cine sunt... m-ai făcut să-mi fiu străin până şi mie.

— O, dar eu ştiu exact cine eşti. Eşti Simon Wescott... Un libertin notoriu!

— Cu asta ai al naibii de mare dreptate! Poate că nu sunt un gentleman, dar eu nu obişnuiesc să-mi pierd cumpătul, nu devin rău când beau şi nu seduc femei... sau, mă rog, nu le siluiesc. Clătină apoi din cap neajutorat. Şi vocea lui se îndulci şi deveni şi mai gravă când zise: Şi n-am atins niciodată o femeie aşa cum te-am atins pe tine aseară.

Ea mai făcu atunci un pas către el.

— De parcă ai fi aşteptat toată viaţa să-i guşti

sărutul? De parcă ai fi murit dacă nu o atingeai?

— În caz că ai uitat, tu ai fost cea care s-a aflat la un pas de moarte.

— Asta s-a întâmplat numai pentru că am uitat ce mi-a spus fratele meu cu mulţi ani în urmă. Că cei din clanul Kincaid nu plâng niciodată atât timp cât mai pot lupta. Nu ar fi trebuit să dau bir cu fugiţii aseară… ar fi trebuit să stau aici şi să lupt pentru ceea ce-mi doream.

— Adică pentru ce, mai exact?

— Pentru tine. Nu pentru Simon Wescott eroul legendar, ci pentru Simon Wescott muritorul de rând. Pentru Simon Wescott bărbatul…

Simon îşi ţinu respiraţia o vreme îndelungată şi, când răsuflă în cele din urmă, expiraţia lui era la fel de aprigă precum expresia întipărită pe chipul lui.

— Dacă ştii ce fel de om sunt, atunci ştii şi că sunt mai mult decât capabil să fac dragoste cu tine fără să te iubesc cu adevărat.

Încă un pas şi Catriona s-ar fi aflat suficient de aproape de el, ca să îl poată atinge.

— Nu-ţi cer să mă iubeşti.

Şi atunci el fu cel care anulă distanţa dintre ei, o trase în braţele lui şi-şi lipi căldura moale şi fermă a gurii de buzele ei, de parcă ar fi dorit să le savureze pe îndelete dulceaţa, înainte de a-şi afunda limba pofticioasă în gura ei.

Iar dacă sărutul de cu o noapte înainte căutase numai să ia, cel din clipa de faţă voia numai să ofere. Să ofere plăcere, încântare şi o mostră ispititoare a *serviciilor* pe care era mai mult decât capabil să i le asigure.

Şi, în timp ce limba lui se unea cu a ei într-un dans seducător, Catriona aproape că simţea că se îneca încă o dată. Doar că de data aceasta nu era sigură dacă putea supravieţui fără a mai simţi în gură respiraţia lui dulce şi dătătoare de viaţă.

Şi *viaţa* în sine aproape că fu curmată de săgeata care zbură neîndurător pe lângă ei, îngropându-se apoi adânc şi zgomotos în trunchiul unui mesteacăn din apropiere.

Catriona ţipă speriată şi îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui Simon.

— Ce-a fost asta?

Braţele lui se strânseră imediat în jurul taliei ei, lipind-o de trupul lui, ca de un scut protector.

— Dacă îmi amintesc corect învăţăturile din marină, şopti el, cu gura ascunsă în părul ei, cred că a fost un foc de avertizare tras cu arcul în loc de cu pistolul.

Cuvintele lui Simon se dovediră profetice, pentru că, într-o fracţiune de secundă, peste douăsprezece siluete înveşmântate în gri şi verde apărură ca prin farmec din pădure, cu arcurile pregătite.

Simon încercă să o ascundă în spatele lui, însă nu era deloc o sarcină uşoară, de vreme ce erau înconjuraţi din toate părţile. Şi, în timp ce el se rotea prudent executând un cerc complet, Catriona ţopăia pe vârfuri în spatele său, încercând să se uite peste umărul lui.

Dar şuviţele negre şi soioase de păr care atârnau în jurul feţelor atacatorilor le mascau aproape complet trăsăturile. Iar obrajii lor erau pictaţi cu un soi de nămol uscat, care făcea un contrast puternic cu ochii lor mijiţi. Însă aveau nişte ochi cenuşii şi încadraţi de gene negre, care păreau de culoarea ceţii matinale ce atârna asupra mlaştinilor.

Catriona ieşi imediat din spatele lui Simon, şi un zâmbet larg şi uimit îi animă chipul mic.

— Oh, dar ştiu cine sunteţi! Trebuie să fiţi banda de oameni veseli ai fratelui meu!

Simon o trase din nou la pieptul său, printr-o mişcare scurtă şi fermă, şi-şi încolăci strâns braţele în jurul taliei ei.

— Urăsc că trebuie să fiu eu cel care îţi spune asta, scumpo, îi şopti el, cu privirea aţintită spre vârfurile mortale ale săgeţilor îndreptate spre inimile lor, dar nu par deloc veseli în clipa asta…

Capitolul 14

Catriona putea doar să-şi imagineze ce privelişte

şocantă trebuia să fie purtând doar cămaşa lui Simon, cu picioarele-i lungi expuse şi cu părul lung şi ondulat atârnându-i în şuviţe încurcate în jurul feţei.

Dar, chiar şi aşa, tot nu putea suporta gândul de a se face mică de spaimă în faţa acelor oameni. Ţinea fruntea sus sfidătoare în timp ce le cerceta chipurile ameninţătoare, cu braţul lui Simon strâns ca o chingă în jurul taliei ei.

— Voi sunteţi banda de oameni condusă de tâlharul care-şi spune Marele Kincaid? le strigă ea, curajoasă. Îi era imposibil să-şi ascundă nerăbdarea, aşa că studie pe rând chipul fiecăruia în parte, întărind: El e aici? Se află printre voi?

Oamenii făcură schimbi de priviri nesigure. Unul dintre ei – care era cu un cap mai înalt decât toţi ceilalţi – făcu apoi un pas în faţă, fără ca mâna să-i tremure deloc pe arcul acela letal. Şi poate chipul său cu trăsături aspre chiar ar fi părut chipeş dacă nu ar fi fost lipsit de orice urmă de umor sau speranţă.

— Ce-ar fi să discutăm despre asta dup’ ce ne dai toţi banii şi toate bijuteriile tale, fetiţă? zise omul, pe un accent scoţian pronunţat.

Catriona se strădui atunci să-şi reprime un hohot de râs, însă eşuă lamentabil.

— Nu fi ridicol. Nu aveţi de ce să ne jefuiţi. V-am adus cadouri tuturor!

Unul dintre ceilalţi bărbaţi pufni dispreţuitor când auzi afirmaţia ei.

— Ai auzit, Kieran? Fătuca ne-a adus cadouri la toţi. Ce crede că e asta? Dimineaţa de Crăciun?

— Io mi-am dorit întotdeauna un titirez şi un set de soldăţei de jucărie, glumi unul dintre tovarăşii săi, smulgând un hohot de râs din partea celorlalţi bărbaţi.

— Gura! izbucni atunci Kieran, stârpindu-le râsul numaidecât. Nu trebuie să vă bateţi joc! Biata fătucă e clar scrântită.

— Aşa e, domnule, interveni Simon lin. Biata fătucă e absolut scrântită, şi, dacă ne daţi voie să plecăm, vă promit

că o duc direct înapoi la Bedlam, unde-i e locul.

Catriona îl *calcă* atunci tare pe picior, atrăgând din partea lui un mârâit îndurerat.

— Nu plec nicăieri până când nu găsesc ceea ce caut – şi anume, pe omul care-şi spune Marele Kincaid. Dar s-ar putea ca voi să-l ştiţi drept Connor Kincaid – fratele meu!

Oamenii aceia îi aruncară din nou priviri neîncrezătoare, şi Catriona simţi cum începea să i se formeze un nod în stomac.

— Connor n-o pomenit niciodat' nimic cum c-ar avea o soră.

Catriona ridică din umeri, mimând nepăsarea şi încercând să nu arate cât de tare o usturau cuvintele acelea.

— Asta nu mă miră deloc. După ce m-a trimis la Londra ca să mă salveze de tunicile stacojii, probabil s-a gândit că voi fi mai în siguranţă dacă toată lumea va uita de existenţa mea.

Omul acela pe nume Kieran, care părea să fie conducătorul lor, coborî atunci arcul şi înaintă spre ei, făcând un semn scurt din cap spre Simon.

— Dac' tu eşti sora lui Connor, atunci el cine-i?

Catriona şi Simon răspunseră exact în acelaşi timp:

— E soţul meu.

— Sunt garda ei de corp.

Catriona îl simţi pe Simon încordându-se, în timp ce Kieran o studia din cap până-n picioare, privirea lui intrigată şi insinuantă luându-şi timp ca să cerceteze pe îndelete fiecare centimetru al corpului ei… de la creştetul capului ei ciufulit până la degetele de la picioare mici şi rozalii.

— Soţ sau gardă de corp, se pare că şi-a îndeplinit sarcina cu tare mult entuziasm!

Şi dintr-odată nu mai era Catriona cea care se afla în strânsoarea braţului lui Simon. Ci scoţianul acela insolent. Omul scoase un sunet gâtuit când arcul său se prăbuşi la pământ, şi Simon îl izbi în maxilar cu gura unui pistol mic, dar posibil letal.

Catriona rămase acolo încremenită, holbându-se la el

cu gura căscată şi minunându-se de eleganţa şi de rapiditatea mişcărilor sale. Nici măcar nu ştiuse că *avea* un pistol, darămite că îl ţinea asupra lui.

Folosind trupul prizonierului său pe post de scut, Simon se roti apoi în loc, asigurându-se că fiecare om prezent acolo în luminiş vedea clar arma lipită de mărul lui Adam al conducătorului lor.

— Pistolul acesta are un singur glonţ, dar vă asigur că nu am nevoie de mai multe. Acum aruncaţi arcurile pe pământ, altfel o să vă treziţi că sunteţi cu un om în minus. Tonul ferm al vocii lui le dădea clar de înţeles că nu avea să accepte nicio nesupunere. Sau poate ar trebui să spun… cu un *cap* în minus.

După mai multe şoapte ostile şi câteva privi încruntate, scoţienii se supuseră fără tragere de inimă.

— Şi cuţitele, ceru Simon, privind cu o satisfacţie sumbră cum o groază de cuţite apărură de sub mâneci murdare şi din buzunare secrete şi apoi se adăugară zgomotos la grămada de arme de foc de pe pământ.

— Bun! Foarte frumos! Şi acum, dacă vreunul dintre voi e într-adevăr Connor Kincaid, fă bine şi vino în faţă ca să-i ceri scuze surorii tale că ai lăsat adunătura asta de huligani s-o insulte.

Oamenii se agitară un pic în loc, uitându-se neliniştiţi de la unul la altul, timp de un minut sau două, înainte ca un individ mic şi îndesat, cu urechi clăpăuge şi doi dinţi lipsă, să facă un pas în faţă. Simon se încruntă imediat. Cu siguranţă nu putea vedea nicio asemănare cu Catriona.

Omul pocni pământul cu unul din picioarele sale încălţate în cizme zdrenţuite. Noroiul care îi păta obrajii îi făcea chipul lat şi simplu să pară absolut amărât.

— Connor nu se mai află printre noi.

Tot sângele se scurse atunci din obrajii Catrionei, lăsându-i chipul la fel de palid ca o mască de alabastru. Începu apoi să se clatine pe picioare. Simon înjură în şoaptă, întrebându-se în sinea sa dacă avea să fie nevoit să-i dea drumul lui Kieran ca să o prindă când leşina.

Dar apoi ea îşi muşcă tare buza de jos, într-o

încercare fățișă de a-şi recăpăta stăpânirea de sine.

— De când?

Dar, înainte ca omul să apuce să-i răspundă la întrebare, Kieran izbucni, printre dinţii-i încleştaţi:

— Nemernicu' ăla a fugit înainte să dea prima zăpadă. O zis că s-a săturat de băutul, de curvia şi de tâlhăriile noastre. O zis că n-aveam decât să ajungem atârnaţi într-un şţreang la spânzurătoare dacă asta vrem, da că el s-o săturat de viaţa asta şi de blestemaţii de Kincaid…

Catriona nu zise nimic. Pur şi simplu se răsuci pe călcâie, se duse în dosul căruţei şi rămase acolo o clipă, cu spatele întors spre ei.

Kieran se zbătea violent în strânsoarea lui Simon. Simţind că omul nu mai reprezenta niciun pericol pentru ei, Simon îl obligă să se aşeze în genunchi, după care strecură pistolul la centura pantalonilor.

Se duse apoi spre căruţă. Catriona stătea cu umerii cocârjaţi. Mâinile ei mici şi delicate strângeau tare treapta de lemn a căruţei, de parcă s-ar fi ţinut cu preţul vieţii de o şalupă care se scufunda cu rapiditate.

Simon îşi odihni mâna pe umărul ei, şoptindu-i:

— Îmi pare rău, scumpo.

Ea răsuci imediat cu faţa spre el. Dar, în loc de amărăciune, pe chipul ei era întipărită o expresie de bucurie înverşunată.

— De ce îţi pare rău? Nu înţelegi? Fratele meu e încă în viaţă!

Simon rămase încremenit o clipă, holbându-se la ea şi aşteptând că vorbele ei să capete sens în mintea lui. Şi, când înţelese însemnătatea lor, aproape că îi păru şi mai rău.

— Vrei să spui că m-ai târât până-n sălbăticia asta blestemată şi uitată de Dumnezeu fără să ştii măcar dacă fratele ăsta al tău era viu sau mort?

— Unchiul Ross a încercat să mă convingă că era mort. Nu am primit nici măcar un bileţel de la el în ultimii zece ani. Când Eddingham a venit la conacul unchiului meu, ne-a spus că tâlharul numit Marele Kincaid dispăruse fără

urmă cu câteva luni în urmă. Şi, desigur, m-am temut de ce era mai rău.

— Eddingham? Dar ce legătură are Eddingham cu toată povestea asta?

Catriona oftă atunci.

— Mă tem că marchizul tocmai ce a cumpărat parcela asta de pământ de la coroană. Plănuieşte să se folosească de soldaţii englezi ca să-i vâneze pe ultimii membri rămaşi în viaţă ai clanului Kincaid, ca apoi să folosească terenul acesta pentru a creşte oi Cheviot.

Simon simţea că începeau să-i ardă urechile curios de tare.

— Şi mai exact când aveai de gând să-mi spui şi mie toate astea? Înainte sau după ce tunicile stacojii mă înjunghiau cu o baionetă?

— Mă temeam că o să dai înapoi de la înţelegerea noastră. Ştiu că nu-ţi place când... înclină uşor capul, şi pe trăsăturile ei delicate apăru o umbră de vinovăţie... Când apar complicaţii.

— Oh, viaţa mea a devenit într-adevăr extrem de complicată din clipa aia nefericită în care ai intrat în celula mea. Se îndepărtă de ea câţiva paşi, după care se apropie din nou, trecându-şi mâna prin păr, nervos. Şi mai exact când are de gând Eddingham să-şi pună în aplicare planul?

Catriona înghiţi apăsat.

— De îndată ce se dezgheaţă ultima zăpadă a iernii.

Simon coborî privirea în pământ. Stăteau amândoi într-o băltoacă de noroi. Soarele strălucitor de primăvară şi briza caldă care bătea dinspre vest topiseră deja orice urmă a zăpezii care se aşternuse cu o noapte înainte. O apucă apoi de braţ pe Catriona şi o smuci cu forţă spre partea din faţă a căruţei.

— Ce naiba faci? strigă ea, împleticindu-se după el.

— Te duc înapoi la unchiul tău, la Londra. Kieran ăla a avut dreptate. Eşti doar o biată fătucă scrântită, şi ar trebui să fii închisă undeva pentru propria siguranţă.

Catriona îşi înfipse picioarele în noroi, dar nu părea să se poată împotrivi inerţiei mişcării lui.

— Nu putem pleca! Uite-te şi tu la creaturile astea nefericite! exclamă ea, făcându-i semn spre adunătura ameninţătoare de tâlhari din spatele lor. Oamenii îşi adunau armele, bălmăjind între ei şi aruncându-le ei şi lui Simon priviri criminale. Sunt ultimii rămaşi din clanul Kincaid. Şi până şi Connor i-a părăsit! Au nevoie de mine acum mai mult decât oricând.

— Dacă ai fi stat lângă ei, pe direcţia în care bate vântul, ţi-ai fi dat seama că au nevoie de o baie fierbinte. Preferabil într-o celulă de la vreo închisoare.

Catriona îşi înfipse tare unghiile în palma lui Simon, după care reuşi să se elibereze din strânsoarea mâinii lui şi se îndepărtă.

Ridică în grabă pledul ei zdrenţuit din grămada de pături, şi-l înfăşură în jurul umerilor şi mărşălui fermă spre banda de hoţi.

— Fratele meu avea dreptate, strigă ea, câştigându-le din nou atenţia. *Chiar sunteţi* blestemaţi. Ştiu că aţi auzit cu toţii cuvintele rostite de străbunicul meu, când zăcea rănit pe câmpul de bătălie de la Culloden şi sângele i se scurgea în noroi, după ce a fost trădat de propriul fiu pentru câţiva arginţi şi un titlu de conte: „Cei din neamul Kincaid sunt blestemaţi să rătăcească pe pământ, până când se vor reuni din nou sub drapelul unei căpetenii adevărate”. Se îndreptă apoi de spate, luând o ţinută regală, şi, cu ochii-i cenuşii strălucindu-i ca două pietre ale lunii lustruite, proclamă: Fie că vă convine sau nu, acum că fratele meu a fugit, eu *sunt* căpetenia aceea. Eu *sunt* Marele Kincaid.

Kieran clătină din cap şi izbucni într-un hohot de râs zgomotos.

— Oh, fătucă! D-apoi chiar eşti smintită! După aceea îl plesni pe spate pe unul dintre tovarăşii săi, care râdea pe înfundate, şi porni spre pădure, clătinând din cap.

Pe măsură ce oamenii dispăreau în desiş, Catriona simţi un fior înspăimântător de panică revărsându-se prin fiinţa ei. Aşteptase zece ani lungi momentul acela. Zece ani în care îndurase batjocura şi ciupiturile lui Alice. Zece ani în care se simţise ca o străină nepoftită în casa unchiului ei.

Zece ani în care tânjise cu disperare după casa pe care abia dacă şi-o mai amintea.

— Staţi! strigă ea. Nu puteţi pleca! V-am adus cadouri, aţi uitat?

Oamenii încremeniră imediat, după care se răsuciră spre ea la unison, incapabili să ascundă licăririle lacome ce apăruseră în ochii lor. Catriona se duse cutezătoare spre Kieran şi îi smulse pumnalul de la centură, după care se îndreptă cu paşi mari şi fermi spre căruţă.

Simon o urmărea cu ochii mijiţi cum tăia sforile care ţineau fixă muşamaua. Catriona se chinui câteva minute, dar în cele din urmă toate legăturile căzură, permiţându-i să dea la o parte muşamaua cu un gest destul de teatral.

Oamenii se apropiară imediat. Era mai mult decât evident că în momentul acela curiozitatea lor cântărea mai greu decât precauţia. Catriona le făcu semn să vină mai aproape, vădit nerăbdătoare să-şi dezvăluie comoara.

— Ştiu că englezii au interzis prin lege majoritatea acestor lucruri, ca să vă priveze de moştenirea voastră şi de mândrie. Şi chiar şi noi am riscat spânzurătoarea doar pentru că vi le-am adus pe furiş, dar m-am gândit că merita din plin să ne asumăm acest risc.

— Ce gest nobil din partea ta, zise Simon sec, încrucişând braţele la piept. Mă bucur să ştiu că a meritat să rişti şi viaţa mea…

Catriona îi aruncă imediat o privire sfidătoare. După aceea scotoci în căruţă şi scoase un balot de tartan verde cu negru.

— Ştiu că nu sunt tocmai culorile tartanului clasic al clanului Kincaid, dar a fost cel mai apropiat lucru pe care l-am putut găsi. Am adus douăzeci şi patru de baloturi de stofă de lână. Le puteţi folosi pentru a vă face kilturi şi pleduri pentru voi, rochii pentru soţiile voastre şi pături pentru cai.

— Ce cai? întrebă individul scund şi îndesat care ieşise în faţă mai devreme, scărpinându-şi una din urechile-i enorme.

— Şi ce soţii? întrebă un alt om, scuipând nişte tutun

pe pământ.

— Ei bine… se bâlbâi Catriona, trezindu-se dintr-odată că nu mai ştia ce să spună. Îndesă stângace balotul înapoi în căruţă, după care îşi scutură mâinile de praf. Sunt sigură că veţi aprecia următorul meu cadou… V-am adus mai multe volume de poezii, scrise de apreciatul vostru concetăţean, Robert Burns[20]. Nu mi-a venit să cred ce norocoasă sunt când am dat peste ele într-o librărie din Gretna Green. Scoase apoi unul dintre volumele învelite în pânză, răsfoind reverenţios paginile decolorate şi îngălbenite. Sunt un pic cam uzate, ce-i drept, dar asta nu vă va împiedica să le citiţi lângă foc într-o noapte friguroasă de iarnă.

— Asta dacă am şti să citim… zise Kieran, cu un cinism atât de blajin, că până şi Simon tresări.

— Oh! exclamă ea, descurajată. Cu o expresie amărâtă întipărită pe chip, Catriona băgă şi cartea înapoi în căruţă. Dar nu se putu abţine să nu strălucească iar de bucurie când găsi următoarea comoară. Cred că asta ne aduce la nestemata coroanei din toată colecţia noastră. Scotoci în căruţă, după care scoase un cimpoi încurcat. Da! Este exact ceea ce vă puteaţi dori! Un cimpoi adevărat! Mângâie apoi cu blândeţe instrumentul muzical şi-şi simţi ochii năpădiţi de lacrimi. Cimpoaiele au fost interzise în Scoţia de când a murit bătrânul Ewan Kincaid la Culloden. Englezii sunt de părere că îi poţi strivi sufletul unui om dacă îi iei muzica. Au considerat că, dacă nu va mai auzi cântecul glorios al acestui instrument splendid, chemându-l la război, scoţianul nu va mai fi la fel de dispus să lupte. Ridică apoi cimpoiul pe umăr, aruncând o privire strălucitoare fiecăruia dintre oamenii din clanul său. Dar nu au ţinut seama şi de cântecul care răsună fără echivoc în inima fiecărui scoţian. Bătaia de tobă care cere libertate… eliberarea de asuprire… eliberarea de sub tiranie…

---

20 Robert Burns (1759-1796) a fost un poet de origine scoţiană, precursor al romantismului britanic. A scris atât în limba engleză, cât şi în dialectul scoţian, (n.tr.)

eliberarea de sub…

— Ai cumva şi vreun pic de whisky acolo? o întrerupse Kieran nerăbdător, uitându-se peste umărul ei. Sau aur? Ori mâncare?

Catriona rămase încremenită şi clipi uimită.

— Avem câţiva cartofi în plus şi o franzelă, zise ea, nesigură.

— Ai şi nişte cizme care să ne apere picioarele de îngheţ în lunile lungi de iarnă? Sau arme cu care să ne luptăm cu englezii care au petrecut ultimii cincizeci de ani încercând să ne izgonească de pe meleagurile noastre? Îi smulse apoi cimpoiul din mână şi-l ridică batjocoritor. Ce ai vrea să facem cu ăsta, fătucă? Să le cântăm la cimpoi pân' îi omorâm?

Oamenii lui răspunseră afirmaţiei sale izbucnind într-un hohot de râs răutăcios. Catriona simţi cum i se strânge inima în piept.

Kieran aruncă apoi neglijent cimpoiul înapoi în căruţă, scoase una dinte cărţi şi zise:

— Sau poate am putea să le citim o poezie dintr-una dintre cărţile astea pretenţioase ale tale? Şi, dacă avem noroc, poate aţipesc nainte să găsească o sfoară cu care să ne spânzure de cel mai apropiat copac.

— E… eu… n… nu am… se bâlbâi Catriona, îngrozită să descopere cât de dureros de naivă era de fapt. Nu am vrut niciodată să…

Tresări apoi când Kieran îşi folosi mâinile aspre pentru a rupe cartea în două de la cotor.

— N-ai decât să-ţi iei cadourile şi să te întorci de unde-ai venit! N-avem nevoie de mila ta blestemată şi al naibii de sigur n-avem nevoie de tine! Ne-am descurcat numa bine făr' de-o căpetenie atât amar de vreme. Suntem oameni liber, şi exact aşa vrem să rămânem! Liberi de englezi şi liberi de tine!

Kieran aruncă apoi cartea la picioarele Catrionei, îi întoarse spate şi se porni cu paşi mari spre pădure, urmat de oamenii săi.

Catriona stătea acolo încremenită şi arăta cam ca

atunci când o văzuse Simon pentru prima dată – era desculţă, înfăşurată în pledul ei mult iubit, cu părul sărutat de soare atârnându-i pe faţă şi cu umerii aceia delicaţi dureros de încordaţi. Pe de altă parte, îşi purtase mândria ca pe o mantie protectoare şi în clipa aceea „scutul ei de apărare” zăcea zdrobit la picioarele sale.

Simon îşi mută privirea de la chipul ei îndurerat, dorindu-şi în sinea lui să-i fi putut întoarce şi el spatele la fel de uşor cum făcuseră cei din clanul ei.

— În locul tău, eu n-aş desconsidera-o aşa pe fătucă, strigă Simon după Kieran.

Ecoul cuvintelor lui îi făcu pe oameni să încremenească în loc.

Scoţianul se întoarse uşor, studiindu-l cu prudenţă. Încleştă pumnul în jurul arcului, dar nu făcu nicio mişcare de a-l ridica spre ei.

— Poate crezi că Dumnezeu ţi-a dat drept de proprietate asupra acestor pământuri, dar există un om pe nume marchizul de Eddingham care gândeşte altceva…

— Continuă, îl îndemnă Kieran, fără tragere de inimă.

— Timpul vostru se scurge, zise Simon ferm. Eddingham vine după tine şi după oamenii tăi şi aduce cu el un batalion întreg de soldaţi englezi. Catriona şi-a riscat viaţa şi reputaţia ca să vină aici să vă avertizeze în legătură cu asta. Aşa că, în locul tău, aş da mai multă ascultare cuvintelor ei decât propriei mândrii prosteşti.

Kieran îl studie o clipă îndelungată, strângând din buze şi cu ochii-i cenuşii la fel de duri precum oţelul lustruit.

— Putem să vă oferim ţie şi femeii tale un adăpost în noaptea aceasta, dar cam atât, zise el, în cele din urmă. Şi ar fi mai bine să aduceţi şi cartofii ai pe care îi mai aveţi, dac’ vreţi să aveţi cu ce vă umple burdihanele.

În timp ce oamenii dispărură în desiş, Simon se apucă să strângă lucrurile. Nu zicea nimic.

O putea simţi pe Catriona stând în spatele lui, dar reuşi să o ignore, până când îi simţi mâna atingându-i mâneca.

— Simon, eu…

Se răsuci cu faţa spre ea şi ceva din ochii lui o făcu imediat să se dea un pas în spate.

— Sunt doar pistolarul tău angajat, domnişoară Kincaid, nimic mai mult. Şi mă aştept să-mi primesc banii, după ce-mi voi îndeplini sarcina mulţumitor. S-ar putea să fiu dispus să primesc o baionetă în inimă ca parte din îndatoririle mele, dar, dacă vrei să mai îndeplinesc şi alte *servicii* pentru tine, atunci te va costa în plus.

Îl ridică pe Robert the Bruce şi i-l aruncă în braţe, după care se întoarse de la ea, călcând grijuliu peste volumul de poezie rupt care zăcea pe pământ.

Capitolul 15

Catriona stătea pe cel mai înalt punct al ruinelor în paragină care fuseseră cândva casa şi mândria clanului Kincaid şi privea luna ridicându-se deasupra crestelor zimţate ale munţilor. Pe măsură ce culoarea cerului se întuneca de la violaceu la un indigo-închis, se sprijini de merlonul[21] de piatră din spatele ei şi-şi încolăci braţul în jurul unui genunchi îndoit.

Restul turnurilor care încoronaseră cândva castelul fuseseră spulberate şi transformate în moloz de ghiulelele tunurilor englezeşti cu mai bine de şaizeci de ani în urmă, lăsând numai acel unic monument ca mărturie a grandorii de demult a clanului. Bunicul ei fugise dintre zidurile acelea dărâmate şi nu mai privise niciodată în urmă, concentrându-şi ambiţiile pe a obţine un titlu de conte şi o moşie frumuşică în Londra.

Auzi sunet de paşi pe parapetul din spatele ei.

— Dacă ai venit să mă împingi din turn înainte să mai ţin şi alte discursuri penibile despre victoria spiritului şi a libertăţii scoţiene asupra tiraniei, probabil va trebui să stai

21 Porţiune de zidărie care depăşea parapetul şi care separa două creneluri ale unei fortificaţii (n.tr.)

la coadă şi să-ţi aştepţi rândul, zise ea, fără a se întoarce.

— Sunt dispus să-mi aştept rândul, spuse Simon, sprijinind un picior pe parapet lângă ea şi privind în sus la puzderia alburie de stele care îngheţa cerul nordic.

— Tata obişnuia să ne aducă aici când eram copii, spuse ea. Pe Connor îl ţinea strâns de mână, şi eu mă căţăram pe umerii lui. Desigur, locul acesta era o ruină şi atunci, dar tata vedea numai palatul care a fost cândva. Un zâmbet trist îşi făcu apoi loc pe buzele ei. Obişnuia să petreacă ore întregi spunându-ne poveşti palpitante despre lorzii şi doamnele care dansau în sala de bal, despre strigătul sălbatic al cimpoiului care chema războinicii la luptă şi despre steagul Kincaid care flutura mândru din bastionul castelului. Ne descria totul atât de viu, că aproape puteam auzi şi noi cum trosnea în bătaia vântului, prevestind splendoarea vremurilor trecute şi anunţând gloria zilelor ce aveau să vină.

— A fost un visător, zise Simon încet.

— A fost un nebun, spuse ea linear. La fel ca mine. Îi aruncă apoi o ocheadă fugară. Simon avea părul desfăcut, şi şuviţele acelea aurii se unduiau în bătaia vântului precum mătasea de porumb. Probabil mă consideri şi mai caraghioasă decât mă consideră ei.

Simon râse scurt şi aproape fără umor.

— Eu n-am fost niciodată suficient de curajos cât să cred în ceva. Aşa că de ce ţi-aş batjocori credinţele, oricât de nechibzuite ar părea?

— Nu a fost vorba despre credinţe. A fost nebunie. Kieran avea dreptate. Le-am adus cimpoaie şi cărţi, când ei aveau nevoie de mâncare şi de încălţăminte.

— Ai încercat să le oferi ceva mai valoros şi mai de durată decât o plăcintă de porumbel şi o pereche de cizme noi. Mândria lor…

— Mândria n-o să le umple burţile şi nici n-o să le dea armele şi resursele de care au nevoie ca să se lupte cu Eddingham. Se răsuci apoi cu faţa spre el, ştiind că nu i-ar fi căutat niciodată compania dacă nu ar fi avut să-i aducă veşti. O să fugă, nu-i aşa?

El încuviinţă din cap.

— Cred că nu au nicio altă şansă şi nu pot să nu fiu de acord cu ei. Dacă se fac nevăzuţi înainte să apară oamenii lui Eddingham, măcar vor scăpa teferi.

Catriona ridică atunci privirea spre opalul strălucitor al lunii.

— Credeam că mă întorc acasă. După toţi anii aceia în care am trăit din mila unchiului Ross şi am îndurat răutăţile lui Alice şi în care am ştiut că locul meu nu va fi niciodată în lumea lor, credeam că îmi voi găsi o familie aici, printre semenii mei. Îşi odihni apoi obrazul pe genunchi. Durerea care îi spinteca inima ameninţa să îi reverse lacrimi fierbinţi pe obraji. Acum simt că nu e loc pentru mine nicăieri pe lumea asta.

Cândva poate Simon i-ar fi mângâiat părul cu blândeţe sau ar fi făcut vreo glumiţă, menită să-i aline suferinţa, dar acum zise doar:

— Poate într-o zi vei învăţa să nu-ţi mai pui toată încrederea în cauze fără speranţă.

Făcu o plecăciune scurtă în faţa ei, după care se întoarse şi plecă de lângă ea. Paşii lui fermi răsunau cu ecou pe scările de piatră.

Pe timp de noapte, vântul părea să fie mult mai rece. Apoi Catriona auzi din nou paşi în spatele ei, aşa că sări în picioare de unde stătea şi se întoarse cu faţa spre scări.

— Oh, Simon, eu…

Încă cel care stătea acolo nu era Simon. Ci Kieran.

Îşi spălase noroiul de pe obraji, dezvăluind o faţă formată numai din planuri adâncite şi unghiuri ascuţite. Fără masca aceea murdară care-i întunecase trăsăturile, Catriona constată că era mult mai tânăr decât crezuse iniţial – probabil chiar cu un an sau doi mai tânăr decât Connor.

Se îndreptă spre ea cu graţia prudentă a unei pisici sălbatice. Expresia întipărită pe chipul lui era atât de hotărâtă, încât făcu un pas în spate, alarmată. Nu avea de unde să ştie că nu venise acolo *chiar* cu scopul de a o arunca de-adevăratelea de pe parapet.

— Îmi amintesc de tine, zise el, oprindu-se cam la o jumătate de metru în faţa ei.

— Serios?

— Da. Erai doar o copilă, cu funde, cozi împletite şi ochi mari şi cenuşii. Obişnuiai să te ţii peste tot după Connor, împiedicându-te ca un pisoi mic şi neîndemânatic. Mama şi tatăl meu locuiau în sat, în apropiere de casa voastră. Eram prieteni şi atunci… eu şi Connor.

Catriona zâmbi. Mărturisirea lui Kieran îi stârnise şi ei amintiri de mult uitate.

— Obişnuia să o pună pe mama să-i promită că n-o să mă lase să mă duc după el. Dar, imediat cum se întorcea cu spatele ca să pună la cuptor o tavă cu chifle, mă strecuram din casă şi mergeam după el.

Kieran încuviinţă din cap.

— Ştiu că ţi-am spus nişte lucruri dure mai devreme, fătucă, dar voiam să ştii că Connor chiar a fost ca un frate pentru mine.

— Şi mie mi-a fost ca un frate. Cândva, demult. Catriona înghiţi apăsat, încercând să îndepărteze nodul care i se pusese în gât, ca să-i poată pune întrebarea care o obsedase încă de când Kieran îi dezvăluise pentru prima dată soarta fratelui ei. Dacă voia să plece de aici şi să vă lase baltă pe toţi şi să renunţe la visul tatălui nostru de a reuni din nou clanul, atunci de ce n-a venit la mine? De ce n-a venit *după* mine?

Kieran clătină din cap.

— Nu mai era acelaşi flăcău pe care ţi-l aminteai tu. Viaţa asta dură schimbă foarte mult un om, fătucă. Prea multe zile în care ştii că singura mâncare de care o să ai parte e aia de-o furi. Prea multe nopţi în care îţi iei plăcere de pe oriunde o poţi găsi, că ştii că nicio fătucă decentă nu s-ar uita de două ori la tine. E un motiv pentru care nu există nicio femeie şi niciun copil printre noi, ci doar câţiva bărbaţi rătăciţi. Îşi atinse gâtul, după care continuă: Uneori ne trezim sufocându-ne în mijlocul nopţii şi aproape că putem simţi frânghia spânzurătorii strângându-se în jurul gâtului nostru. Fratele tău a văzut lucruri… a făcut lucruri

pentru a supravieţui, pe care niciun om nu ar trebui să fie vreodată obligat să le facă. Io, dac-aş avea o soră, mai degrabă aş scuipa-o în faţă decât s-o las să fie văzută pe stradă cu mine.

— Atunci înseamnă că ai fi un nemernic la fel de mare ca fratele meu, nu?

Kieran păru o clipă luat prin surprindere de cuvintele ei îndrăzneţe. Dar apoi îşi drese glasul, băgă mâna în buzunarul tunicii sale şi scoase o carte.

— Unii dintre oameni se întrebau dac-ai vrea să fii atât de bună cât să ne citeşti o poezie dintr-una din cărţile tale pretenţioase? Nu le plac prea mult poveştile alea cu pupături şi alte de-astea, da nişte dueluri sau vărsare de sânge s-ar putea să fie pe plăcu' lor. Sânge englezesc care se varsă, de preferat, adăugă el, şi strălucirea sălbatică din ochii lui se înteţi în acelaşi timp cu adâncirea rânjetului său timid.

Catriona reprimă şi ea un zâmbet, după care luă cartea din mâna lui.

— Cred că ştiu *exact ce* poezie le-ar plăcea.

*

Când Simon se întoarse la ruinele castelului Kincaid, după ce rătăcise pe dealurile din apropiere mai bine o oră, ultimul lucru la care se aştepta era să o vadă pe Catriona întreţinându-şi admiratorii în spaţiul gol în care fusese cândva o aulă grandioasă.

De vreme ce englezii îi spulberaseră acoperişul şi grinzile cu zeci de ani în urmă, lăsând-o descoperită sub cerul maiestuos, în clipa aceea aula părea mai degrabă o curte. Iar natura nu irosise deloc timpul înainte de a revendica ceea ce omul numise al lui o perioadă scurtă de timp. Mănunchiuri de iarbă răsăriseră prin crăpăturile dalelor de piatră. Muşchiul creştea luxuriant şi verde pe zidurile dinspre nord, în timp ce caprimulgii zburau nestingheriţi pe găurile din ziduri, unde fuseseră cândva ferestre.

Un foc vesel ardea între cărămizile în paragină, unde fusese cândva vatra.

Catriona era aşezată lângă foc şi citea cu voce tare dintr-una dintre cărţile sale, în timp ce scoţienii stăteau adunaţi în jurul ei, precum un grup de copilaşi murdari de uriaşi. Stătea cu picioarele încrucişate pe o piatră lată, cu pledul Kincaid strâns în jurul umerilor şi cu Robert the Bruce întins în poala ei ca un covor de blană gras şi pufos. Îi mângâia absentă blana în timp ce citea, câştigând clipiri adoratoare de la ochii lui aurii somnoroşi.

— Fiară capricioasă, murmură Simon, rămânând ascuns între umbrele unei grinzi căzute din afara cercului de lumină aruncat de foc.

Judecând după tonul seducător de răguşit al vocii ei, *Bătălia de la Sherramuir* nu era prima poezie pe care le-o citise. Îi revenise accentul scoţian vesel, topind ca prin farmec cadenţa sobră şi aspră pe care o căpătase vorbirea sa în anii petrecuţi la Londra şi transformându-i fiecare cuvinţel într-un cântec melodios.

Simon clătină din cap, nevenindu-i să creadă. Banda aceea colorată formată din hoţi şi din ucigaşi îi sorbea cu interes fiecare silabă – la fel ca el, de altfel.

Privea lumina focului dansând pe buclele ei strălucitoare şi pe trăsăturile delicate ale chipului ei şi se străduia să reaprindă cenuşa furiei care-l făcuse să se ducă să rătăcească pe dealuri. Ar fi trebuit să ştie mai bine decât să se gândească măcar să-i încredinţeze inima lui. Nu era prima femeie care îl trăda. Sau prima femeie dispusă să-l sacrifice pentru alt bărbat.

Dar era foarte hotărât ca ea să fie ultima.

Însă vocea ei se îndulci când ajunse la ultima strofă a poeziei:

Mulţi domni de seamă pierit-au
Din clanurile scoţiene, da!
Şi-acum, cântând aceste pierderi duble, ştim că
O parte căzut-au pentru rău şi alţii pentru bine.
Dar mulţi din ei zic noapte bună lumii.

Încheie cu un oftat melancolic, după care închise cartea. Un scoţian bătrân şi încărunţit scoase o batistă din buzunarul tunicii şi-şi şterse ochii.

Momentul acela emoţionant fu întrerupt de un ţipăt nepoliticos. Toată lumea – inclusiv Simon – tresări şi se răsuci, uitându-se urât la vinovat.

Un băiat deşirat, care probabil nu avea mai mult de cincisprezece ani, stătea pe un bolovan din apropiere. Rânji timid, încuviinţând din cap spre cimpoiul din braţele sale.

— M-am gândit să ne bucurăm de-un pic de muzică după cină.

Kieran mârâi printre dinţi:

— La naiba, Callum! Am crezut că măcelăreşti un miel!

— Io m-am gândit c-o mâncat prea mult *haggis,* zise unul dintre ceilalţi bărbaţi, făcând referire la delicatesa aceea scoţiană care de obicei era fiartă şi servită în intestin de oaie.

Flăcăul mai făcu o încercare curajoasă de a convinge instrumentul să cânte. Dar devenea tot mai roşu la faţă cu fiecare minut care trecea, din cauza faptului că sufla din greu, pompa, strângea şi gâfâia… Din păcate, în zadar.

Omul care stătea lângă Kieran îşi înfipse un fir de iarbă între dinţi şi oftă.

— Asta-mi aminteşte de o fătucă pe care-am cunoscut-o demult în Glasgow. D-apoi ştia să sufle de sărea spoiala de pe…

Kieran îi trase un cot în coaste, suficient de tare cât să-l dărâme, după care făcu un semn din cap spre Catriona:

— Ai grijă cum vorbeşti, Donel. Se află o doamnă printre noi.

Răsună apoi încă un ţipăt deosebit de chinuit, care îl făcu pe Robert the Bruce să fugă în noapte şi pe scoţianul încărunţit – care plânsese la sfârşitul poeziei – să sară imediat în picioare şi să se repeadă spre băiat. Îi smulse cimpoiul din mâini din zise:

— Dă-l încoace, băiete! Ar trebui să-ţi fie ruşine! Faci

de râs numele Kincaid!

Se afundă apoi în întuneric, salvând atât cimpoiul, cât şi urechile lor de sunetul acela îngrozitor. Ceilalţi bărbaţi ridicară halbele de bere într-un toast şi izbucniră la unison în urale.

Catriona izbucni în râs şi ridică şi ea halba, contribuind cu urale la corul de voci masculine. Când coborî halba, Simon păşi dintre umbre, şi privirile li se întâlniră.

— Vino să ni te alături, Wescott! îi strigă Kieran. Nevastă-ta mititică ne-o citit nişte poezii scrise de unu' din cei mai de seamă scoţieni care-o trăit vreodat'! Robbie Burns!

— Robbie Burns! repetară cu respect ceilalţi oameni din clanul său, ridicând din nou la unison halbele de bere.

— Oh, da, îi cunosc foarte bine scrierile. Şi apoi, cu privirea încă aţintită spre ochii Catrionei, Simon intonă: „Pe cât eşti de frumoasă, fătucă minunată / Pe atât de îndrăgostit mi-s eu / Şi am să te tot iubesc, o, draga mea / Până când însăşi marea o seca".

Preţ de o clipă ce părea fără de sfârşit, Catriona rămase privindu-l cu ochii-i cenuşii plini de dor şi cu buzele-i întredeschise, parcă aşteptând un sărut. Şi apoi îşi dădu brusc capul pe spate şi izbucni într-un hohot de râs stângaci şi încordat.

— Oh, domnul Wescott al meu a crescut în teatru. Poate face şi cea mai ridicolă prostioară să sune convingător, nu-i aşa?

Privirea rece şi evaluatoare a lui Kieran se mută timp de câteva clipe de la unul la altul.

— Fir-aş al naibii, da' dac' are limba la fel de aurită şi-n pat ca în afara lui, s-ar putea să mă căsătoresc chiar eu cu el.

Dar hohotul de râs al oamenilor fu întrerupt brusc de un sunet care părea rupt din rai. Apoi nota aceea dulce se răsfrânse într-o melodie în toată regula şi Simon simţi cum i se ridicară firele de păr de pe ceafă.

Scoţienii din clanul Kincaid făcură schimb de priviri uluite. Şi nici măcar Kieran nu putea ascunde uimirea care

apăruse în ochii lui. Catriona se ridică. Ceilalţi oameni o urmară, plutind tăcuţi spre arcada de piatră singuratică, care era tot ce mai rămăsese din zidul nordic al clădirii. Şi acolo zăriră silueta bătrânului scoţian cărunt ca o nălucă nepământeană pe cerul scăldat în lumina translucidă a lunii. Stătea la marginea unei râpe abrupte, de unde se vedea toată valea de jos, cu cimpoiul cuibărit pe umăr.

Notele acelei melodii maiestuoase pluteau prin aerul nopţii precum fantome ale trecutului, cântând despre bătălii câştigate şi amoruri pierdute, despre speranţe împlinite şi regrete jelite şi visuri urgisite, dar niciodată uitate.

Simon simţea cum notele acelea năucitor de divine îi străpungeau sufletul, chemându-l spre o bătălie care nu era a lui, spre o femeie pe care ar fi putut-o iubi pentru tot restul zilelor lui şi spre o casă pe care nu o cunoscuse niciodată. Melodia aceea părea să poarte odată cu ea ecoul obsesiv al cântului de flaut şi de tobe şi al susurului a o mie de voci, care fredonau la unison.

Fiecare bărbat prezent acolo pe deal stătea dintr-odată mai drept şi mai demn. Inclusiv el. Şi, fără să-şi dea seama cum se întâmplase, se pomeni că mâinile sale erau strânse tare pe umerii Catrionei.

Şi, până când bătrânul trimise ultima notă a melodiei sale plutind deasupra văii de jos, pentru a-şi găsi locul de veci în braţele protectoare ale munţilor, obrajii Catrionei nu erau singurii pătaţi de lacrimi.

Kieran fu primul care se adună.

— Poţi să-ţi păstrezi bocetul pentru înmormântarea mea, bătrâne! strigă el. Nu ştii vreun cântec bun de dans?

Bătrânul se uită încruntat la el.

— Nu vreau să-mi irosesc răsuflarea, de vreme ce-i foarte posibil ca singuru’ loc unde-o să dansezi o să fie pe spânzurătoare, flăcău nesăbuit ce eşti!

După aceea ridică din nou cimpoiul la buze şi începu o melodie veselă.

Cu ochii strălucindu-i, Kieran se răsuci imediat şi făcu o plecăciune surprinzător de elegantă în faţa lui Simon şi a

Catrionei.

— Dacă ne scuzi, domnule, cred că doamna mi-a promis mie primul dans.

Înainte ca Simon să apuce să protesteze în vreun fel, Kieran o apucă de mână pe Catriona şi o trase din braţele lui. Ea îi aruncă o privire neajutorată peste umăr, în timp ce Kieran o conducea într-un dans vioi, printre două linii formate din membri ai clanului său, care aplaudau cu înflăcărare.

Simon o privi trecând din mână în mână şi de la bărbat la bărbat, cu obrajii rozalii de la epuizare şi cu rânjetul transformat într-un hohot de râs fericit, în timp ce dădea capul pe spate şi arunca în sus picioarele, cu fustele învârtindu-i-se ca un titirez. El dansase cu nenumărate femei prin săli de bal, aproape mereu ştiind că nopţile aveau a se sfârşi cu una dintre ele în patul lui. Dar nu fusese niciodată atât de excitat sau de flămând după o femeie cum era în clipa aceea.

Sau atât de periculos.

O dorea pe Catriona. O dorea cu atâta înverşunare, încât era dispus să rişte totul şi orice pentru a o avea în patul lui – mândria, inima... şi chiar şi propria-i viaţă. Îi părea extrem de rău că nu mai avea whisky pentru a-şi putea potoli gândurile şi poftele, aşa că se răsuci ferm pe călcâie şi porni în întuneric. Şi nici măcar nu văzu cum zâmbetul Catrionei dispăru în timp ce îl privea plecând.

Capitolul 16

Simon se trezi a doua zi dimineaţă simţindu-se de parcă avea toată greutatea lumii pe pieptul său. Dar, când deschise un ochi prudent, descoperi că era doar Robert the Bruce.

Motanul îi aruncă o privire obraznică, după care desfăcu larg picioarele din spate şi începu să se lingă.

Simon ridică dintr-o sprânceană.

— Dacă ar putea şi bărbaţii să facă asta, mârâi el, cu siguranţă n-am mai avea nevoie de femei.

— Oh, ştiu şi eu?! Fără o femeie… sau cel puţin fără un valet bun… tot n-aţi fi în stare să vă găsiţi ciorapii sau să vă legaţi lavaliera cum trebuie.

Când auzi afirmaţia aceea cinică, Simon se ridică brusc, practic azvârlind motanul de pe pieptul său. Fiara îi aruncă o privire răuvoitoare, după care se grăbi să se îndepărteze, cu coada zvâcnindu-i de indignare.

Catriona stătea cocoţată pe o piatră dărâmată, care făcuse cândva parte dintr-o arcadă superioară a acelei peşteri pline de muşchi pe care el o revendicase ca fiind dormitorul lui. Fu destul de surprins să descopere că păturile ei erau întinse la mai puţin de treizeci de centimetri distanţă de ale lui. Dar probabil era mai bine că nu ştiuse că se aflase la un braţ distanţă de ea în timpul orelor lungi şi singuratice ale nopţii.

Catriona se îmbrăcase cu o rochie de culoarea căpşunelor şi-şi strânsese buclele într-un coc neglijent în creştetul capului, lăsând libere câteva şuviţe rebele să i se rostogolească pe obraji şi pe ceafă.

Se uita la el precaută, nefiind sigură dacă era sau nu bine-venită.

— Îmi pare rău că a trebuit să-l trimit pe Robert să te trezească, dar mă temeam că, dacă n-o făceam, aveai să dormi iar până la prânz. Am fost chemaţi.

— De către cine? întrebă el căscând şi-şi îndepărtă din ochi părul ciufulit. De rege?

— Nu, de clan. Se pare că Kieran a convocat consiliul.

— Ăsta e un fel de parlament? Va trebui să purtăm robe lungi şi negre şi peruci pudrate şi să ascultăm polemici plictisitoare şi fără sfârşit despre inflaţie şi dezbateri dacă regele este sau nu prea tont ca să conducă?

— Consiliul este un vechi obicei al clanului şi se întruneşte numai atunci când trebuie să se decidă sau să se anunţe o chestiune de extremă importanţă. Se aplecă uşor în faţă, cu ochii strălucindu-i de entuziasm. După spusele lui Callum şi lui Donel, nimeni din clanul Kincaid nu a mai

convocat consiliul din ’45.

Simon oftă şi se dezveli de pături.

— Atunci, te rog, dă-mi voie să-mi pun roba neagră şi peruca.

La scurt timp după aceea, Simon şi Catriona intrară în ruinele marii aule şi îi găsiră pe toţi membrii clanului ei adunaţi laolaltă. Oamenii foloseau grinzile căzute pe post de bănci, în timp ce Kieran stătea în mijlocul lor, cu un picior proptit pe acelaşi bolovan lat pe care stătuse Catriona cu o noapte înainte, când le citise poezii. Veselia lipsită de griji pe care o afişaseră noaptea precedentă părea să fi dispărut complet, lăsându-le chipurile sărutate de soare solemne şi indescifrabile. Starea lor de spirit părea să fie în completă opoziţie cu norii care pluteau veseli pe cerul albastru strălucitor.

Kieran nu pierdu deloc timpul cu pretenţiozităţi sau formalităţi. De îndată ce Simon şi Catriona intrară în cercul lor sacru, o privi fix în ochi pe Catriona şi proclamă:

— Vrem să rămâneţi.

— Oh, da, păi, avem de gând s-o facem, îl asigură ea. Ne simţim foarte onoraţi că ne-aţi invitat să participăm la consiliu.

— Nu, zise Kieran cu glas aspru. Vreau să spun că vrem să rămâneţi aici. La castelul Kincaid. Cu noi.

Catriona clătină din cap, uimită, abia îndrăznind să creadă că exista cineva pe lume care să fi dorit prezenţa ei. Că poate găsise în cele din urmă casa şi familia la care visase atât de mult timp.

— Dar Simon mi-a spus că aveaţi de gând să fugiţi. Că plănuiaţi să vă împrăştiaţi şi să vă ascundeţi, ca să nu vă găsească Eddingham.

— Majoritatea dintre noi fugim şi ne ascundem din ziua în care ne-am născut. Connor obişnuia să spună că uneori un om tre’ să găsească un loc şi să ţină piept tuturor vitregiilor, chiar dacă e posibil să fie pentru ultima dată. Privirea lui Kieran călători apoi de-a lungul ruinelor din aula grandioasă, căzută în paragină. Ei bine, mie mi se pare ăsta un loc la fel de bun ca oricare altu’.

Oamenii lui încuviinţară din cap aprobator.

— Să nu plângi niciodată atât timp cât încă poţi lupta, murmură atunci Catriona, auzind încă în mintea ei ecoul vocii lui Connor rostind acele cuvinte.

— Avem doar o singură condiţie, zise Kieran.

— Orice, răspunse Catriona, şi un zâmbet vesel îşi făcu loc pe chipul ei. Absolut orice!

Kieran făcu un semn din cap către Simon şi zise:

— Vrem ca el să fie căpetenia noastră.

Catrionei îi dispăru imediat zâmbetul.

— Simon? Cred că glumeşti. Dar el nu poate să fie căpetenia voastră! Nici măcar nu e un Kincaid!

— Şi nici tu nu mai eşti, din moment ce te-ai căsătorit cu el, îi aminti Kieran. După care oftă şi continuă: Poţi fi şi o descendentă a însuşi bătrânului Ewan Kincaid, dar nu puteam avea o fătucă la cârma clanului. Avem nevoie de un bărbat. Încrucişă braţele la piept, aruncându-i lui Simon o privire batjocoritoare. Şi *ăsta* a demonstrat deja că se pricepe destul de bine să mânuiască un pistol.

Şi abia atunci când Simon făcu un pas în spate şi ridică mâinile, parcă pentru a se apăra de o lovitură îngrozitoare, Catriona îşi dădu seama că arăta aproape la fel de îngrozit pe cât se simţea ea.

— Oh, nu, nu, nu! Dacă aveţi senzaţia că o să conduc banda asta pestriţă de hoţi şi de pungaşi într-o bătălie împotriva soldaţilor englezi doar ca să puteţi revendica grămada asta de bolovani în paragină, atunci sunteţi cu toţii al naibii de nebuni!

— Are dreptate! Nu aveţi nevoie de el! Aveţi nevoie de mine! strigă Catriona, pe jumătate indignată. Mi-am petrecut toată viaţa pregătindu-mă pentru momentul acesta! Cunosc istoria clanului. Şi am petrecut ore întregi studiind bătăliile faimoase care au avut loc chiar în munţii ăştia. Aveţi nevoie de inteligenţă şi de ingeniozitate la fel de mult cum aveţi nevoie de mândrie şi de forţă brută!

Kieran clătină din cap. Mila pe care o citea în ochii lui părea să o osândească mai mult decât hotărârea pe care o vedea acolo.

— Ba avem nevoie, fătucă, de un bărbat! Şi, dacă omu' tău o să fie de acord să fie căpetenia noastră, atunci vom rămâne şi vom lupta. Dacă nu, ne strângem tot ce avem şi plecăm de aici pân' la lăsarea nopţii, şi nemernicii ăla de Eddingham n-are decât să se spele pe cap cu grămada asta de bolovani.

Chipul lui arăta ca şi când fusese cioplit din aceiaşi bolovani. Şi Catriona fu cuprinsă de disperare când înţelese că nu-l putea convinge să procedeze altfel.

Aşa că se răsuci spre Simon. Ajunsese deja în culmea disperării.

— Pot să vorbesc un pic cu tine, te rog? Simţi imediat privirile curioase ale membrilor clanului ei întorcându-se de la unul la altul, aşa că adăugă: între patru ochi.

Îl apucă apoi de braţ şi-l zori pe sub arcada din partea de nord a aulei, unde stătuseră împreună doar cu o noapte înainte, minunându-se de cântecul minunat al cimpoiului.

Odată ce se asigură că ceilalţi nu-i mai puteau auzi, se întoarse de la Simon şi privi valea însorită. Nu putea îndura să se uite la el în clipa aceea, pentru că nu voia ca el să-şi dea seama cât de adânc o răniseră cuvintele lui Kieran. Vântul puternic îi învolbura fustele şi-i biciuia obrajii cu şuviţe de păr rebele.

— Ai auzit ce-a spus Kieran, zise ea. Nu mă vor pe mine, dar o să te accepte pe tine.

— Mă tem că serviciile mele militare nu mai sunt disponibile. Am ajuns să joc rolul de doică pentru o femeie care şi-a pierdut complet minţile.

Catriona se răsuci imediat cu faţa spre el.

— Dacă nu vei accepta să fii căpetenia lor, se vor împrăştia în cele patru zări. Şi atunci numele Kincaid şi însuşi clanul vor fi pierdute pentru totdeauna.

— Şi mai exact când anume a devenit asta problema *mea?*

Catriona făcu un pas în faţă şi-şi lipi palmele desfăcute de pieptul lui. Bătăile puternice şi sigure ale inimii lui sub mâinile ei se simţeau ca o speranţă.

— Nu înţelegi, Simon? Asta ar putea fi şansa ta. Nu e

prea târziu să fii un erou!

„Să fii eroul meu!”

Nu avea suficient curaj pentru a rosti cu voce tare cuvintele acelea. Dar tot erau acolo, ascunse în felul rugător în care se uita în sus la el şi în tremurul aproape imperceptibil al buzei ei de jos. Pentru că îi oferea mai mult decât şansa de a deveni conducătorul clanului ei. Îi oferea însăşi inimă sa.

Simon se uită în jos la ea o clipă îndelungată, după care o apucă de încheieturi şi-i îndepărtă cu blândeţe mâinile de pe pieptul lui.

— Şansa mea de a fi un erou a venit şi a trecut cu mult timp în urmă, scumpo. Şi n-am fost niciodată nici suficient de nebun, nici suficient de visător ca să cer o a doua şansă.

Îi dădu apoi drumul la mâini, se întoarse de la ea şi îşi croi drum peste stânci şi în jos pe panta dealului, lăsând în urmă atât castelul, cât şi pe Catriona.

*

Simon se întoarse la castel abia după ce noaptea îşi intră în drepturi şi luna ajunsese deja la jumătatea drumului pe cerul nopţii. Nu exista niciun cânt vesel al cimpoiului care să-l cheme înapoi acasă. Nu existau nici voci ridicate în notele unui cântec haiducesc. Şi nici urmă din ecoul voios al râsului unei femei, care să-i tulbure inima sau să-i facă sângele să clocotească în vintre.

Castelul stătea ghemuit pe marginea dealului – un morman de pietre prefăcute în ruine –, potrivit numai pentru şobolanii care alergau pe coridoarele lui fără acoperiş şi prin temniţele-i prăbuşite. Simon simţi cum inima îi tresări straniu când se uită în sus la parapetul singurului turn rămas în picioare.

Se mişcă la fel de tăcut ca o fantomă pe sub arcadă şi intră în ruinele aulei grandioase. O găsi pe Catriona stând singură acolo, aşezată pe bolovanul care-i servise pe post de scenă cu douăzeci şi patru de ore în urmă. Îşi ţinea

bărbia sprijinită în mână şi studia cerul, de parcă printre stelele sale strălucitoare ar fi putut găsi răspunsurile la toate întrebările pe care nu îndrăznea să le rostească. Pe măsură ce se apropie, putu vedea că avea obrajii pătaţi de urme sărate de lacrimi. Însă ochii ei erau uscaţi.

— Au plecat, zise el.

Ea încuviinţă din cap, chiar dacă nu fusese o întrebare.

— Îmi pare rău, zise el.

Şi cuvintele acelea erau mai sincere decât avea să bănuiască ea vreodată.

— Da, ar trebui să-ţi pară, zise ea cu răceală. Se ridică apoi şi se întoarse cu faţa spre el, şi Simon aproape că îşi dori să n-o fi făcut. Ochii ei erau aproape la fel de cruzi că ai lui Kieran. Eşti un soţ îngrozitor şi un om absolut deplorabil.

Tatăl său îi aruncase de multe ori cuvinte de ocară mult mai îngrozitoare, iar el le nesocotise cu o simplă ridicare din umeri şi cu un râs batjocoritor. Şi totuşi, dispreţul Catrionei îi spinteca măruntaiele la fel de dureros precum o sabie ruginită.

— Ce voiai să fac, Catriona? Să vă conduc, pe ei şi pe tine, la o moarte aproape sigură? Să accept să vă privesc pe toţi murind într-o rafală de gloanţe sau atârnând de frânghia spânzurătorii, doar de dragul unui vis care ar fi trebuit să fie abandonat cu zeci de ani în urmă?

— A fost visul *meu!* îi strigă ea, şi lacrimi noi îi năpădiră ochii. Şi nu aveai niciun drept să-l distrugi doar pentru că ţi-era teamă că măcar o dată în viaţa ta ar fi trebuit să te ridici la înălţimea aşteptărilor pe care le avea cineva de la tine!

— Poate că nu mă deranja să trebuiască să mă ridic la înălţimea aşteptărilor, cât faptul că trebuia să mor pentru ele!

— Oh, da, aşa e! Scuză-mă, dar uitasem că eşti un laş autoproclamat, fără pic de onoare în inimă! Păi, după părerea ta, există ceva pe lume pentru care să merite să lupţi? Pentru care să merite să mori? Ceva, orice, care să ţi

se pară suficient de nobil sau care să-ţi fie suficient de drag încât să justifice să-ţi rişti preţioasa viaţă?

„Tu!”

Cuvântul acela se ridică de undeva din adâncimile sufletului său, dar nu ajunse să treacă pragul buzelor sale.

— Nu, zise ea, când el nu-i răspunse. Aşa mă gândeam şi eu. Ei bine, în orice caz, mă tem că va trebui să te concediez.

— Poftim? zise el încet, simţind cum se apropia periculos de mult de a-şi pierde cumpătul.

— Ai auzit ce-am spus. Eşti concediat. Nu mai am nevoie de serviciile tale. O să mă descurc şi singură să mă întorc înapoi la Londra, mulţumesc frumos! Chiar şi dacă va trebui să merg pe jos fiecare centimetru de drum.

Simon simţi ceva în interiorul său devenind mortal de rece şi în acelaşi timp insuportabil de fierbinte.

— Îmi eşti datoare, zise el.

Clătinând din cap, de parcă nu-i venea să creadă atrocitatea pe care o auzea, Catriona se duse spre locul unde era aşezată lada de găini a lui Robert the Bruce. Era mare noroc că motanul nu se afla înăuntru la momentul acela, pentru că o răsturnă cu un mârâit frustrat, după care trase de fundul de lemn până când se desprinse, dezvăluind un compartiment secret.

Smulse dinăuntru pumni plini de bancnote mototolite pe care le aruncă spre el furioasă, până când ajunseră să plutească între ei ca nişte confeti.

— Ia-i! Ia-i pe toţi! Jumătatea ta din zestre! Jumătatea mea din zestre! Nu-mi mai pasă deloc! Poţi să-i cheltuieşti pe băutură, pe jocuri de noroc şi pe curve! Sper să-i cheltuieşti până la ultimul bănuţ şi să mori de variolă franţuzească[22], undeva într-o speluncă!

Izbi apoi cutia de pământ şi se întoarse spre arcada în paragină.

Simon călcă cu paşi mari peste acea veritabilă avere,

---

22 Sifilis, supranumit şi „boala promiscuităţii“ sau „pedeapsa pentru păcatele trupeşti“, după cum a fost decretată de biserică (n.tr.)

ca şi când nu ar fost altceva decât gunoi sub tălpile cizmelor lui, o prinse din urmă la jumătatea drumului spre arcadă, o apucă de braţ şi o întoarse violent cu faţa spre el.

Se uită în ochii ei speriaţi şi uimiţi şi zise:

— Eu nu mă refeream la bani.

Capitolul 17

Catriona se uită în sus în ochii lui Simon, umbriţi de pleoape grele. Nu mai fuseseră niciodată atât de verzi precum erau în clipa aceea. Sau atât de nemiloşi. Strânsoarea mâinii lui era o chingă implacabilă pe braţul ei, care nu părea să permită niciun compromis şi nicio speranţă de scăpare.

Îşi linse buzele, simţindu-le dintr-odată foarte uscate.

— Ţi-am plătit tot ce ţi-am promis. Fiecare penny şi chiar mai mult. Ce ai putea să mai vrei de la mine?

— Îmi datorezi noaptea nunţii. Sau ai uitat cumva? Făcea parte din pactul diavolesc pe care l-am încheiat, şi nu poţi face un pact cu diavolul fără să te aştepţi să vină într-o zi să-şi ia partea. Răguşeala vocii lui se accentuă când adăugă: Sau într-o noapte…

Catrionei i se tăie răsuflarea.

— Doar nu te referi…

— Şi de ce nu? Nu tocmai ce te-ai străduit din răsputeri să-mi aminteşti că sunt un om fără onoare? Fără scrupule? Din păcate, nu poţi spune acelaşi lucru şi despre tine. Şi tocmai de aceea nu ai de ales decât să onorezi promisiunea pe care mi-ai făcut-o.

Catriona simţi colţii de fier ai propriei făţărnicii strângându-se dureros în jurul inimii ei. Ştiind că răspunsul lui ar fi putut să frângă şi ce mai rămăsese din ea, întrebă încet:

— Şi, dacă refuz, o să iei cu forţa ceea îţi datorez?

Simon îi cercetă chipul o clipă îndelungată, de parcă s-ar fi gândit serios la asta, înainte de a clătina din cap.

— Nu, n-o s-o fac. Se aplecă apoi spre ea, şi buzele lui se lipiră de urechea ei într-un sărut uşor când îi şopti: Dar atunci o să ştiu că eşti o laşă chiar mai mare ca mine.

Îi dădu apoi drumul la braţ şi se îndepărtă de ea, dându-i ocazia să fugă.

Dar ea rămase fermă pe poziţii, uitându-se la el sfidătoare.

— Îmi acorzi un pic de timp să mă pregătesc?

— Desigur, răspunse el, dovedindu-i că era şi domn, şi ticălos, până la final. Ai tot timpul necesar.

*

Când Catriona îşi făcu în sfârşit curaj ca să se apropie de grota luminată de lună pe care ea şi Simon o împărţiseră cu o noapte înainte, descoperi că era complet transformată. Simon alăturase toate păturile şi le aşezase peste un pat gros de muşchi, ca să creeze un locaş confortabil şi călduros. Ba chiar găsise şi câteva lumânări confecţionate din seu, lăsate în urmă de Kieran şi de oamenii lui, şi le aşezase pe bolovanii dărâmaţi. Licărirea lor aurie tremurătoare se amesteca acum cu razele argintii strălucitoare ale lunii.

Se întoarse când o auzi apropiindu-se, dar nu-şi putu ascunde cu totul licărul de uimire din ochi. Catriona ştia că, în ciuda tuturor pregătirilor pe care le făcuse, Simon nu crezuse că ea ava să vină cu adevărat.

Se apropie uşor de el, netezindu-şi emoţionată fusta simplă de muselină a cămăşii de noapte.

Pielea ei era încă umedă, după ce se îmbăiase într-un izvor din apropiere, şi materialul subţire i se lipea de corp în locuri neaşteptate. Dat fiind că avea o nuanţă albă castă, se aştepta ca el să facă vreo glumiţă spirituală şi să o compare cu Ioana d’Arc care se ducea să fie arsă pe rug. Dar el pur şi simplu rămase acolo privind-o, cu ochii umbriţi de genele acelea dese, aurite, pe care ea le adora şi pentru care îl invidia în acelaşi timp.

Simon purta doar nişte pantaloni din piele de

căprioară şi o cămaşă de pânză topită, descheiată până la talie. Picioarele lui lungi şi înguste erau desculţe, iar părul maroniu-roşcat îi atârna liber în jurul feţei. În ciuda cicatricilor şi a umbrelor pe care le încrustase viaţa în trăsăturile sale, frumuseţea lui indiscutabilă, care o fermecase când era doar o copilă nevinovată, era în continuare desăvârşită. Se temea că, dacă avea să-i ofere chiar şi o fărâmă insignifiantă de tandreţe, inima ei hapsână avea să se agaţe de ea şi să o facă să-i ierte orice… şi să nu-i poată rezista. Să nu-i poată refuza nimic…

Era extrem de conştientă că privirea lui îi urmărea fiecare mişcare. Trecu pe lângă el hotărâtă şi se aşeză pe patul pe care-l pregătise. Se străduí din răsputeri să nu-şi amintească toate fanteziile romantice pe care le avusese cândva în legătura cu clipa în care avea să se ducă pentru prima dată în patul soţului ei. Mai cu seamă că, în majoritatea acelor fantezii, Simon *fusese* soţul în cauză.

Se întinse pe spate şi-şi aţinti privirea spre o stea care se afla imediat sub curba elegantă a lunii.

— Dacă nu te superi, aş vrea să te rog să termini cât mai repede cu putinţă. Ştiu că se spune că eşti un fel de maestru în arta amorului, dar, dacă e totuna pentru tine, aş prefera să sari peste… politeţuri.

— Politeţuri? Faci să sune ca şi când aş fi pe punctul de a te invita la ceai şi apoi ţi-aş lăsa cartea mea de vizită…

— Ştii la ce mă refer. Aş vrea să te rog să-ţi iei plăcerea şi apoi să pleci.

Îmbufnarea lui era aproape palpabilă când zise:

— Fără să mă gândesc absolut deloc la plăcerea ta?

— Păi, nu aşa preferă bărbaţii?

— Nu şi acest bărbat. Simon se lăsă apoi deasupra ei, acoperindu-i trupul ca un leu sălbatic grandios şi auriu, până când chipul lui înlocui imaginea lunii în faţa ochilor ei. Deci ceea ce-mi ceri să fac e doar să-ţi ridic cămaşa de noapte, să-mi iau plăcerea şi apoi să te acopăr la loc când… când termin, zise el, repetând cuvintele naive pe care i le spusese la conacul unchiului ei.

— Da, te rog, răspunse ea, cu înverşunare. Exact asta

te rog să faci.

El îi cercetă chipul cu mare atenţie înainte de a încuviinţa din cap.

— Foarte bine, atunci. Dumnezeu mi-e martor că nu aş vrea să te dezamăgesc din nou.

Catriona inspiră cutremurându-se, după care îşi întoarse chipul de la el şi închise ochii.

Învăţase câte ceva despre actul fizic în sine spionând pisicile şi caii unchiului ei. Însă puterea periculoasă a ceea ce era pe cale el să-i facă reprezenta în continuare un mister pentru ea.

Se strădui să nu tresară când îi simţi degetele calde atingându-se de pulpele ei. Simon apucă apoi poalele cămăşii ei de noapte şi o ridică uşor, lăsând-o goală de la talie în jos.

Îl auzi trăgând aer în piept tare şi simţi căldura care radia de la trupul lui. Un geamăt neajutorat îi scăpă atunci când mâinile lui alunecară pe interiorul genunchilor, ridicându-i şi depărtându-i uşor picioarele, până când coapsele i se deschiseră.

Şi, în timp ce briza răcoroasă a nopţii o mângâia ca un amant iubitor, înţelese că făcuse o greşeală îngrozitoare. În clipa aceea se simţea de o mie de ori mai vulnerabilă decât dacă ar fi fost complet goală în braţele lui. Şi nu putea face nimic ca să-i oprească ochii să se înfrupte cu goliciunea ei în lumina lunii.

— Dumnezeule, Catriona! exclamă el, cu sufletul la gură. Nu credeam că poţi fi şi mai frumoasă decât erai deja.

Ea rămase cu ochii închişi strâns şi îşi muşcă buza de jos, înspăimântată, dar şi nerăbdătoare în privinţa a ceea ce avea să urmeze. Dar nu se aşteptase nicio clipă să se cutremure de pură încântare când buzele lui găsiră acel punct splendid de sensibil din spatele genunchiului ei.

I se tăie respiraţia când căldura umedă a gurii lui înflori pe carnea ei, trasând o cărare de fiori de plăcere spre coapsa ei tremurândă. Mâinile lui se strânseră în jurul gleznelor ei ca o pereche de cătuşe de catifea, ademenindu-i picioarele să se deschidă şi mai mult şi

lăsând-o şi mai vulnerabilă în faţa seducţiei ispititoare a sărutărilor lui. Îşi croi drum de sărutări în sus pe fiecare coapsă, până când fiecare respiraţie a ei se transformă într-un suspin şi coapsele căutau să i se depărteze tot mai mult, dintr-o voinţă proprie.

Catriona era absolut uimită de faptul că nu îşi dăduse seama că mâinile lui îi părăsiseră gleznele până când nu îi simţi degetele atingându-se uşor de cuibul umed de cârlionţi dintre picioarele ei. I se tăie din nou respiraţia când el se aventură şi mai adânc, deschizând cele două petale rozalii pe care le găsi acolo, până când îşi putu afunda un deget în nectarul care se ascundea între ele.

— Oh! Deschise imediat ochii când un suspin de plăcere pură îi zgudui întreaga fiinţă. Încercă să se ridice, dar părea să o ţină imobilizată pe pământ doar cu greutatea şi puterea unui singur deget. Ce îmi faci?

Simon ridică uşor capul şi îi întâlni privirea. Trăsăturile frumoase ale feţei sale păreau deopotrivă aspre şi flămânde.

— Exact ce m-ai rugat. Îmi iau plăcerea.

Iar după aceea îşi plecă din nou capul şi o sărută *acolo.* Catriona gemu gutural şi se arcui pe pătură, dar nu avea unde să fugă pentru a scăpa de extazul pe care i-l oferea. Şi, după numai câteva atingeri ale limbii lui iscusite, se arcui cu totul înspre gura lui, în loc să încerce să se îndepărteze de ea. Îşi înfipse unghiile în pătură şi aruncă disperată capul dintr-o parte în alta, simţindu-se orbită şi incoerentă din cauza dorinţei, în timp ce gura lui priceputa se unea cu ea, folosindu-şi limba ca să o facă a lui în toată deplinătatea cuvântului.

Simon nu doar că îşi lua propria plăcere, ci îi luă voinţa şi o făcea a lui. Îi poseda inima şi spulbera toate zidurile pe care le construise în jurul ei. Îi fura sufletul şi o lăsa să guste din paradis... şi în tot acel timp ştia că îi oferea ceva ce nu avea să uite pentru tot restul zilelor ei.

Atingerea dulce şi fierbinte a limbii lui pe mugurele umflat de la îmbinarea buclelor ei femeieşti era ca o flacără vie care o împingea spre o dorinţă febrilă. Iar când încercă

să se îndepărteze, Simon îşi strânse mâinile mari şi calde în jurul feselor ei, ca s-o ţină locului, aţâţând flacăra aceea până când se transformă într-un incendiu mistuitor în toată regula. Şi, exact în clipa în care fierbinţeala aceea ameninţa să o ardă cu totul, el închise buzele în jurul mugurelui delicat şi supse tare, trimiţându-i prin corp un val neaşteptat de extaz, care se revărsă ca o cascadă prin fiecare nerv al trupului ei.

Şi părea să continue la infinit… precum ţipătul ei frânt de abandon.

Se simţea ca şi când fusese aruncată până în ceruri, ca să atingă stelele, şi apoi condusă tandru înapoi spre pământ pe aripile unei brize domoale. Catriona deschise ochii încet.

Simon se uita în jos la ea. Iar strălucirea victorioasă din ochii lui era absolut inconfundabilă.

Ridică uşor o mână şi-i cuprinse obrazul, neputându-se abţine să nu-l atingă. Se uită la el cu seriozitate şi zise:

— Am avut dreptate în privinţa ta. Eşti un ticălos fără scrupule şi fără pic de onoare.

— S-ar putea să fie adevărat ce spui, iubito, şopti el, cuprinzându-i faţa în palme. Dar în noaptea asta sunt şi soţul tău.

În timp ce gura lui se pogorî peste a ei, făcând-o să simtă gustul îmbătător al propriei plăceri, Catriona îşi încolăci mâinile în şuviţele mătăsoase ale părului lui şi-l sărută înapoi, smulgând un mârâit de plăcere din adâncul gâtului său.

Interpretând mârâitul acela drept ceea ce era – adică o invitaţie –, ea îi îndepărtă cămaşa de pe umeri, permiţându-şi să savureze faptul că-l atingea, aşa cum visase întotdeauna. Trupul lui era o minune de muşchi fermi… cald şi neted, suplu şi puternic.

Disperată să guste ceea ce atingea, Catriona rupse sărutul şi-şi lipi buzele în dreptul inimii lui. Avea un gust sărat şi în acelaşi timp insuportabil de dulce. Iar limba ei lacomă nu se mai sătura de el.

Simon se dezbrăcă de tot de cămaşă printr-o mişcare

agitată a umerilor, după care o trase pe Catriona în şezut şi îi scoase cămaşa de noapte peste cap.

Se uită îndelung la globurile pale ale sânilor ei, cu un amestec seducător de admiraţie şi dorinţă.

— Cred că nici măcar dragul tău Robbie Burns nu a compus vreodată vreo poezie demnă de o asemenea imagine. Îşi ridică apoi ochii spre chipul ei, cu colţul gurii curbat într-un zâmbet de craidon. Dar poate îmi permiţi să-mi pun limba să se ocupe de treaba asta.

Se aplecă apoi şi trasă cerculeţe cu vârful limbii în jurul unui sfârc rozaliu. Iar în clipa aceea Catriona descoperi că nu avea voinţa să-l refuze, dar că nici nu-şi dorea s-o facă. Lăsă capul pe spate într-un abandon sălbatic, în timp ce el îi dovedea încă o dată cât de iscusită putea fi limba lui.

Fără a irosi nici măcar un cuvânt, oferi atenţie pe rând sânilor ei, folosindu-se de atingerea pricepută a limbii, de căldura umedă a buzelor lui şi de răzuirea blândă a dinţilor, pentru a compune un sonet glorios închinat farmecelor ei feminine. Iar când îi cuprinse în gură unul din sfârcuri şi supse tare, estompând complet graniţa dintre plăcere şi durere şi trimiţând încă un val din extazul de mai devreme să i se reverse prin pântece ca o cascadă, Catriona nu putu face altceva decât să-şi încleşteze mâinile în părul lui şi să-şi strângă coapsele.

Apoi mâinile lui la fel de iscusite se grăbiră să-şi salveze carnea şi să o elibereze din strânsoarea pantalonilor. Dar, înainte să arunce măcar o ocheadă spre comoara ascunsă pe care tocmai o dezvăluise, o cuprinse în braţe cu tandreţe şi o lăsă pe spate pe pături şi pe muşchi, lipindu-şi trupul gol de al ei şi sorbind încă un sărut de pe buzele ei.

Exista ceva atemporal şi imaterial în a fi acolo, în locul acela, iluminat de lumina lunii. În braţele acestui bărbat. Cu respiraţiile îmbinate în suspine fără cuvinte şi cu membrele goale încârligate, ar fi putut fi orice lord şi lady din istorie, subjugaţi de plăcerile carnale ale iubirii şi de toate posibilităţile îmbătătoare.

Când Simon se dezlipi de ea, Catriona încercă să se agaţe de muşchii supli ai spatelui său în semn de protest.

— E în regulă, îi şopti el, depunând un sărut dulce pe tâmplă. Se întinse apoi spre un raft confecţionat dintr-o piatră dărâmată şi luă o cutiuţă mică şi lăcuită. Deschise capacul şi dezvălui o sticluţă mică şi delicată, cuibărită pe un pat de mătase. Îi scoase apoi dopul, şi în aer se revărsă mirosul exotic şi luxuriant de smirnă, amestecat cu cel mai greu de mosc, oferit de propria lui dorinţă. Mă tem că nu mă pot face mai mic pentru tine, de vreme ce ai avut exact efectul opus asupra mea, de când ai intrat prima oară în celula mea. Dar pooot, zise el, tărăgănat, plimbând dopul rece şi tare printre moliciunea rozalie a sânilor ei, lăsând în urmă o dâră de ulei parfumat, pot să uşurez un pic lucrurile.

Pe măsură ce însemnătatea cuvintelor lui prinse contur în mintea ei, Catriona se îmbujoră şi se încruntă în acelaşi timp.

— Presupun că porţi ăsta cu tine în bagaj în caz că dai peste vreo virgină pe care vrei să o seduci… Privi apoi absolut fascinată cum o îmbujorare delicată îi acapară pometii. Oh, vai, domnule Wescott, te-ai îmbujorat, cumva?

Simon oftă din greu, după care îşi trecu mâna prin păr, agitat.

— O să-ţi împărtăşesc un secret întunecat, care probabil mi-ar ruina complet reputaţia dacă s-ar afla. Se aplecă apoi şi-i şopti încet la ureche: N-am mai fost niciodată cu o virgină.

Catriona făcu ochii mari, neîncrezătoare.

— Serios?

El încuviinţă din cap solemn şi spuse:

— Eşti prima pentru mine.

Ea zâmbi atunci, simţindu-se ridicol de mulţumită de mărturisirea lui.

— Păi, cred că asta te face şi pe tine un soi de virgin, atunci. După aceea îl bătu uşor pe piept şi adăugă: Nu-ţi face griji. O să fac tot posibilul să fiu blândă cu tine.

— Te rog, nu, mârâi el, cuprinzându-i cu dinţii buza de

jos şi ronţăind uşor.

Catriona se gândise că poate avea să-şi ungă şi degetele cu un pic de ulei, dar el o surprinse turnând o jumătate din conţinutul sticluţei pe burta şi pe coapsele ei.

— Oh! exclamă ea când uleiul începu să se prelingă între trupurile lor.

Conduse de degetele lui mari, mâinile lui Simon urmară traseul uleiului, alunecând uşor în jos pe zona incredibil de sensibilă de deasupra oaselor şoldurilor ei şi mângâind-o cu mişcări ascendente, până când coapsele i se depărtară, parcă dintr-o voinţă proprie. Uleiul părea să se încălzească sub frecarea hipnotică a atingerii lui şi senzaţia mângâierii lui o făcea pe Catriona să se simtă delicios de decadentă, ca o cadână răsfăţată dintr-un harem sau ca regina Estera, pregătită pentru plăcerea regelui.

Continuă să o atingă şi să o mângâie cu mişcări circulare, până când întreaga sa lume ajunse să se rezume la triunghiul mic şi mătăsos dintre picioarele ei. Singurul loc unde nu o atinsese…

Îi spusese cândva că, dacă i-ar fi acordat zece minute, ar fi făcut-o să-l implore de plăcere. Dar durase mai puţin de cinci…

— Te rog, Simon, gemu ea, murind de nerăbdare ca el să o atingă. Oh, te rog… întoarse capul şi-şi ascunse faţa în păr, dar ştia că nu avea unde să fugă sau cum să se apere de dorinţa teribilă care creştea în ea.

Şi se dovedi că era un om milos, până la urmă. Înnebunit de rugăminţile ei rostite cu sufletul la gură, îşi folosi ambele degete mari de la mâini pentru a-i depărta cârlionţii feminini mătăsoşi şi îşi croi drum strălucitor şi umed până la destinaţia finală.

După aceea folosi buricele unui deget pentru a întinde uleiul în jurul acelei deschizături fragile. Catriona se simţea înflorind precum o floare sub sărutul drăgăstos al soarelui, dornică să primească orice îi putea oferi.

Înăbuşi un suspin de plăcere şi zise:

— Asta este una dintre perversiunile alea creative pe

care se spune că le practici?

— Nu. Dar asta este… şopti el şi-şi alunecă degetul mare adânc în ea.

Catriona eliberă un geamăt gutural, ca şi când însuşi sufletul îi era smuls din trup în schimbul unei plăceri imposibil de descris în cuvinte. Ajutat atât de ulei, cât şi de lacrimile de fericire pe care le vărsa propriul ei corp, Simon îşi lunecă degetul înăuntru şi afară, seducând-o tandru, dar minuţios într-o imitaţie îndrăzneaţă a ceea ce avea să urmeze.

Şi totuşi, nu terminase cu ea. Chiar când Catriona se gândea că era posibil să leşine din cauza puterii extazului primordial pe care-l trăia, el îşi trecu uşor degetul arătător peste mugurele sensibil pe care-l supsese mai devreme. Şi doar de atât avu nevoie corpul ei pentru a exploda într-un nou val de extaz. Tremurul de plăcere încă nu se stinsese cu totul când el îşi retrase degetul din ea, lăsând în urmă o senzaţie de pustiu, care tânjea să fie umplut. Iar când simţi greutatea solidă a bărbăţiei lui pe coapsa ei, înţelese că exact asta avea de gând să facă.

Şi, dintr-odată, nu mai conta deloc cu câte femei se culcase în trecut. Pentru că în noaptea aceea era al ei. Numai al ei. Era cu totul al ei!

Gândul acela o făcu să se simtă deopotrivă sălbatică şi curajoasă.

— Stai! îi porunci ea.

Privirea lui speriată se mută imediat spre chipul ei. Vocea lui era răguşită şi aproape de nerecunoscut când zise:

— Dacă te-ai hotărât să nu-ţi mai respecţi partea din învoială, ar fi mai bine să-mi spui acum.

Catriona se întinse după sticluţa cu ulei, îşi turnă o cantitate generoasă în palme, după care se întinse spre el. Simon îşi dădu imediat capul pe spate şi inspiră agonizant, în timp ce mâinile ei mici se chinuiau să îl cuprindă. Îşi folosea ambele mâini pentru a întinde uleiul peste mădularul lui erect, la fel de uimită de lungimea şi de grosimea lui cum era de fascinată de expresia de extaz

care dansa pe chipul său în lumina lunii. Ţinea ochii închişi şi buzele deschise, dezvăluindu-şi dinţii într-un rânjet care era sălbatic şi în acelaşi timp incredibil de frumos.

Tocmai întindea obraznică uleiul pe fiecare centimetru din carnea lui, când Simon îi captură ambele încheieturi ca într-o menghină.

— Nu-ţi place? întrebă ea, neputându-şi ascunde panica.

— Tocmai asta e problema, îngeraş, şopti el, lăsând-o uşor pe spate şi acoperind-o cu umbra lui. Îmi place mult prea mult. Şi, dacă mai continui să-mi faci *aşa,* nu voi mai putea să fac… *asta.*

Catrionei i se tăie respiraţia de şoc când el o pătrunse cu totul dintr-o singură mişcare abilă. Simţi o durere puternică, de parcă era spintecată în două de o sabie adevărată.

În ciuda tuturor eforturilor lui de a o pregăti, trupul ei neexperimentat abia dacă îl putea cuprinde.

Simon îi sărută atunci fruntea udă de sudoare, răsuflând din greu, de parcă alergase într-un maraton.

— Îmi pare rău, scumpo. Îţi jur că am vrut să-ţi ofer doar plăcere, nu şi durere.

Ea eliberă un mârâit mic şi nemulţumit.

— Cred că-mi plăcea mai mult doar degetul tău…

El îi cuprinse faţa în palme şi se uită la ea. În ochii lui strălucea o tandreţe nemaivăzută, care-i făcea inima să se strângă în piept.

— Promit să fac tot ce-mi stă în putere ca să te determin să te răzgândeşti.

Ştiind că aceea era o promisiune pe care ar fi păstrat-o încântat, Simon îşi mută greutatea în ambele braţe şi începu să se mişte uşor în ea. Era incredibil de strâmtă. Splendid de fierbinte…

Şi minunat de *a lui.* Nu era doar faptul era prima virgină cu care fusese vreodată, ci se simţea ca şi când ar fi fost prima lui femeie… singura femeie pe care avea să o mai dorească vreodată.

O făcu a lui cu mişcări ample, lente şi adânci,

alunecând în ea şi retrăgându-se uşor, de parcă ar fi avut toată noaptea la dispoziţie pentru a face dragoste cu ea. Şi, deşi nu i-ar fi plăcut nimic mai mult pe lume decât să închidă ochii şi să se abandoneze senzaţiei, nu putea rezista să nu-i privească chipul minunat, în timp ce durerea se topea în mici expresii de încântare.

În scurt timp, ea avea buzele întredeschise într-un suspin fără sunet, obrajii ei îmbujoraţi şi ochii-i înflăcăraţi de pasiune. Iar când începu să-şi ridice uşor şoldurile pentru a răspunde fiecăreia dintre împingerile lui, Simon se văzu nevoit să închidă ochii strâns şi să scrâşnească din dinţi într-un geamăt gutural, pentru că era în pericol de a-şi pierde stăpânirea de sine legendară asupra propriilor nevoi.

Catriona îşi plimbă mâinile peste pieptul lui Simon, care strălucea de sudoare, minunându-se că putea fi unită cu o creatură atât de frumoasă. Durerea ascuţită pe care o simţise între picioare se topise într-un inconfort surd, care o făcea doar şi mai minunat de sensibilă la frecarea care avea loc între trupurile lor.

Atât mătuşa Margaret, cât şi verişoara sa Georgina o făcuseră să creadă că sărutările, mângâierile şi declaraţiile de dragoste şoptite erau lucruri minunate şi de dorit, dar că actul marital în sine era ceva ce trebuia îndurat cu stoicism – preţul pe care trebuia să-l plătească o femeie pentru iubirea unui bărbat.

Dar aparent cineva uitase să-i spună asta şi lui Simon, pentru că plăcerea pe care i-o oferea în clipa aceea era mult mai profundă şi mai puternică decât extazul pe care i-l dăruise mai devreme folosindu-şi doar gura şi mâinile. Se simţea posedată. Subjugată şi complet sub stăpânirea lui. Ca şi când nu şi-ar mai fi putut aparţine niciodată doar ei însăşi.

Ca şi când ar fi făcut orice pentru el şi l-ar fi lăsat şi pe el *să îi facă* ei orice, oricât de şocant sau de interzis ar fi fost acel lucru. Dacă el era un maestru în arta amorului, atunci în noaptea aceea ea era discipola lui dornică şi nerăbdătoare.

Îi cuprinse faţa în palme, obligându-l să se uite la ea.

Să o vadă cu adevărat.

— Mi-ai dat tot ce mi-am dorit, Simon. Tu ce îţi doreşti?

— Pe tine, răspunse el răguşit. Numai pe tine.

Şi, în clipa imediat următoare, nu mai era timp pentru cuvinte sau pentru gânduri. Ci numai acel ritm crescând în care se uneau trupurile lor.

Simon scrâşni din dinţi şi se afundă în Catriona cu un abandon nesăbuit. Era ca şi când atingerea ei descătuşase în el o sălbăticie pe care se luptase toată viaţa lui s-o îmblânzească. Şi, pentru prima dată, în loc să caute să-i producă amantei lui cât mai multă plăcere, căuta să o obţină pe a lui.

Ceea ce făcu totul şi mai extraordinar când o auzi pe Catriona strigându-i numele, când o simţi încordându-se şi îi simţi faldurile de catifea pulsând în jurul lui, în clipa în care ajunse pe culmi nebănuite ale extazului. Explozia eliberatoare se revărsă prin el cu forţa unui tunet nimicitor, distrugând orice raţiune, până în punctul în care nu mai putu face altceva decât să se prăbuşească deasupra ei, cutremurându-se şi sleit de puteri.

Rămaseră mult timp acolo, îmbrăţişaţi, ascultându-şi respiraţiile întretăiate şi gâfâitul extenuat. Vocea Catrionei răsună ca o şoaptă plină de veneraţie când reuşi să zică în cele din urmă:

— Acum ştiu de ce ţipau Jem şi Bess.

— Şi acum şi eu îmi amintesc cum e să ai douăzeci şi doi de ani, murmură Simon cu chipul ascuns în părul ei.

Catriona făcu imediat ochii mari când îl simţi întărindu-se din nou în interiorul ei.

— Oh, vai, domnule Wescott! Doar nu vorbeşti serios!

El ridică atunci capul. În ochii lui apăruse o strălucire delicios de decadentă.

— Crede-mă, doamnă Wescott! N-am fost mai serios niciodată în viaţa mea!

Capitolul 18

Catriona se trezi cu senzaţia delicioasă a mâinii lui Simon mângâindu-i sânii. Îşi lipi fundul de vintrea lui şi se cuibări şi mai mult în îmbrăţişarea lui caldă, înainte de a şopti:

— E destul de reprobabil din partea ta să mă mângâi aşa doar pentru că ai impresia că dorm şi că nu-mi pot apăra virtutea.

Simon îşi strecură cealaltă mână între picioarele ei şi începu să o mângâie uşor şi acolo.

— Ai perfectă dreptate. Ar trebui să-mi fie foarte ruşine. Şi mai exact ce ai de gând să faci în privinţa asta?

Catrionei i se tăie răsuflarea de încântare când el îşi împinse cel mai lung deget în ea.

— Hmm… nu ştiu. Să mă prefac că dorm? zise ea şi închise ochii.

Dar se dovedi imposibil să se prefacă prea mult. Pentru că nu îşi putea înăbuşi suspinele şi gemetele de plăcere în vreme ce el o trăgea uşor de sfârcuri şi nu se putea abţine să se arcuiască în palma lui, care-i făcea tot felul de lucruri păcătoase.

— Prima dată când ne-am întâlnit, şopti el, atingându-şi buzele de ceafa ei cu o tandreţe posesivă care o făcea să se cutremure, cred că ai încercat să mă instruieşti în frumoasa artă a amorului, dacă nu mă înşel, nu? Şi cum ai zis atunci? Că masculul pur şi simplu o muşcă de ceafă pe femelă ca să o ţină nemişcată în timp ce o călăreşte pe la spate?

Catriona se cutremură din nou când Simon îi ronţăi uşor ceafa, exact în clipa când o pătrunse pe la spate.

— Nu mi-ai spus niciodată ce se întâmplă după aceea, îi şopti el la ureche, îngropându-se cu totul în ea, dar apoi rămânând perfect nemişcat.

— Asta, răspunse ea, cu sufletul la gură, legănându-se într-un ritm mai vechi decât timpul. Doar asta…

*

Puţin mai târziu, Catriona stătea cuibărită în scobitura braţului lui Simon. Se simţea delicios de ameţită, dar nu voia să mai irosească nicio altă secundă preţioasă din noaptea aceea dormind. Mâna lui se juca în părul ei, încolăcind pe deget mai întâi o buclă, apoi alta. Pe măsură ce se instalase frigul nopţii, aruncând o mantie subţire de îngheţ peste fiecare frunză căzută şi peste fiecare mănunchi de iarbă, el ridicase păturile în jurul lor, creând un fel de cocon cald şi confortabil.

— Am crezut că o să mi se frângă inima mică şi fragilă atunci când mi-ai zâmbit la docuri, după ce te-ai întors de la Trafalgar, îi mărturisi ea. Aveam şaisprezece ani şi cumva ştiam că o să mă iei în braţele tale chiar acolo, în faţa lui Alice şi a întregii lumi, şi că o să-mi juri devotamentul tău etern.

— Mă tem că am fost un pic zăpăcit în ziua aceea, zise el, după care se uită în sus spre stelele strălucitoare de pe cer. Profilul său era absolut misterios şi indescifrabil. Nu ai fost singura fantomă din trecutul meu prezentă în mulţime în ziua aceea. A fost acolo şi mama mea.

Catriona se încruntă, gândindu-se că probabil nu auzise bine.

— Mama ta? Dar nu înţeleg… Mi-ai zis că a murit…

— Am spus tuturor că a murit. Dar adevărul este că şi-a găsit în cele din urmă un amant bogat… şi care nu era însurat. Oh, a jurat că mă lasă cu tata pentru binele meu, a zis că ajunsesem la vârsta la care aveam nevoie de influenţa unui bărbat în viaţa mea şi că el îmi putea oferi casa şi viitorul pe care ea nu mi le-ar fi putut da niciodată. Îi scăpă apoi un hohot de râs scurt şi amar. Când m-a părăsit la biroul avocatului, m-a strâns în braţe ca şi când nu avea de gând să-mi mai dea drumul vreodată şi a vărsat cele mai frumoase lacrimi de crocodil pe care le-ai văzut în viaţa ta. Dar uitase că o văzusem plângând cu acelaşi patos în zeci de roluri diferite de-a lungul anilor.

— Şi dacă erau lacrimi adevărate? întrebă Catriona încet. Dacă chiar a crezut că făcea ce era mai bine pentru

tine, chiar dacă asta i-a frânt inima?

— Atunci a fost o mare nebună, zise el linear. Mi-ar fi fost mai bine să locuiesc pe străzi, furând din buzunarele oamenilor şi vânzându-mi trupul străinilor pentru a răzbi în viaţă, decât să trăiesc din mila tatălui meu. Singurul lucru pe care l-a urât mai mult decât pe ea… am fost eu.

Catriona îi mângâie cu blândeţe pieptul, dar ştia că nu putea face nimic pentru a alina durerea din inima lui.

— Şi ce-ai făcut când ai văzut-o la docuri în ziua aceea?

— Acelaşi lucru pe care l-aş fi făcut pentru orice femeie frumoasă… I-am făcut cu ochiul şi am mers mai departe. Şi, până să întorc iar privirea spre ea, dispăruse deja. Mai târziu am auzit că s-a căsătorit cu amantul ei şi că ducea o viaţă respectabilă în Northumberland. Îi aruncă apoi o privire îndurerată şi adăugă: N-am spus niciodată nimănui că e în viaţă. Nici măcar tatălui meu.

— Se pare că acum va trebui să îţi păstrez două secrete, replică ea cu seriozitate. Că mama ta este în viaţă… şi că nu ai obiceiul de a seduce virgine.

Simon se rostogoli atunci deasupra ei, încolăcindu-şi degetele prin părul ei şi ţinându-i mâinile prizoniere de o parte şi de alta a capului. Privirea sălbatică din ochii lui îi tăia răsuflarea.

— Dar mi-a fost scris să te seduc pe tine…

— Ei bine, după noaptea aceasta, şopti ea, desfăcând picioarele pentru el, ăsta nu mai e un secret.

*

Simon stătea pe marginea râpei, privind zorii alunecând prin valea de jos. Vântul îi ciufulea părul şi trăgea de gulerul cămăşii lui deschise. Norişori mici, pufoşi şi dantelaţi cu roz pluteau pe cerul strălucitor, atât de aproape de pământ, încât avea senzaţia că nu trebuia decât să întindă mâna ca să-i atingă. Dar ştia că, dacă ar fi încercat, i s-ar fi topit între degete precum vaporii care erau cu adevărat.

O lăsase pe Catriona dormind în cuibul lor de pături, cu o umbră de zâmbet adâncindu-i gropiţa din obrazul stâng. Avea multă experienţă când venea vorba despre a se furişa din paturile femeilor înainte ca ele să se trezească. De obicei s-ar fi strecurat din dormitoarele lor cu ghetele-n mână şi nu şi-ar fi permis niciodată să sufere nici cel mai mic fior de vinovăţie. Şi, în fond, de ce ar fi simţit asta? Le oferise exact ceea ce-şi doriseră de la el şi le părăsise cu un simplu sărut pe frunte, cu zâmbetul pe buze şi cu o amintire pe care s-o preţuiască în nopţile lungi şi friguroase de iarnă, când vântul sufla rece prin paturile lor goale.

Dar era prima dată când făcea asta cu *soţia lui.*

Cu siguranţă nu o tratase pe Catriona cu consideraţia delicată pe care o merita o soţie. Se comportase cu ea precum cu o curtezană experimentată plătită numai pentru plăcerea lui. Probabil se comportase cu ea exact aşa cum se purtase tatăl său cu mama lui.

Acum putea adăuga şi ruinarea unei fete nevinovate la lista lui lungă de păcate. Şi de data aceea nici măcar nu mai putea da vina pe whisky. Şi, chiar dacă fusese cea mai înnebunitoare noapte din viaţa lui, fusese complet treaz când se culcase cu Catriona.

În plus, nu îi alina deloc conştiinţa să îşi dea seama că ea avusese dreptate. Ar fi fost o dovadă mult mai mare de bunătate din partea lui să o ia repede şi fără nicio grijă, ca să-şi satisfacă propriile nevoi egoiste şi să o facă să-l dispreţuiască. În schimb, se folosise de toată măiestria sa în ale seducţiei ca să-i ofere o noapte de plăcere pe care s-o ţină minte pentru totdeauna.

Şi una pe care nici el nu avea să o uite vreodată.

*

Catriona rătăci printre ruinele marii aule, purtând doar cămaşa ei de noapte şifonată şi un zâmbet somnoros pe chip. Se uită la cerul albastru precum oul de măcăleandru, şocată de cât de mult urcase soarele în traiectoria sa. Se simţea delicios de decadentă. Căscă somnoroasă şi se

întinse cu toată graţia leneşă a lui Robert the Bruce. Se simţea înţepenită şi o dureau muşchi pe care nici nu ştia că-i avea, dar asta doar o făcea să se simtă şi mai mult ca o proaspătă mireasă care fusese iubită straşnic şi minuţios de mirele ei.

Apoi un fluierat discordant pluti înspre urechile ei. Înclină uşor capul într-o parte, şi zâmbetul i se mări considerabil când recunoscu cântecul scoţian vesel şi obscen pe care Simon îl fredonase la hanul din Gretna Green în noaptea nunţii lor.

Urmă sunetul acela voios înspre luminişul spaţios care fusese cândva curtea castelului şi-l găsi pe Simon conducând cei doi cai spre căruţă.

— Bună dimineaţa, soare, zise el, aruncându-i un rânjet încrezut. Credeam că o să lâncezeşti în pat toată ziua. Tocmai mă pregăteam să vin să te trezesc cu o împunsătură.

Ea îi răspunse la rânjet cu un zâmbet fermecător care-i sublinia şi mai mult gropiţele din obraji.

— Din câte îmi amintesc, am avut parte de împunsături azi-noapte. În repetate rânduri.

Spre surprinderea ei, el nu răspunse glumiţei sale obraznice cu o vorbă de duh, ci pur şi simplu conduse caii în faţa căruţei şi începu să-i pregătească pentru înhămare.

Catriona se încruntă.

— Ce faci?

— Înham caii la căruţă. Aş vrea să plecăm din locul acesta cu mult înainte să sosească Eddingham şi batalionul lui de soldaţi. Ne aşteaptă o călătorie lungă dacă vreau să te duc înapoi la conacul unchiului tău până la sfârşitul săptămânii.

Catriona clipi uimită.

— Mă duci înapoi acasă la unchiul meu?

— Normal. Se concentră apoi să treacă hamul în jurul gâtului unuia din cai. Păi, unde altundeva să te duc, acum că mi-am îndeplinit misiunea şi ne-am încheiat socotelile?

Catriona inspiră adânc, cutremurându-se, lucru care o făcu să se simtă ca şi când inhala sticlă rodată.

„Dacă ştii ce fel de om sunt, atunci ştii şi că sunt mai mult decât capabil să fac dragoste cu tine fără să te iubesc cu adevărat”.

Simon încercase să o avertizeze, dar, ca o nebună romantică, ea nu voise să-i dea ascultare.

Un sentiment usturător de ruşine îi săgetă imediat inima. Nu era cu nimic diferită de celelalte femei pe care le sedusese Simon. Căzuse sub vraja atingerilor maiestuoase şi a limbii lui mieroase, la fel ca ele, dându-şi la schimb inocenţa şi mândria pentru o noapte de plăcere carnală petrecută în braţele lui. Şi, preţ de o clipă agonizantă, nu-şi putea da seama pe cine ura mai mult – pe el sau pe ea însăşi. Dar asta era înainte să observe muşchiul acela zvâcnind pe maxilarul lui. Un muşchi care îi făcea rânjetul acela neglijent să pară o batjocură şi transforma într-o minciună fiecare cuvinţel care îi ieşea pe gura aceea frumoasă şi trădătoare.

— Ştiu ce încerci să faci, zise ea, încrucişând braţele la piept.

— Încerc să înham caii ăştia… ca să putem porni la drum înainte să apună soarele.

— Încerci să te prefaci că noaptea trecută nu a contat. Că eu nu am contat.

După ce strânse hamurile de piele, se îndreptă de spate în faţa ei, eliberând un oftat prelung şi îndurerat.

— Speram să ne scutesc de stânjeneala asta. Ar fi trebuit să ştiu că acesta urma să fie unul dintre pericolele inerente când faci dragoste cu o virgină. Virginele tind să devină hipersensibile şi exagerat de sentimentale când primesc şi cel mai mic dram de afecţiune masculină.

— Şi asta mi-ai oferit tu azi-noapte… *un mic dram de afecţiune masculină?* Pentru că aş fi jurat că a fost mai mult de atât. Mult mai mult de atât…

El ridică apoi mâinile într-o poziţie defensivă, ca şi când s-ar fi apărat de o lovitură.

— Te rog, spune-mi că nu eşti iar pe punctul de a-ţi proclama iubirea nemuritoare pentru mine. Adică, sunt flatat, da, dar chiar începe să devină un pic obositor.

— Încetează! izbucni ea. Nu crezi nici măcar un cuvânt din tot ce spui.

El ridică atunci dintr-o sprânceană spre ea.

— Ba sigur că da. Poate că mi-am petrecut anii de formare în culisele unui teatru, dar nu sunt un actor *chiar atât* de bun. Dacă aş fi fost, probabil aş fi concurat cu vreun tenor în colanţi pentru rolul principal din *Don Giovanni,* în loc să stau aici, ciondănindu-mă cu tine.

Catriona deja nu-şi mai putea stăpâni lacrimile care îi umpleau ochii şi nici nu-şi mai putea ascunde tremurul rugător din voce.

— De ce faci asta?

Simon se apropie de ea şi-i cuprinse obrazul în palmă cu tandreţe, exact la fel cum făcuse în ziua aceea de demult în hambar. Şi, la fel ca întotdeauna, atingerea lui îi trimise prin corp un fior irezistibil de dor.

— Eşti o fată superbă, Cat. Ce bărbat sănătos la cap nu ar vrea să facă dragoste cu tine? Am văzut ocazia şi am profitat de ea. Poate că n-a fost tocmai cel mai corect lucru pe care l-am făcut vreodată, dar chiar nu e nevoie de lacrimi sau de învinuiri. În cele urmă, am obţinut amândoi exact ce ne doream.

— Chiar ai obţinut ce-ţi doreai? şopti ea şi simţi gust de sare când o lacrimă i se prelinse în colţul gurii. *Gura aceea pe care el o sărutase cu o pasiune descătuşată pe parcursul nopţii precedente.* Asta îţi doreşti? Sau e ceea ce te-a făcut tatăl tău să crezi că meriţi? De ce ţi-e frică, Simon? Ţi-e teamă că o să te părăsesc, la fel cum a făcut mama ta? De-asta m-ai primit în patul tău – la fel ca pe toate celelalte femei –, dar nu şi-n inima ta? Ca să poţi fi mereu tu cel care pleacă?

Simon o mai mângâie o dată galeş pe obraz, după care îi întoarse spatele şi făcu întocmai. Plecă de lângă ea, nelăsându-i altă variantă decât să-l lase să le depărteze.

Capitolul 19

Simon simţi un fior neaşteptat de durere când Catriona ieşi din ruinele castelului Kincaid, arătând la fel de cuminte şi de cuviincioasă ca în ziua în care apăruse în celula lui de la Newgate. Purta o rochie de plimbare de culoare gri-deschis, confecţionată din lână merinos. Buclele ei blonde-roşcovane, care aminteau de nişte căpşune coapte, nu mai erau desprinse şi nu i se mai revărsau în valuri nestăpânite în jurul umerilor, ci erau strânse atent sub o bonetă cu boruri largi care-i ascundea ochii. Se gândi atunci că ar fi putut fi orice doamnă bine din Londra, plimbându-se pe Royal Street într-o sâmbătă după-amiază, într-o ieşire la cumpărături.

Nu mai exista nici urmă din fata care stătuse pe marginea râpei încununate de zăpadă, cu braţele deschise larg pentru a îmbrăţişa întreaga lume. Nici urmă din femeia care-şi azvârlise picioarele în toate părţile, în timp ce dansase pe ritmurile scoţiene vesele ale unui cimpoi. Nici urmă din copila nebună care-i încălzise patul şi inima în timpul nopţii lungi şi dulci.

Catriona îi întinse geamantanul ei fără să spună nimic. Şi apoi se sui singură în căruţă, înainte ca el să aibă timp să aşeze bagajul sau să-i ofere o mână ca s-o ajute să urce. Îşi ridică tivul fustei, oferindu-i involuntar o scurtă ocheadă asupra unui ciorap ademenitor, tivit cu dantelă, după care se cocoţă pe băncuţa căruţei, fără niciun ajutor.

Stătea cu privirea aţintită drept în faţă când îl întrebă:

— Treaba asta o să mă coste ceva în plus?

— Pardon? răspunse el, destul de precaut, din cauza tonului tăios care revenise în vorbirea ei.

— De vreme ce să mă duci înapoi la uşa unchiului meu nu făcea parte din înţelegerea iniţială, aş vrea să ştiu de pe acum dacă va fi de aşteptat din partea mea să prestez şi alte *servicii* suplimentare ca plată.

Simon încercă să-şi dreagă glasul înainte de a vorbi, dar tentativa lui se transformă într-o tuse în toată regula când imaginaţia sa desfrânată îi oferi imagini dureros de vii ale *serviciilor* pe care şi-ar dori să le facă ea pentru el.

— Nu va fi nevoie, îi spuse apoi, când putu vorbi din nou. Ţi-a mai rămas suficient credit în contul meu.

Ea îşi încrucişă în poală mâinile înmănuşate.

— L-am lăsat pe Robert the Bruce în ladă. Ai vrea să-l aduci tu, te rog?

Mai mult decât dornic să scape de răceala arctică de pe chipul ei, Simon se întoarse în ruinele aulei în paragină. Robert the Bruce stătea ghemuit în spatele lăzii pentru găini şi părea complet nefericit că fusese din nou privat de libertate.

Simon se lăsă pe vine în faţa cutiei şi se uită în ochii motanului.

— Îmi pare rău, grasule. Am fost şi eu închis la Newgate, aşa că ştiu exact cum te simţi.

Tocmai se pregătea să ridice lada de lemn, când întrezări ceva familiar cu colţul ochiului. Era pledul mult iubit al Catrionei, aruncat neglijent între două grămezi de pietre, care constituiseră cândva un colţ de clădire.

Simon salvă tartanul uzat şi îl agăţă pe umărul său, înainte de a-l duce pe Robert the Bruce la căruţă. După ce aşeză lada de găini pe locul de lângă Catriona, îi întinse pledul şi zise:

— Ai uitat asta.

Dar Catriona rămase privind drept în faţă cu stoicism şi ignorând complet ceea ce-i oferea el. Preţuise bucata aceea de material cu fiecare dram de devotament din inima ei. Dar în clipa aceea nu mai era o fetiţă plină de vise şi de iluzii. Simon reuşise să o transforme într-o femeie… dar nu atrăgând-o în patul lui, ci alungând-o din el.

— Ştiu că l-am lăsat în urmă, zise ea scurt. E vechi şi uzat. De ce să umblu acoperită cu zdrenţe, când unchiul meu îmi poate cumpăra toate şalurile de care am nevoie?

Simon se încruntă.

— Dar credeam că e tot ce ţi-a mai rămas amintire de la familia ta. De la fratele tău.

Catriona se răsuci atunci, permiţându-i să-i vadă chipul pentru prima dată de când ieşise din castelul Kincaid, pregătită de plecare.

Chiar dacă avea ochii destul de umflaţi, îşi şterse orice urmă de lacrimă de pe obraji. Era palidă, dar pe chipul ei era întipărită o expresie hotărâtă, care-i accentua fiecare dintre pistrui.

— Familia mea a murit şi la fel şi fratele meu. Lasă-l aici, te rog. *Nu-l mai vreau.*

Simon retrase mâna încet, după care se duse în spatele căruţei. Îşi atinse uşor degetele de cutele moi de lână ale pledului, constatând că nu îl lăsa inima să-l arunce ca şi când ar fi fost un gunoi. Catriona pierduse foarte multe în locul acesta. Visul de a se reuni cu clanul ei. Ultimele vestigii ale încrederii pe care o avea în el. Fecioria sa…

Aruncă o ocheadă rapidă spre ea, ca să se asigure că era ocupată cu motanul, după care împături pledul cu blândeţe şi-l îndesă în căruţă, sub baloturile de tartan.

Se urcă apoi pe băncuţă, observând că ea schimbase poziţia cutiei în care se afla Robert the Bruce, astfel încât să stea între ei. Şi anulând orice posibilitate ca şoldul ei să se atingă de al lui sau cotul său să se frece accidental de moliciunea sânului ei.

Plesni din bici pe spinarea cailor, zorindu-i s-o ia la galop. Pe măsură ce căruţa îşi croia drum anevoios pe poteca pietruită care ducea spre drumul principal, Simon fu cel care aruncă un ochi peste umăr la turnul singuratic ce se ridica precum o santinelă deasupra grămezii de bolovani. Catriona continuă să se uite drept înainte şi nu aruncă nici măcar o privire în urmă, în vreme ce părăseau ruinele castelului Kincaid, lăsând în urmă toate visele ei.

*

După trei zile chinuitoare de tăcere încordată şi două nopţi în care împărţise cu Catriona un foc de tabără – dar nu şi un sac de dormit –, Simon ar fi dat orice ca să o audă pălăvrăgind la infinit despre vreo veveriţă roşcată sau despre vreun plop. Comportamentul ei de gheaţă era o adevărată agonie pentru el. Mai cu seamă acum, când ştia

exact cât de *caldă* putea fi.

Când intrară în Edinburgh în a treia zi, zgomotul infernal al trăsurilor care goneau pe caldarâm, vizitii care înjurau de mama focului, căruţele masive şi vânzătorii ambulanţi care-şi strigau mărfurile pe la colţuri de stradă… toate erau precum muzică pentru urechile lui. O pauză bine-venită de la tăcerea ca de mormânt a Catrionei.

Anticipând deja cât de bine avea să fie să doarmă în sfârşit într-un pat adevărat, o lăsă aşteptând în căruţă şi intră la hanul Cock of the Walk, ca să facă aranjamentele necesare pentru două camere. Dar, când ieşi din han, se gândi cu groază la reacţia pe care urma să o aibă ea la aflarea veştilor pe care le aducea.

— Avem o mică problemă. Mă tem că nu mai au decât o singură cameră de închiriat peste noapte.

— Şi de ce ar fi asta o problemă? Încă *suntem* soţ şi soţie, să ştii. Cel puţin până când ne anulează episcopul căsătoria.

Catriona îi întinse apoi mâna înmănuşată, ca el să o ajute să coboare din căruţă, şi Simon îşi dădu seama că era prima dată când îi permitea să o atingă de când părăsiseră ruinele castelului Kincaid.

*

Din păcate, speranţele lui Simon de a dormi într-un pat adevărat nu se concretizară. Catriona şi Robert the Bruce revendicară patul cu baldachin de cum intrară în cameră. Şi, spre deosebire de patul modest de o persoană de la hanul din Gretna Green, în patul acesta ar fi fost mai mult decât suficient loc pentru toţi trei dacă ea s-ar fi arătat generoasă. Dar, cum nu o făcu, Simon se văzu nevoit să-şi întindă peste covorul din faţa vetrei o pătură de lână care cam mirosea a mucegai.

În timp ce Catriona şi motanul ei se cuibăreau sub plapuma moale, Simon stătea întins pe spate pe jos, cu mâinile încrucişate sub cap şi ascultând trosnetul călduros al surcelelor în foc. Şi străduindu-se din răsputeri să nu se

gândească la cât de mult tânjea să se afunde în salteaua de pene... şi în căldura umedă şi primitoare a soţiei sale. Se gândi apoi că poate ar fi trebuit să fie recunoscător pentru faptul că nu-l pusese să doarmă în grajd cu caii.

Iar faptul că o auzea răsucindu-se de pe o parte pe alta în pat, foşnind cearşafurile şi apoi oftând mulţumită nu făcea altceva decât să-i sporească lui chinul.

Aproape că adormise, când unul dintre acele oftaturi fu urmat de:

— M-am tot gândit la mica noastră înţelegere, domnule Wescott, şi mi-am dat seama că, de fapt, ar trebui să-ţi fiu recunoscătoare.

— Serios? răspunse el mirat, deschizând imediat ochii.

— Sigur că da. La urma urmei, câte femei pot spune că au fost instruite în arta amorului de unul dintre cei mai legendari amanţi din toată Anglia?

— Nu e nevoie să mă măguleşti, răspunse el, mimând seriozitatea. Ar fi suficient să zici că din toată *Londra...* Dar am auzit că e un individ în Bath care poate înnoda codiţa unei cireşe cu mâinile legate la spate şi folosindu-şi numai limba...

— Hmm... zise ea, după o scurtă pauză de gândire. Poate îl voi putea convinge pe unchiul Ross să ne petrecem vacanţa de vară acolo.

Simon se ridică într-un cot, încruntat.

— Sunt sigură că următorul meu soţ va aprecia toate talentele pe care le-am învăţat de la tine... mai ales trucul acela isteţ pe care m-ai învăţat să-l fac cu limba.

Ar fi putut jura că nu era genul de bărbat gelos. Şi totuşi, gândul că ea şi-ar fi pus gura pe un alt bărbat îl făcea pe Simon să-şi dorească să vâneze acea făptură întunecată şi incertă din viitor şi să o omoare pe loc.

— Sau poate că n-o să mă mai căsătoresc niciodată, adăugă ea veselă. După ce am petrecut timp cu tine, cu siguranţă pot să înţeleg de ce e mai uşor să-ţi iei un şir lung de amanţi, fără a îndura toate metehnele ridicole ale iubirii. Asta ar însemna numai plăcere, fără niciun pic de suferinţă.

Simon nu putu să nu se întrebe de ce simţea că inima

şi capul lui erau pe punctul de a exploda gândindu-se la ceea ce tocmai spusese Catriona.

Se ridică în şezut. Poate că stătuse departe de mesele de jocuri de noroc mai bine de două săptămâni, dar asta nu însemna că uitase cum să demaşte pe cineva care juca la cacealma.

— Poate nu este prea târziu să profiţi de mine, îi sugeră el, ridicându-se în picioare.

Catriona stătea întinsă pe pat, cu spatele sprijinit de perne şi cu Robert the Bruce ghemuit la picioarele ei. Când se îndreptă spre pat, o văzu făcându-se mică între aşternuturi, cu ochii strălucindu-i a prudenţă în lumina oferită de focul din şemineu. Încercase să-şi îmblânzească buclele, legându-le în două cozi împletite, dar tot erau câteva care scăpaseră şi se revoltau în jurul feţei ei.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă ea, când fu acoperită de umbra lui.

— Îţi ofer ocazia de a profita din plin de cunoştinţele mele. De-a lungul anilor, am descoperit că sunt foarte puţine… *talente* ale artei amorului fizic care să nu poată fi îmbunătăţite prin exerciţiu asiduu, îşi atinse apoi vârful degetului de arcul de deasupra gurii ei, după care îi trasă conturul, până când ajunse la buza ei de jos cărnoasă. Inclusiv acelea care implică gura aceasta frumoasă a ta…

Catriona închise ochii strâns timp de o clipită şi inspiră cutremurându-se. O îmbujorare absolut fermecătoare îi acapară imediat obrajii.

— Nu tu mi-ai spus că entuziasmul cântăreşte mai greu decât priceperea în sine?

— Oh, ba da, zise el, coborându-şi vocea într-o şoaptă răguşită. Dar gândeşte-te numai cât de irezistibilă ai deveni dacă le-ai putea oferi pe amândouă.

Simon îşi atinse apoi buzele de ale ei… înainte să-l ia gura pe dinainte şi să-i mărturisească faptul că o găsea deja absolut irezistibilă. Pentru că, dacă nu ar fi fost aşa, nu ar fi sorbit din nou cu atâta nesaţ din nectarul dulce al gurii ei şi nici nu ar fi pulsat în prohabul pantalonilor atât de tare, că se temea că avea să audă din clipă în clipă cusăturile

pocnind. Şi nici nu ar fi fost pe cale de-a face a doua cea mai mare greşeală a vieţii lui.

Pe măsură ce se lăsă în braţele ei deschise, Catriona întinse piciorul şi-l împinse pe Robert the Bruce să se dea jos din pat.

*

Catriona se trezi întinsă pe burtă, cu un braţ atârnându-i peste marginea patului. Ridică uşor capul şi-şi îndepărtă din ochi părul ciufulit. Lumina soarelui se revărsa pe fereastră, încălzind curbele dezgolite ale trupului ei. Robert the Bruce se uita urât la ea de pe pătura din faţa vetrei.

— Îmi pare rău, grăsanule, şopti ea. Ştii că pe tine o să te iubesc mereu cel mai mult.

Dar motanul răspunse vorbelor ei ridicând o lăbuţă şi spălându-se nepăsător, demonstrând că nici el nu era deloc convins de minciuna ei.

Se răsuci pe spate, suspinând, şi-l găsi pe soţul său întins pe salteaua de pene şi sforăind încet.

Se ridică într-un cot, şi un zâmbet neputincios apăru pe buzele ei. Lumina soarelui poleia în auriu fiecare centimetru al siluetei lui zvelte şi musculoase... de la urmele de mustaţă care-i apăruseră pe maxilar şi până la planurile lungi şi înguste ale picioarelor.

Se gândi imediat că merita din plin să se odihnească. Cu siguranţă nu le permisese nici unuia din ei să doarmă pe parcursul orelor lungi şi luxuriante ale nopţii. Păruse hotărât să stoarcă fiecare picătură de plăcere din trupul ei, lăsând-o moleşită şi îndestulată şi complet captivă sub vraja lui.

La un moment dat în timpul nopţii, o lăsase zăcând pe pat – încă pe jumătate ameţită în urma celei mai recente partide de amor – şi el îşi pusese pantalonii şi se dusese jos ca să-l roage pe hangiu să-i dea câteva căpşune proaspete şi un castron de frişcă. Şi Catriona considerase gestul lui o mare nebunie... cel puţin până când descoperise ce intenţiona să facă cu ele.

Un zâmbet pieziş îşi făcu loc pe buzele ei. Nici măcar nu visase vreodată că iubirea putea fi atât de dulce şi în acelaşi timp atât de lipicioasă.

O iniţiase în arta amorului cu nenumărate lecţii noaptea trecută – iar cea mai decadentă dintre toate implicase folosirea stâlpilor patului şi a ciorapilor ei de mătase. Acea simplă amintire îi trimitea prin corp fiori întunecaţi de încântare, mai ales când îşi aminti cum se răzbunase şi ea, eliberându-se din legături. Îl provocase intenţionat noaptea trecută. Dar în cele din urmă sfârşise căzând în mod nesăbuit în propria-i capcană. Se gândise să i-o plătească cu aceeaşi monedă şi să îi permită să guste ispititor din ceea ce avea să rateze pentru tot restul vieţii sale. Doar că înţelesese mult prea târziu că ea era cea care nu avea să poată rezista să nu se înfrupte din el pentru o ultimă dată.

Îi netezi pe frunte o şuviţă răzleaţă, şi zâmbetul îi dispăru imediat. Chiar dacă îşi dorise cu disperare să creadă că nu era aşa, Simon rămăsese acelaşi băiat de care se îndrăgostise până peste cap, cu mulţi ani în urmă. Era superb! Era tandru. Era absolut nemilos când venea vorba despre a obţine ceea ce-şi dorea. Şi avea să aleagă mereu plăcerile artei amorului în locul pericolelor implicate de îndrăgostească.

Se aplecă uşor deasupra lui şi-şi atinse buzele de cicatricea de pe fruntea lui, regretând deja că nu putea semăna mai mult cu el.

*

Simon se trezi spre prânz şi descoperi că soţia lui şi motanul ei nu erau de găsit. Cu toate acestea, refuză să se panicheze, cum făcuse în dimineaţa de după noaptea nunţii lor. Îşi perie dinţii şi-şi luă tot timpul pentru a se spăla şi a se îmbrăca. Îşi trecu apoi degetele prin păr, oferindu-i aspectul acela dezordonat pe care femeile păreau să-l prefere. Îşi legă lavaliera cu o grijă deosebită, oprindu-se o clipă ca să-şi admire reflecţia în oglinda de deasupra

lavoarului.

Era absolut convins că, atunci când avea să ajungă jos, urma a o găsi pe Catriona aşteptându-l, bătând din picior nerăbdătoare, în timp ce îl mustra că dormise o jumătate de zi.

Dar găsi, în schimb, un hangiu roşu ca racul, care îi întinse o bucată de hârtie îndoită şi sigilată cu o parafă de ceară ieftină.

— Doamna, soţia dumitale, m-a rugat să îţi dau asta, de îndată ce cobori, domnule.

Simon luă misiva şi se îndepărtă repede, înainte de a putea vedea compătimirea din ochii omului. Ieşi pe trotuar, fără să ia în seamă mulţimile fremătătoare şi vehiculele care se rostogoleau pe caldarâm la numai câţiva metri distanţă de el. Desfăcu scrisoarea frumos caligrafiată de la Catriona şi citi:

Dragul meu domn Wescott.

Nu mai am nevoie de serviciile tale (chiar dacă sunt atât de impresionante pe cât se zvoneşte). Eu şi Robert the Bruce ne-am hotărât să luăm diligenţa poştală înapoi spre Londra. Vom călători de două ori mai mult în doar jumătate din timp. Unchiul meu va lua legătura cu tine, de îndată ce va finaliza desfacerea căsătoriei noastre. Până atunci, sunt...

Catriona Kincaid Wescott

Simon împături la loc scrisoarea cu blândeţe şi o băgă în buzunarul din dreptul inimii al vestei sale, spunându-şi că aşa era cel mai bine. Catriona îi cruţase pe amândoi de acele momente stângace de despărţire pe care probabil le-ar fi îndurat la Londra. Aşa nu avea să fie nevoit să-şi ceară iertare pentru promisiuni pe care n-ar fi putut spera niciodată să le onoreze. Şi nici să rostească aceleaşi cuvinte de alinare pe care avea a le şopti la urechea altei femei până la sfârşitul săptămânii. Şi nici să-şi lipească

buzele de ale ei într-un sărut despre care ar fi ştiut amândoi că ar fi fost ultimul.

Ar fi trebuit să-i fie recunoscător pentru comportamentul ei matur şi sofisticat.

Păi, şi atunci de ce se simţea exact la fel cum se simţise în ziua în care mama sa îl părăsise la uşa avocatului ei?

*

Ţipătul fiicei lui celei mai mari răsună pe neaşteptate, făcându-i sângele să-i îngheţe în vene. Şi tocmai acest lucru îl alertă pe Roscommon Kincaid despre sosirea diligenţei poştale. Chiar dacă era un sunet pe care îl auzise încă de când Alice fusese în scutece – şi unul despre care ştia că ar fi făcut pe oricine să-i dea fiicei lui orice îşi dorea tot îl făcea să scrâşnească din dinţi şi să-şi dorească să-şi astupe urechile cu palmele.

Lăsând în urmă o pată urâtă de cerneală pe registrul pe care tocmai îl studia, sări în picioare şi ieşi furtunos din birou, mişcându-se cu o viteză impresionantă pentru un om de statura sa.

Se gândi că ar fi trebuit să fie recunoscător pentru orice întrerupere a monotoniei care se instalase în casa şi în viaţa sa – oricât de tulburătoare s-ar fi putut dovedi. Pentru că, de când Catriona fugise să se căsătorească cu ticălosul acela, fusese o plictiseală îngrozitoare la moşie.

Reuşise să evadeze timp de câteva ore la grajduri pentru a fi martor la naşterea noului său mânz, dar, în afară de asta, îşi petrecuse aproape tot timpul captiv în casă, ascultând-o pe soţia sa pălăvrăgind fără încetare despre cea mai recentă broderie pe care o realizase şi pe fiica sa Alice suspinând după un tânăr chipeş pe care-l cunoscuse la balul lui Lady Enderley, de cu o săptămână în urmă.

Nici măcar nu conştientizase câtă plăcere îi făcuseră duelurile verbale cu nepoata lui iute la minte până când aceasta nu plecase de acasă. În clipa de faţă nu mai avea pe nimeni cu care să discute despre drepturile scoţienilor

sau care să susţină că Bonnie Prince Charlie ar fi putut să păstreze conducerea tronului scoţian dacă nu ar fi ignorat sfaturile de război ale celui mai bun comandant al său şi nu ar fi ales să lupte pe un câmp deschis şi mlăştinos. Şi nici măcar nu mai avusese parte de o partidă de şah decentă de la plecare Catrionei.

Când ajunse în intrândul principal, un lacheu se grăbi în faţa lui şi deschise uşa principală, temându-se – la drept vorbind pe bună dreptate – că ar fi scos-o din balamale, trecând cu forţa prin ea.

Soţia lui se afla pe treptele verandei însorite, cu o batistă lipită de buze. Iar Alice stătea la baza scării, arătând cu degetul spre aleea înconjurată de copaci.

De la distanţa aceea, ţipătul ei era un pic mai logic – chiar dacă nu şi mai plăcut auzului.

— E ea, tată! E *ea,* dacă-ţi spun! Bestia aia mică şi îngrozitoare s-a întors ca să ne distrugă vieţile tuturor, la fel cum a făcut prima dată!

Ross clipi nedumerit spre diligenţa poştală parcată pe aleea lui, întrebându-se dacă nu cumva aţipise la biroul său şi se întorsese înapoi în timp. O fată slăbuţă cobora din spatele trăsurii, cu boneta un pic strâmbă şi cu rochia şifonată şi murdară de pe urma călătoriei. Avea o pată de mizerie pe obraz şi strângea în braţe un motan vădit nemulţumit.

Se grăbi să coboare scările şi se îndreptă spre ea, încă întrebându-se dacă nu cumva îl trădau simţurile sale.

— Catriona? Tu eşti, copilă?

Ea ridică atunci bărbia, oferindu-i un zâmbet mic şi tremurător.

— Bună ziua, unchiule Ross. M-am întors acasă.

Şi, înainte ca el să aibă timp să asimileze acea nouă informaţie, ea izbucni în lacrimi şi se aruncă în braţele lui.

Capitolul 20

— Se zice că are o sculă cât un măgar în călduri, să ştii.

— Oh, aşa se zice, ei? Păi, atunci îi mare păcat că nu şi-o luat o nevastă care să ştie ce să facă cu ea. Am auzit că putea să desfacă şnururile de la corsetu’ unei muieri, numa’ holbându-se la ele… dac-înţelegi ce vreau să spun!

— Ha! Billy al meu s-o tot holbat după şnururile de la corsetu’ meu deja d-aproape trei ani deja şi tot nu le-o găsit, darmite să le dea de cap. Tre’ să mi le deschei singură dac’ vreau să pice!

— Am mai auzit şi că nu-i ajunge o singură muiere odat’. Cică-i nevoie de două odat’ ca să-i satisfacă apetitu’ feroce.

— D-apoi asta n-ar fi nicio problemă, nu? Cât timp una din ele eşti tu şi ailaltă io.

Şi apoi, când cele două tinere slujnice izbucniră într-un hohot de râs furtunos, Catriona îşi drese glasul tăios şi păşi în salon.

Feţele rumene ale fetelor deveniseră deja roşii ca racul. Una din ele apucă brusc un pămătuf de praf confecţionat din pene şi-l flutură frenetic deasupra unei măsuţe de cafea, în timp ce cealaltă se tot ridica şi se lăsa în plecăciuni reverenţioase.

— Bun’ ziua, domnişoară. Noi tocmai plecam.

— Cred şi eu să plecaţi, răspunse Catriona pe un ton glaciar, în timp ce tinerele se grăbeau să părăsească încăperea, aproape împiedicându-se una de alta în goana lor disperată de a evada.

Dar, pe măsură ce depărtau spre bucătărie, chicotelile lor înfundate plutiră înapoi spre urechile ei. Nu era prima dată în ultima lună când intrase într-o încăpere şi le surprinsese pe servitoare şuşotind despre ea şi despre căsătoria ei scandaloasă. Dar deja se cam săturase să lâncezească la conac, stând îmbufnată, ferindu-se de servitoare bârfitoare şi uitându-se urât la grădinari. Cei care ştiau să citească aflaseră deja toate detaliile dizolvării iminente a căsătoriei sale din paginile de scandal. Iar ceilalţi se mulţumeau să afle toate bârfele la mâna a doua, în timp ce căutau să cumpere legume din piaţa din sat sau în vreme ce fumau în jurul vetrei din bucătărie, după ce-şi

terminau treburile pe ziua în curs.

Şi întocmai după cum prezisese când îi propusese lui Simon planul ei, *ea* ajunsese batjocura oraşului, nu el. Nimănui nu-i venea să creadă că era pe punctul de a anula uniunea cu unul dintre cei mai desfrânaţi şi notorii crai din Londra, pentru că el nu reuşise să-şi îndeplinească îndatoririle maritale într-o manieră mulţumitoare pentru ea. Mai multe curtezane şi femei cu reputaţii îndoielnice îşi oferiseră deja serviciile gazetelor de scandal, mai mult decât dispuse să depună mărturie în favoarea lui.

Dar, din fericire pentru toată lumea, nu avea să fie nevoie de aşa ceva. Datorită influenţei unchiului ei şi urii persistente a bisericii faţă de nunţile oficiate în Gretna Green, episcopul fusese de acord să le ofere anularea căsătoriei până la finalul lunii. Şi, de vreme ce nu se făcuseră anunţuri oficiale, iar uniunea lor fusese binecuvântată de un fierar, nu de un preot, se putea susţine cu uşurinţă în faţa consiliului bisericesc că acea căsnicie nu fusese aprobată de Dumnezeu.

În mod normal, procesul de anulare a unei căsătorii ar fi durat trei ani, la sfârşitul cărora tribunalul ar fi desemnat două dintre cele mai iscusite curtezane din ţinut să *testeze* virilitatea mirelui. Şi Catrionei nu-i era deloc greu să-şi închipuie rezultatul dezastruos al unei *asemenea* provocări. Şi, pentru a-şi asigura ajutorul unchiului ei, fusese obligată să-i spună tot ce se întâmplase între ea şi Simon. Sau, mă rog, aproape tot. Pentru că omisese să-i spună că ei doi consumaseră deja căsătoria aceea falsă… şi nu o dată, ci de două ori.

Sau chiar de mai multe ori, dacă număra fiecare eveniment separat.

Şi, desigur, atât în paginile de scandal, cât şi-n saloane de prin toată Londra existau multe speculaţii şi cu privire la natura propriilor ei *neputinţe* şi *eşecuri.* Chiar era atât de frigidă încât atingerea unui bărbat nu putea s-o încălzească? Oare îl prinsese pe mirele ei în pat cu altă femeie în timpul lunii lor de miere şi hotărâse să se răzbune pe el ocărându-i atât bărbăţia, cât şi reputaţia? Şi unele

voci îndrăzniseră chiar să insinueze că poate ea prefera o femeie în pat, întrucât, fără îndoială, nicio femeie cu înclinaţii *normale* nu ar fi putut rezista farmecelor carnale ale unui bărbat precum Simon Wescott.

Catriona se învârtea de colo-colo prin salonul de zi, fără a băga de seamă lumina soarelui care se revărsa pe ferestrele franceze, înalte. În curând avea să fie ca şi când nu fusese niciodată doamna Simon Wescott. Ca şi când nu petrecuse niciodată două nopţi glorioase în patul şi în braţele lui Simon.

Până cu două săptămâni în urmă, nutrise o speranţă secretă că poate acele două nopţi fuseseră rodnice. Ba chiar îşi şi permisese să se autoiluzioneze cu o fantezie în care Simon intra într-o sală de bal din Londra şi o găsea acolo, cu pântecele îngreunat de un copil. Dar sosirea sorocului ei lunar îi distrusese acea speranţă şi îi reamintise în mod chinuitor că toate acele reverii aparţinuseră fetiţei naive care fusese cândva, nu femeii în care o transformase însuşi Simon.

Încercând din răsputeri să ignore durerea care-i sfâşia inima, Catriona se duse spre bibliotecă. Ultimii membri ai clanului Kincaid se împrăştiaseră în cele patru zări, aşa că nu mai putea găsi nicio alinare în baladele scoţiene îngrijite de Sir Walter Scott. Şi, împotriva oricărei judecăţi sănătoase, luă de pe raft un volum de poezii al lui Robert Burns. Răsfoi paginile neliniştită, până când nişte versuri familiare îi atraseră atenţia:

Pe cât eşti de frumoasă, fătucă minunată
Pe atât de îndrăgostit mi-s eu
Şi am să te tot iubesc, o, draga mea
Până când însăşi marea o seca.

Pagina se înceţoşă apoi chiar sub ochii ei. Catriona închise tare cartea, amintindu-şi cum Simon îi recitase aceleaşi versuri cu o convingere tandră printre ruinele marii aule de la castelul Kincaid. Când se uitase visătoare în ochii lui verzi înnegurați, îi venise foarte uşor să creadă că îi

vorbea din inimă. Dar în clipa aceea ştia că fuseseră doar nişte cuvinte frumoase, menite să câştige inima unei femei, dar nu şi să o păstreze.

Înghesui volumul de poezie înapoi pe raft şi se mai învârti o dată agitată prin cameră. Cu puţin noroc, avea să moară de plictiseală înainte să o răpună inima ei frântă. Se temea că era doar o chestiune de timp până când avea să înceapă să lipească scoici pe o foaie de hârtie colorată sau să brodeze modele bisericeşti pe gherghef, precum mătuşa ei Margaret.

Aproape că începea să regrete că nu acceptase invitaţia Georginei de a-i vizita pe ea şi pe soţul ei la conacul lor londonez. Dar ştia că bârfele ar fi fost cu mult mai agresive acolo şi glumele făcute pe seama ei şi mai dificil de ignorat. Deja se gândea cu groază la faptul că avea să fie nevoită să călătorească la Londra la finalul lunii, pentru a apărea în faţa consiliului bisericesc.

Răsunară dintr-odată paşi pe coridor. Se răsuci spre uşă nerăbdătoare, ridicol de recunoscătoare pentru întreruperea aceea.

Un lacheu îmbrăcat în livrea apăru apoi în pragul uşii. Înclină uşor din capul său acoperit cu perucă şi zise:

— A venit să vă viteze un domn, doamnă.

Nu-şi putea opri inima să nu facă tumbe vesele şi pline de speranţă. Îşi netezi fustele, afişă un zâmbet tremurător şi spuse:

— Trimite-l sus, te rog.

Dar inima i se cufundă imediat înapoi în picioare când în cameră intră Eddingham, purtându-şi bastonul într-o mână înmănuşată în alb. Zâmbetul lui îngâmfat era exact la fel de enervant precum îşi amintea ea.

— Să sun să vi se aducă ceaiul? întrebă lacheul.

— Nu va fi nevoie, răspunse ea, aruncându-i o privire rece oaspetelui neinvitat. Marchizul nu va rămâne la ceai.

— Foarte bine, doamna mea.

În timp ce servitorul făcu o plecăciune şi se retrase din încăpere, Catriona simţi o dorinţă disperată de a se agăţa de el şi de a-i porunci să rămână. Se gândi că i-ar fi

plăcut foarte mult să aibă o însoţitoare, dar, din păcate, în clipa aceea nu mai avea nevoie de una, de vreme ce era o femeie măritată.

Eddingham făcu o plecăciune elegantă în faţa ei.

— Domnişoară Kincaid.

— Doamnă Wescott, mai exact, milord.

— Ah, da. Ochii lui întunecaţi străluceau cu un amuzament răutăcios. Dar nu pentru mult timp, din câte am auzit.

Când văzu că nu avea de gând să-l invite să ia loc, traversă camera cu paşi mari şi se afundă cu emfază pe canapea, proptindu-şi un picior pe genunchiul opus. Catriona se aşeză reticentă pe scaunul de vizavi de el.

Îşi împreună mâinile în poală şi se uită la el încruntată, fără să-i pese câtuşi de puţin dacă el considera asta o lipsă a bunelor maniere.

Eddingham fu primul care rupse tăcerea aceea tensionată:

— Mă gândeam că ai vrea să ştii că tocmai m-am întors din Scoţia.

— Serios? Sper că aerul curat de acolo ţi-a îmbunătăţit considerabil dispoziţia.

— Da. Mi s-a părut de-a dreptul revigorant. Mă gândeam că ai vrea să ştii şi că n-a fost deloc nevoie să-i izgonesc pe netrebnicii ăia din clanul Kincaid sau pe liderul lor tâlhar de pe pământul meu. După câte se pare, erau deja atât de descurajaţi încât s-au împrăştiat ca nişte oi speriate numai când au auzit numele meu.

— Mda, am auzit că ai efectul acesta şi asupra femeilor.

Zâmbetul îi tremură o clipă pe buze, dar apoi zise:

— Mă dezamăgeşti. Speram că, poate, căsnicia ţi-a mai îmblânzit limba aia ascuţită.

— Nu toţi bărbaţii consideră necesar să frângă spiritul unei femei doar pentru că nu sunt ei suficient de puternici încât să-i ţină piept.

El oftă atunci.

— Contrar a ceea ce probabil ai fost convinsă să crezi

despre mine, eu nu sunt un om meschin, *domnişoară Kincaid,* zise el, zăbovind intenţionat asupra numelui ei de fată. M-am mândrit mereu cu faptul că nu port pică nimănui, pentru nimic.

— Acesta e un lucru foarte liniştitor, ţinând cont de faptul că la ultima noastră întâlnire ţi-ai exprimat dorinţa înflăcărată de a mă vedea arzând în iad.

El continuă apoi ca şi când ea nu zisese nimic:

— Când am auzit despre recentul dumitale… *ghinion,* m-am întrebat imediat cum ţi-aş putea fi de ajutor.

Catriona începea deja să regrete faptul că refuzase oferta lacheului de a le aduce nişte ceai. I-ar fi plăcut la nebunie să aibă la îndemână un ibric de ceai fierbinte pe care să-l poată vărsa în poala lui Eddingham.

— Foarte mărinimos din partea dumitale.

— Intenţionez să mă întorc în Scoţia peste două săptămâni pentru a demola definitiv grămada aia de dărâmături de pe terenul meu. E ca un spin în ochiul meu, şi sfătuitorii mei mă asigură că pământul acela poate fi transformat cu uşurinţă într-o păşune numai bună pentru o turmă de oi Cheviot.

Într-o clipită, Catriona văzu cu ochii minţii silueta singurului turn rămas în picioarele al castelului Kincaid pe cerul nopţii luminat de stele, auzi ecoul cântului cimpoiului spulberând liniştea văii şi simţi mâinile lui Simon pe pielea ei goală, în timp ce o lăsa pe spate pe patul de muşchi şi o transforma în soţia lui în toată deplinătatea cuvântului.

— Nu văd de ce ar fi asta problema mea, zise ea încordată. Unchiul meu te-a asigurat deja că nu există nicio legătură de rudenie între noi şi clanul Kincaid din Scoţia.

Vocea lui se îndulci întrucâtva când spuse:

— Ar trebui să fie problema dumitale, pentru că speram să te iau cu mine.

Catriona clipi uluită, sperând că îl înţelesese greşit.

— Cu siguranţă nu încerci să mă ceri în căsătorie din nou.

El izbucni atunci într-un hohot de râs scurt, tăios şi absolut neplăcut.

— Oh, nu cred că vei mai găsi vreun bărbat suficient de prost încât să se căsătorească cu dumneata acum. Asocierea dumitale sordidă cu Wescott ţi-a pângărit reputaţia, dincolo de orice speranţă de curăţare. Eşti considerată deja o *marfă stricată,* domnişoară Kincaid. Şi, dacă nu cumva ai de gând să îmbrăţişezi o viaţă de fată bătrână sau să-ţi strigi *mărfurile* pe stradă, nu poţi spera la mai mult decât să devii amanta vreunui om bogat, înainte să te îngraşi şi să-ţi pierzi frumuseţea.

Catriona nu îşi dăduse seama că îşi ţinea respiraţia până când nu-i apărură în faţa ochilor punctuleţe mici ce îi întunecau vederea.

— Şi speri să fii dumneata omul acela, milord?

El ţuguie atunci buzele într-o grimasă mică şi odioasă.

— Nu ar da bine să fiu văzut cu dumneata la braţ pe străzile Londrei, desigur… Dar ţi-aş putea construi o căsuţă mică şi confortabilă pe terenul meu din Scoţia şi să vin să te vizitez când mă plictisesc de viaţa la oraş. Oh, şi cred că vei descoperi că pot fi un stăpân destul de generos… atât timp cât îţi dai toată silinţa să mă mulţumeşti, desigur. Coborî apoi privirea spre umflăturile sânilor ei, mângâind în acelaşi timp cu o mână înmănuşată toată lungimea bastonului. Şi pot să-ţi promit că, spre deosebire de Wescott, eu *mă voi ridica* la înălţimea sarcinii de a te mulţumi.

Catriona rămase încremenită câteva clipe, holbându-se la el îngrozită. Dar apoi afişă un zâmbet mieros şi zise:

— Oh, soţul meu m-a mulţumit de minune! Are o sculă cât un măgar în călduri, dacă nu ştiai.

Privirea lui Eddingham zbură imediat spre chipul ei.

— Pardon?

Întrebarea lui sugrumată se transformă apoi într-o criză violentă de tuse, care-i dădu Catrionei un motiv în plus să regrete că nu servise ceai. Dacă ar fi ronţăit un biscuit în clipa aceea, cu puţin noroc, ar fi inspirat o firimitură în plămâni.

— Da, aşa e, ai auzit bine ce am spus, zise ea, după care oftă melancolică. D-apoi Simon al meu putea face

şnururile corsetului meu să se desfacă numai uitându-se la ele. Şi, câtă vreme se afla el prin preajmă, n-a trebuit să-mi bat niciodată capul cu a mi le dezlega singură. Clipi apoi nevinovată. Am auzit adesea spunându-se că avea nevoie de două femei ca să-i satisfacă apetitul feroce... Dar m-a asigurat că eu eram suficient de femeie pentru el.

Marchizul sări imediat în picioare, chipul său trecând de la o îmbujorare stânjenită la o nuanţă violet de furie. Strângea în pumn capul bastonului, de parcă nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să o lovească în cap cu el.

— Poate că eşti femeie, dar cu siguranţă nu eşti vreo doamnă, mârâi el dispreţuitor.

Catriona se ridică pentru a-l înfrunta.

— Şi nici tu, domnule, nu eşti vreun gentleman.

— Şi ar fi bine să ţii minte asta, dacă se întâmplă să ne mai întâlnim vreodată.

Pufni dispreţuitor încă o dată, după care se îndreptă spre uşă cu paşi mari.

— Oh, dar nu-ţi face griji, *Ed,* strigă ea după el. O să fac tot posibilul să mă ţin departe de aleile de călărie din Hyde Park.

Eddingham încremeni la câţiva paşi distanţă de uşă, după care se răsuci din nou spre ea. Dintr-odată era alb ca varul.

— Oh, Simon mi-a spus despre accidentul nefericit al bietei dumitale logodnice. Probabil a fost o tragedie absolut îngrozitoare! Era atât de tânără şi de frumoasă... şi îţi era atât de devotată! Mare păcat, într-adevăr!

Marchizul nu mai spuse nimic. Pur şi simplu se răsuci pe călcâie şi părăsi încăperea, cu pulpanele jachetei sale fluturând în urma lui.

Genunchii nu o trădară pe Catriona, înmuindu-se, până când nu auzi uşa de la intrare trântindu-se în depărtare. După aceea se prăbuşi pe fotoliu şi-şi acoperi gura cu mâna. Nu ştia dacă să izbucnească într-un hohot de râs sau de plâns.

— Oh, Simon, şopti ea. Cât de mult ţi-ar fi plăcut să vezi asta!

*

Simon nu se mai bucurase de nimic de mult timp.

Oh, da, se putea spune că îşi reintrase în normal – umbla prin speluncile de jocuri de noroc de prin Pall Mall şi de pe lângă St. James până spre dimineaţă, râzând la glumele obscene făcute pe seama sa şi acceptând toasturile închinate în cinstea bărbăţiei sale cu un rânjet desfrânat şi un rând de băutură pentru toată lumea.

Cât despre el, el nu mai băuse mai mult de câteva înghiţituri de vin de când beţia lui aproape că o costase viaţa pe Catriona. Şi, câtă vreme băuse cât putea duce, glumele i se păruseră amuzante, femeile frumoase şi jocuri palpitante. Dar fără ceaţa strălucitoare a aburilor alcoolului care-i să-i îndulcească vederea, se simţea ca un străin în propria-i viaţă. Ca un actor care interpreta rolul craidonului incorigibil pentru publicul său adorator.

Şi, parcă printr-o ironie a sorţii, câştiga necontenit la jocurile de noroc. Îşi plătise deja toţi creditorii şi tot reuşise cumva să adune peste ceea ce îi mai rămăsese din zestrea Catrionei, clădindu-şi o mică avere. Vechiul Simon Wescott ar fi risipit banii fără să stea prea mult pe gânduri – cea mai mare parte pe un croitor bun şi probabil o sumă considerabilă pe vreun gablonz de prost gust menit să ademenească o femeie în patul său. Dar, cu mai puţin de o săptămână în urmă, se pomenise zăbovind în faţa ferestrelor unei bănci. Şi, înainte să aibă timp să-şi dea seama ce făcea, exista deja un cont cu numele lui pe el, cu o sumă de bani în continuă creştere.

Şi, chiar dacă nimeni nu ar fi ghicit asta din comportamentul său afabil, era deja destul de furios şi prost dispus când intră într-unul din barurile sale preferate din Pickering Place. „Ar trebui să sărbătoresc”, îşi spuse sieşi, în timp ce-şi croia drum prin ceaţa de fum de ţigară stătut care atârna în încăpere, cu ochii aţintiţi spre masa de faro. În doar câteva zile, episcopul urma să-i acorde Catrionei anularea căsătoriei mult râvnită. Şi avea să fie din

nou un bărbat liber. Liber să joace jocuri de noroc cât era noaptea de lungă, să dea pe gât pahare de alcool până la răsărit şi liber să se culce cu orice femeie poftea.

Cu orice femeie, mai puţin cu soţia lui.

Inspiră adânc, trăgând în plămâni o gură mare de aer înăbuşitor, încărcat de fum, şi se simţi dintr-odată ca şi când cineva îi legase o chingă de fier în jurul pieptului. Iar în clipa aceea ar fi putut jura că nu mai respirase aer proaspăt de când se întorsese din Scoţia. Devenise mult prea conştient de norii negri şi grei de funingine proveniţi de la hornurile caselor, care pluteau ameninţător deasupra oraşului, de mirosul de canal prezent oricând traversa o alee îngustă şi de parfumurile înecăcioase şi mult prea dulci ale femeilor care roiau în jurul său ori de câte ori intra într-o încăpere.

Şi, desigur, prezicerea Catrionei se adeverise. Acuzaţiile ei ridicole nu făcuseră altceva decât să-i sporească reputaţia. Oriunde mergea, era asaltat de femei, care se arătau mai mult decât dornice să demonstreze că soţia lui minţise. Şi una dintre acele femei se îndrepta spre el chiar în clipa aceea. Se lăsă pe un scaun de la masa de faro şi îi salută scurt din cap pe ceilalţi domni care se adunau în jurul său. O recunoscu pe femeia care se apropia ca fiind o curtezană notorie – şi vulgară – care era o împătimită a whistului şi care avea un obicei periculos de a-şi plăti datoriile cu servicii sexuale. Aceasta se strecură în spatele lui şi-şi încolăci braţul suplu, pal şi pudrat în jurul gâtului său. Simon se gândi imediat că încă simţea pe ea mirosul ultimului bărbat cu care se culcase.

— Salutare, Simon. Chiar speram să te văd aici în seara asta. Mi-a fost foarte dor de tine şi am mare chef de o *partidă serioasă,* mârâi ea în urechea lui, la fel de şireată ca o pisică, insuflând acelor cuvinte, altfel destul de inocente, un subînţeles pe care nu-l intenţionase niciodată dealerul mirat din faţa lor.

În timp ce omul trase o carte din cutia de faro şi o aşeză cu faţa în sus pe faţa de masă de postav, Simon zise:

— Mă tem că singura partidă care mă interesează în

seara asta e cea care are loc la masa asta.

— Încerci doar să mă faci să mă rog de tine, nu-i aşa? zise ea, după care-şi atinse vârful limbii de lobul urechii lui. Şi, în timp ce vorbea, mâinile ei vulgare călătoreau tot mai jos pe corpul lui. Îmi amintesc că îţi plăcea mereu la nebunie să mă faci să mă rog de tine…

Apoi mâna ei mică şi lacomă îi cuprinse vintrea, şi corpul lui răspunse din reflex atingerii ei.

Dar, în loc de explozia familiară de dorinţă, Simon nu simţi altceva decât dezgust, amestecat cu milă.

Îi aruncă o privire sfioasă dealerului uimit, după care îi prinse încheietura cu blândeţe şi-i îndepărtă mâna.

— Ei, haide, nu fi obraznică, Angela. Ştii foarte bine că sunt bărbat însurat.

Femeia pufni scurt şi zise:

— Mi-ar plăcea tare mult ca soţia ta să fie aici acum. I-aş spune eu vreo două… După aceea ar putea veni cu noi sus şi i-aş arăta acelei netrebnice mincinoase cum îşi satisface bărbatul o femeie adevărată.

Simon se întoarse imediat şi o ţintui cu privirea. Şi ceva din ochii lui o făcu pe Angela să se îndepărteze cu un pas de masă.

— Bine, atunci, zise ea, aranjându-şi buclele de culoarea scorţişoarei. O să te las cu jocul tău. Oricum… mă găseşti la masa de whist dacă te răzgândeşti.

Câteva minute mai târziu, când Simon se uită spre masa de whist, femeia deja îi lingea urechea altui bărbat.

Scoase din buzunarul vestei un trabuc subţire şi-i permise dealerului să i-l aprindă. Dacă tot nu avea de ales decât să inspire aerul acela mizerabil toată noaptea, putea măcar să fie de la un trabuc proaspăt.

Abia ce începea să se acomodeze cu ritmul jocului, când umbra unui bărbat acoperi masa.

Simon ridică privirea şi scoase fumul pe nas.

— Philo Wilcox, zise el tărăgănat. Ultima dată când te-am văzut, fugeai pe o pajişte, după ce te-am împuşcat în fund fiindcă ai trişat chiar la acest joc.

Philo se aşeză prudent pe scaunul de lângă el, încă

atent să nu pună prea multă greutate pe buca stângă.

— N-am putut să stau jos luni de zile. A fost destul de nesportiv din partea ta, n-ai zice?

— Nu mai mult decât a fost din partea ta să o iei la goană spre copaci în mijlocul duelului. Ai fi preferat să te împuşc în cap?

Philo pufni scurt, şi chipul lui oval păru să se lungească şi mai mult.

— Poate asta m-ar fi salvat de umilinţa de a fi etichetat drept laş şi trişor.

— Dar *ai fost* laş şi trişor, sublinie Simon, scuturându-şi trabucul.

— Şi acum, datorită ţie, toată lumea ştie asta. Philo aruncă apoi o privire fugară peste umăr. Dacă mă prinde aici proprietarul, o să mă arunce pe uşă afară în doi timpi şi trei mişcări.

— Atunci, aş sugera să te cari, înainte să mă văd silit să-l chem.

Îmbufnarea lui Philo se transformă imediat într-un rânjet viclean. Îl apucă de umăr pe Simon şi zise:

— E, haide, nu fi aşa, prietene. Speram să mă ajuţi să-mi recâştig norocul.

— Cum? Oferindu-ţi o pernă pe care să stai?

— Ei bine, vezi tu… treaba stă cam aşa… Eu şi alţi câţiva flăcăi am pus un pariu în registrul de pariuri de la White’s, să vedem care dintre noi o să fie primul care o să se culce cu nevastă-ta după ce o scapi de povara căsniciei.

Trabucul atârna moale în colţul gurii lui Simon. Uitase complet de el.

Philo coborî apoi vocea şi continuă:

— Indiferent de ce-ar spune ea, noi ştim că ai instruit-o taman bine. Şi, după ce-o să treacă o perioadă de timp adecvată – să zic o săptămână sau două –, ne gândeam că o să fie dornică să se urce înapoi în şa. Şi, de vreme ce am pariat toţi banii pe mine, speram să te pot convinge să aranjezi tu să ne faci prezentările. Asta dacă încă vorbeşte cu tine, desigur.

Într-un moment Philo rânjea superior la Simon, şi-n

clipa imediat următoare zăcea întins pe spate pe podea, cu sânge şiroindu-i din colţul gurii şi cu Simon stând aplecat deasupra lui, cu pumnii încleştaţi şi cu degetele de la mâna dreaptă chircite de durere.

— Hei! Asta n-a fost deloc un gest sportiv din partea ta! Philo dădu să se salte, frecându-şi maxilarul, dar, când Simon mârâi şi ridică din nou pumnii, se lăsă înapoi pe podea, hotărând că acela era cel mai sigur curs de acţiune.

Prin tot ţiuitul care îi răsuna în urechi, Simon încă putea auzi ecoul vocii Catrionei: „După părerea ta, există ceva pe lume pentru care să merite să lupţi? Pentru care să merite să mori? Ceva, orice, care să ţi se pară suficient de nobil sau care să-ţi fie suficient de drag încât să justifice să-ţi rişti preţioasa viaţă?”

Simon căutase toată viaţa sa acel lucru. Doar că, atunci când îl găsise, alesese să-i întoarcă spatele şi să plece. Îi fusese frică să creadă că era adevărat. Şi nu conştientizase niciodată că draga de Catriona avea suficient curaj şi suficientă credinţă pentru amândoi. Suficientă iubire în inima ei frumoasă şi generoasă pentru un ticălos ca el.

Buzele lui se curbară apoi, luând forma unui zâmbet triumfător, şi Philo scânci şi ridică imediat mâinile ca să pareze următoarea lovitură şi să-şi apere faţa. Dar Simon doar se răsuci pe călcâie şi se îndreptă cu paşi mari spre uşă. Era pentru prima dată în viaţa lui când era absolut hotărât să lupte pentru ceea ce-şi dorea.

Dar un om masiv îi blocă imediat drumul. Individul acela mătăhălos era atât de beat, că deja se clătina pe picioare.

— Hei, tu! Ce i-ai făcut lui Philo? E prietenul meu!

Simon făcu ochii mari, în timp ce privirea lui călătorea în sus… şi tot mai sus… spre capul imens al omului. Aparent, Dumnezeu – care avea un simţ al umorului încărcat de o ironie delicioasă – avea să-i dea ocazia de a-şi demonstra devotamentul faţă de Catriona murind în timp ce-i apăra onoarea, chiar acolo, pe podeaua mizerabilă a unei spelunci.

Omul aruncă un pumn gras spre el, şi Simon se feri, gândindu-se că era al naibii de păcat că ea nu avea să afle niciodată despre sacrificiul său.

Înfuriat la culme de ratarea aceea, matahala îl apucă de lavalieră pe Simon şi-l trase în picioare ca pe o păpuşă de cârpă. Pumnul său colosal tocmai îşi lua avânt pentru o nouă lovitură – care fără îndoială i-ar fi zburat lui Simon toţi dinţii din gură –, când Angela sări în picioare de la masa de whist şi se aruncă în spatele omului cu un ţipăt felin.

Îşi înfipse imediat mâinile în părul bărbatului şi strigă:

— Să nu-ndrăzneşti să loveşti chipul ăla frumos, sau o să-ţi sfâşii cu unghiile mutra aia urâtă!

Un alt individ sări imediat de la masa de zaruri.

— Hei, tu! Să nu îndrăzneşti să loveşti o doamnă!

Simon era prea prins aproape sufocându-se în strânsoarea propriei lavaliere ca să mai sublinieze că Angela nu era nici vreo doamnă, nici în pericol de a fi lovită. Ba chiar dimpotrivă! Atacatorul lui era cel care părea să se afle în pericol iminent când femeia îşi încolăci un braţ în jurul gâtului său gros şi-şi înfipse colţii în urechea lui.

Omul răcni de durere, eliberându-i lavaliera lui Simon. Şi apoi se dezlănţui tot iadul.

Mesele, zarurile şi cărţile de joc zburară în toate părţile, în timp ce clubul exploda într-o încăierare în toată regula. Deja nici nu mai conta cine de partea cui era. Nu mai exista decât bucuria primitivă a pumnilor care întâlneau carnea în lovituri puternice, scaune şi corpuri aruncate prin aer şi sunetul satisfăcător al oaselor care se rupeau în contact cu alte oase.

Simon se feri de un scaun care zbură pe deasupra capului său. Cu colţul ochiului îl zări apoi pe Philo, care se împleticea spre uşă în patru labe. Nu putu rezista acelei tentaţii, aşa că se furişă prin toată busculada creată şi ajunse la uşa principală la timp pentru a-i trage lui Philo un şut puternic direct în fund. Omul se rostogoli pe uşă afară, ţipând ca o fetiţă.

Simon tocmai îşi ştergea mâinile de praf, când un alt bărbat îl apucă de mâneca jachetei şi se pregăti să-i tragă

un pumn.

— Nu în faţă, te rog! strigă Simon, ridicând mâinile.

Omul încuviinţă din cap politicos, după care îşi îngropă pumnul în stomacul lui.

Simon se încovoie de spate, cu un mârâit îndurerat.

— Mulţumesc, reuşi să îi şoptească printre dinţii-i încleştaţi, înainte de a-şi izbi capul de bărbia omului. Continuă apoi cu o combinaţie dintre un croşeu de dreapta şi unul de stânga, pe care o perfecţionase în perioada când boxase la clubul de box al lui Gentleman Jackson, lăsându-şi lat adversarul.

Dar, înainte să aibă timp să-şi savureze victoria, un scaun se izbi de ceafa lui, făcându-se ţăndări din cauza forţei impactului. Simon se prăbuşi în genunchi, cu o ploaie de stele explodându-i în faţa ochilor, încă încerca să-şi revină după lovitură, când o mână aspră şi bronzată apăru pe neaşteptate în faţa lui.

Precaut în a accepta orice ofertă de ajutor, se chiori în sus la potenţialul său salvator. Chipul osos şi aspru al lui Kieran Kincaid deveni clar prin ceaţa care-i întuneca vederea.

Clipi uimit. Probabil fusese lovit în cap mai tare decât conştientizase. Dar, dacă tot trebuia să aibă halucinaţii, de ce nu ar fi putut fi chipul zâmbitor al Catrionei, în loc de cel ursuz al membrului clanului ei?

Kieran îşi încolăci braţul în jurul braţului său şi-l trase în picioare cu o forţă incredibilă. Simon se încruntă la el, frecându-şi ceafa dureroasă.

— De unde dracului ai mai apărut şi tu?

— Din Scoţia, îi răspunse Kieran, scurt şi tăios. Şi înainte de ast’ maică-mea o zis c-am fost doar o sclipire în ochiu’ lu’ taică-miu.

— Cum m-ai găsit?

Kieran ridică din umeri.

— Ca să fiu sincer, n-a fost cin ştie ce mare provocare. N-a trebuit decât să trecem prin fiecare bordel, berărie şi speluncă din Londra. Da’ ne-o fost al naibii de greu mie şi băieţilor.

Când văzu un băieţel pistruiat, îmbrăcat într-o tunică murdară, zburând pe uşă cu capul înainte, Simon înţelese că Kieran nu venise acolo singur. Cel puţin doisprezece membri ai clanului Kincaid se furişaseră în club şi se alăturaseră bucuroşi încăierării.

— Am auzit c-o laşi pe Catriona să-ţi deie papucii, zise Kieran, clătinând din cap dezgustat. Şi io care credeam că *ea* îi aia nebună! Da' tu eşti al naibii dă prost, Wescott, dac' accepţi să pierzi aşa uşor o fată aşa faină ca ea.

Simon îşi îndreptă lavaliera cu o mişcare bruscă.

— N-aş zice că eşti tocmai în măsură să mă judeci... sau să mă acuzi. Să-ţi amintesc că şi tu ai fost suficient de nesăbuit s-o laşi să plece?

— Nu, io-mi recunosc greşeala. Tocmai de-aia mi-s aici. Ca s-o iau înapoi.

Cei doi bărbaţi se priviră apoi gânditori, înţelegând că aveau mai multe în comun decât crezuseră.

— Io o consideram mai degrab' ca o soră sau o verişoară, da', dac' tu n-o vrei, adăugă Kieran, neglijent, atunci poate-o fac *io* mireasa *mea.*

Înainte să aibă timp să-şi dea seama de ceea ce făcea, Simon îl apucă pe Kieran de gulerul tunicii şi-l izbi tare de cel mai apropiat perete.

Şi-n clipa aceea buzele scoţianului luară forma unui rânjet.

— Io mi-am dorit mereu o soră.

Capitolul 21

— Aşteptaţi aici, vă rog, domnule, o să-l informez pe tatăl dumneavoastră că aţi sosit, zise rigid majordomul bătrân, emanând dezaprobare prin toţi porii.

— Mulţumesc, răspunse Simon solemn. O să încerc să nu fur nimic.

Servitorul îi aruncă o privire nimicitoare, după care dispăru din încăpere. Simon se trezi în imposibilitatea de a

rezista acelei porniri copilăreşti, aşa că scoase limba înspre spatele osos al omului.

Oftă apoi, ştiind că, dacă ar fi vrut, ar fi avut tot timpul din lume ca să-l jefuiască pe tatăl său. Ducelui îi plăcuse întotdeauna să-i facă să aştepte pe inferiorii săi, considerând că era un privilegiu pe care i-l oferea rangul său.

Simon se gândi atunci că probabil majordomul ar fi fost surprins să afle că cea mai mare tentaţie cu care se lupta în clipa aceea nu era să fure unul dintre sfeşnicele de argint ale tatălui său, ci să se repeadă spre uşă, mâncând pământul. Sperase să nu mai calce niciodată în casa aceea, după ce participase la înmormântarea fratelui său. În fond, nu excelase niciodată la a-şi înghiţi mândria pentru a-l mulţumi pe tatăl său – ba, de fapt, preferase mereu să îndure o bătaie straşnică din mâinile grase ale lacheului ducelui.

Împreună mâinile la spate şi se învârti prin încăpere. Trecuseră foarte mulţi ani de când nu i se mai permisese să intre în sanctuarul bibliotecii tatălui său.

Totul rămăsese aproape la fel cum îşi amintea. Camera aceea octogonală impunătoare avea podele confecţionate din marmură roz strălucitoare, importată direct din Italia. În mijlocul camerei se odihnea un covor Aubusson nepreţuit, despre care ştia că era scos şi bătut de praf în fiecare zi. Iar pe busturile din marmură şi pe celelalte obiecte de artă etalate prin încăpere nu exista nici cel mai mic firicel de praf. Singurele obiecte care păreau neglijate erau cărţile înşirate pe rafturile de mahon.

Încăperea era încă dominată de biroul masiv al tatălui său – locul de unde ducele emisese mereu pedeapsa şi disciplina cu acelaşi zel. Simon fusese chemat acolo de multe ori – pentru a i se ţine predici, pentru a fi certat sau muştruluit aspru şi ocazional şi pentru a fi bătut cu bastonul, când tatăl său nu-şi mai putea controla furia. Şi, la drept vorbind, acelea fuseseră singurele dăţi în care tatăl său se uitase la el cu adevărat. Pentru că, atât timp cât Simon se comporta urât, tatăl lui nu-i putea ignora

existenţa. Dar, în acelaşi timp, ducele nu se obosea niciodată să-l pedepsească el însuşi – ci îl punea mereu pe unul dintre lachei să-i dea bătaia pe care considera că o merita.

Deasupra şemineului era agăţat un portret enorm, în ramă aurie, al lui Richard – care arăta splendid în uniforma sa stacojie de armată. Simon ştia că nu avea să găsească vreodată nici măcar vreo ilustraţie în miniatură a lui, ascunsă în vreun colţ uitat al bibliotecii.

Simon îl admirase mereu pe Richard, în ciuda geloziei lui meschine – şi complet nefondate. Fratele său era mai mare, mai puternic şi de fapt însăşi lumina ochilor tatălui lor. Dar se încruntă apoi când se uită mai atent la portret. Era ca şi când l-ar fi văzut pentru prima dată pe fratele lui.

Cum se făcea că nu observase niciodată rotunjimea uşoară a umerilor lui Richard, bărbia lui mică şi slabă şi urma aceea de cruzime din ochii lui de culoare căprui-deschis?

— O asemănare remarcabilă, nu-i aşa? zise tatăl său, de undeva din spatele lui.

— Da. Aproape că simt că poate scoate oricând mâna din tablou, ca să mă tragă de urechi.

Simon se întoarse apoi spre tatăl său. Chiar dacă nu se mai văzuseră de mai bine de trei ani, tot era şocat să observe cât de mult îmbătrânise ducele. Coama lui frumoasă de păr argintiu începuse să se răărească pe frunte şi în creştetul capului. Şi probabil i se înrăutăţise şi guta destul de mult, pentru că se folosi de un baston ca să se deplaseze în spatele biroului.

— Sper că nu va dura mult, zise tatăl său, afundându-se în scaunul lui, care semăna cu un tron, demn de un rege. Cândva, îi sporise statura regală, dar în clipa aceea nu făcea altceva decât să-l facă să pară mai mic. Presupun că ai nevoie de bani ca să plăteşti vreun creditor extrem de zelos sau vreo târfuliţă pe care ai lăsat-o cu burta la gură. Speram să înveţi ceva din scurta ta şedere la Newgate. Speram că experienţa asta o să-ţi clădească caracterul şi toate prostiile alea. Dar apoi am auzit că ai fugit cu fătuca

aia scoţiană nebună. Ce pot să mai zic? Nu mă miră deloc că *treaba asta* s-a terminat într-un dezastru. Toată lumea ştie că scoţienii sunt nişte depravaţi notorii şi deloc demni de încredere. Deschise apoi un sertar şi scoase de acolo o cutiuţă cu legături din piele. Dădu la o parte capacul şi-l întrebă: De cât ai nevoie? O sută de lire? Cinci sute?

Simon întinse mâna şi închise la loc cutia, uşor, dar ferm.

— Nu vreau banii tăi. Ştii foarte bine că nu ţi-am cerut niciodată nici măcar un penny. Mi-am câştigat mereu singur traiul pe lumea asta.

— Ţi-am cumpărat totuşi un livret în marină, îi aminti tatăl lui, cu asprime.

— Ca să scapi de mine şi ca să nu-ţi pătez reputaţia mai mult decât o făcusem deja.

— Dar n-a funcţionat, nu?

Simon băgă mâna în buzunarul hainei sale şi scoase o foaie împăturită, pe care i-o întinse apoi tatălui său.

Ducele o deschise ferm, o citi în grabă, după care îşi mută privirea înapoi spre Simon, ridicând dintr-o sprânceană albă ca neaua.

— Chiar te aştepţi să fac asta?

Simon se aplecă spre el, cu palmele ancorate ferm pe suprafaţa lucioasă a biroului.

— Este ultimul lucru pe care ţi-l mai cer. Dacă faci asta, nu va trebui să mă mai vezi niciodată.

— În cazul acesta, zise tatăl său tăios, privindu-l în ochi, consideră-l ca şi făcut.

Simon se îndreptă imediat şi dădu să plece, ridicol de uşurat să scape din preajma tatălui său. Dar apoi îşi dădu seama că aceea era probabil ultima lui şansă de a-i pune întrebarea care-i bântuise gândurile de când fusese doar un copil. Aşa că se întoarse din nou spre birou.

— De ce ai urât-o aşa mult pe mama mea?

— Îţi încâlci deja promisiunea, ei? Din câte îmi amintesc, tocmai mi-ai promis – tatăl lui bătu ostentativ cu degetul în foaia de hârtie – că o să fie ultima dată când o să-mi mai ceri ceva.

Simon clătină din cap la propria-i nesăbuinţă, după care se îndreptă spre uşă cu paşi mari, la fel de nerăbdător să plece din locul acela cum era tatăl lui să scape de el.

Se afla la numai câţiva paşi de uşă, când tatăl lui vorbi, atât de încet, că Simon abia îl auzi:

— Nu am urât-o pe mama ta. Am adorat-o.

Simon se răsuci uşor şi se apropie din nou de birou. Fiecare pas părea făcut ca printr-un vis.

Tatăl său băgă mâna în buzunar şi scoase un lanţ subţire, dar strălucitor de alamă. De el era atârnat un pandantiv mic. I-l oferi apoi lui Simon cu o mână tremurândă.

El îl luă şi deschise medalionul. Descoperi că în cadrul oval era ascuns un portret în miniatură al mamei sale. Arăta exact aşa cum şi-o amintea – cu buclele-i blonde atârnându-i în jurul feţei, cu ochii strălucindu-i de năzdrăvănie şi cu buzele curbate într-un zâmbet provocator, care-i sublinia gropiţele din obraji.

Ochii tatălui său păreau deosebit şi neobişnuit de înceţoşaţi.

— Soţia mea m-a alungat din patul ei, după ce l-am conceput pe Richard. Considera că-şi făcuse datoria maritală, de vreme ce-mi oferise un moştenitor. Ridică apoi din umeri. Dar oricum abia dacă putea suporta partea aceea a relaţiei noastre. Şi apoi am cunoscut-o pe mama ta, într-o seară la teatru. N-am intenţionat să se întâmple niciodată nimic între noi… dar era atât de frumoasă, atât de amuzantă şi de caldă… şi atât de iubitoare. Am vrut să-mi părăsesc soţia. Am implorat-o pe mama ta să fugă în lume cu mine. Dar ea m-a refuzat, zicând că s-ar fi iscat un scandal monstruos, care ar fi ruinat pentru totdeauna reputaţia mea şi a familiei mele. A jurat că mă iubeşte, şi totuşi m-a izgonit în noaptea aceea şi mi-a spus să nu mă mai întorc niciodată la ea.

— Şi dacă a crezut că făcea ce era mai bine pentru tine, chiar dacă asta i-a frânt inima? întrebă Simon, repetând cuvintele pe care i le spusese cândva Catriona.

Tatăl său ridică apoi ochii. Dispăruse orice urmă de

ceaţă din ei, lăsând în urmă numai dispreţ.

— Mereu când mă uitam la tine o vedeam pe ea şi-mi aminteam de noaptea aceea când m-a izgonit. Lovi apoi încet cu pumnul în birou, arătând mai degrabă ca un copil capricios decât ca unul dintre cei mai puternici şi influenţi oameni din Londra. A fost o femeie egoistă, crudă şi fără inimă! Şi n-a fost corect din partea ei să te ţină departe de mine atâţia ani! Iar când te-a trimis în sfârşit la mine, îmi erai deja un străin!

— Nu ţi-am fost niciodată un străin, tată, zise Simon încet. Am fost mereu fiul tău.

Strecură apoi medalionul în buzunar, se răsuci spre uşă şi părăsi pentru ultima dată biblioteca tatălui său.

*

Catriona stătea în capătul scării din sala de bal, luptându-se cu o dorinţă disperată de a se ascunde în spatele unui palmier în ghiveci. The Argyle Rooms găzduiau unele dintre cele mai frumoase şi mai strălucitoare baluri din Londra. Sala de teatru elegantă avea mai bine de treizeci de metri lungime. Un şir lung de coloane corintice se întindeau de-a lungul pereţilor, susţinând cupola unui tavan, care fusese pictat să semene cu cerul. Albastrul acela diafan era ornamentat cu norişori albi şi pufoşi, care-i aminteau cum arăta cerul scoţian într-o zi de primăvară.

Închise ochii strâns şi se strădui din răsputeri să nu-şi amintească că probabil chiar în clipa aceea Eddingham şi oamenii săi reduceau la cenuşă ceea ce mai rămăsese din casa ei ancestrală.

Vreo şase candelabre de cristal – fiecare conţinând zeci de lumânări roz de ceară – aruncau o strălucire delicată peste mulţimea adunată jos. Unii dintre ocupanţii sălii de bal dansau un menuet complicat pe acordurile suave ale muzicii lui Mozart care se revărsa din instrumentele lustruite ale orchestrei. Alţii erau adunaţi în grupuri micuţe, fluturând din evantaie şi sorbind punci din pahare de cristal. Câteva văduve înveşmântate în negru

stăteau cocoşate pe scaunele lipite de pereţi, şuşotind şi uitându-se cu dezaprobare prin lornietele lor la tinerii care râdeau prea zgomotos sau care dansau prea apropiaţi.

Şi, în doar câteva minute, toată lumea avea să şuşotească despre ea.

Catriona inspiră adânc şi-şi lipi palma pe burta aplatizată de corset, întrebându-se cum de le permisese unchiului Ross şi Georginei să o convingă să facă nebunia de a veni acolo. Când îi împărtăşiseră prima dată ideea lor, ar fi putut jura că aveau perfectă dreptate. De vreme ce anularea oficială a căsătoriei sale urma să fie anunţată a doua zi, ce modalitatea mai bună de a arăta întregii Londre că inima şi mândria ei rămăseseră nepătate ar fi putut exista decât să-şi facă apariţia la un bal important, cu fruntea sus şi cu zâmbetul pe buze?

Ba Georgina chiar îi şi comandase o rochie specială pentru acea ocazie. Una făcută de croitoreasa ei preferată de pe York Street. O rochie albă virginală, cu talie înaltă, confecţionată din mătase diafană.

Iar Catriona înţelegea mult prea bine ironia întregii situaţii.

Ca să completeze eleganţa simplă a ţinutei sale, purta la gât un şirag de perle, împrumutat de la mătuşa ei Margaret, care îi îmbrăca gâtul în mod minunat, pe sub buclele-i strânse într-o coafură angelică.

În timp ce cerceta mulţimea, ştia că ar fi trebuit să găsească o oarecare alinare în faptul că nu exista absolut nicio şansă de a se întâlni cu Simon acolo. În fond, nu era ca şi când ei doi s-ar fi învârtit prin aceleaşi cercuri sociale. Poate că era fiul unui duce influent, dar rămânea un bastard – şi asta însemna că anumite uşi aveau să fie pentru totdeauna închise pentru el.

Dar, în loc să-i ofere alinare, acel simplu gând o făcea să se simtă ca şi când inima îi era scursă de sânge, până la ultima picătură.

Tocmai întorcea spatele sălii de bal, hotărâtă să fugă de acolo înainte să o vadă Georgina, când unchiul Ross apăru lângă ea.

Îşi trecu braţul pe lângă al ei şi ridică întrebător dintr-o sprânceană.

— Doar nu te gândeşti să fugi, nu-i aşa, draga mea?

— De unde ai ştiut? întrebă ea, aruncându-i o privire sfioasă.

El eliberă tot aerul din plămâni, într-un oftat greoi.

— Am văzut aceeaşi expresie şi pe faţa mătuşii tale Margaret în ziua nunţii noastre.

— Eşti sigur că vrei să fii văzut cu o femeie cu un trecut atât de scandalos? S-ar putea să arunce pentru totdeauna o umbră asupra numelui nobil de Kincaid.

— Nu fi ridicolă, răspunse el, strângând-o de braţ, încurajator. Sunt foarte mândru să am la braţul meu o tânără atât de frumoasă şi de strălucitoare.

Catriona privi spre el, surprinsă că simţea lacrimi năpădindu-i ochii.

— Şi, în plus, adăugă contele, şi un rânjet năzdrăvan îi apăru în colţul gurii, eşti prea tânără ca să-ţi petreci restul vieţii ascultând-o pe Alice cum se văicăreşte şi învingându-mă la şah.

În timp ce coborau treptele la braţ, cuvintele unchiului ei îi oferiră curajul de care avea nevoie ca să ridice bărbia trufaşă şi să afişeze un zâmbet amabil.

Şi întocmai după cum se temuse, de îndată ce oamenii o recunoscură, toate conversaţiile se stinseră brusc. Şi până şi muzicienii se fâstâciră, cântând mai multe note discordante, înainte de a continua melodia duioasă pe care o începuseră. Discuţiile se reluară apoi, dar la un volum mult mai scăzut, majoritatea fiind acompaniate de ghionturi deloc politicoase şi de întoarceri de cap în direcţia lor.

Unchiul Ross rămase netulburat. Catriona încercă să-i urmeze exemplul, şi zâmbetul îi încremeni pe chip când se alăturară dansatorilor. Unchiul ei se mişca surprinzător de agil pentru un om de statura sa.

Îi întrezări pe Georgina şi pe soţului ei, Stephen, zâmbindu-le dintr-una dintre lojele tapiţate cu catifea roşie de la etaj, după care făcu o piruetă şi o surprinse pe Alice

încruntându-se la ea, cu o răutate egalată de bunăvoinţa surorii ei. Alice avea ca partener în seara aceea un ofiţer tânăr, tuns scurt, dar cu nişte perciuni incredibil de stufoşi. Aparent, verişoara ei încă nu îi putea rezista unui bărbat în uniformă.

Câteva aplauze uşoare anunţară sfârşitul menuetului.

— Ai dori nişte punci? se oferi unchiul ei.

Catriona încuviinţă din cap, dar regretă aproape imediat, de vreme ce plecarea lui o lăsă singură şi stânjenită în mijlocul ringului de dans.

Ca un vultur care se năpustea asupra unui cadavru proaspăt, Alice se grăbi spre ea din mulţime.

— Nu-mi vine să cred că ai îndrăznit să-ţi mai arăţi faţa în public după ce ne-ai târât numele şi reputaţia prin noroi, făcând nişte acuzaţii aşa urâcioase, şuieră ea. Cu siguranţă Simon n-a avut nicio problemă în *a-şi îndeplini atribuţiile* cu mine.

— Nici n-a avut ocazia s-o facă, îi răspunse Catriona, cu răceală. Am fost acolo. Ai uitat?

Alice pufni plină de dispreţ, după care dispăru din nou în mulţime, aruncându-şi pe spate buclele blonde.

Catriona clătină din cap, gândindu-se că era mare păcat că verişoara sa şi Eddingham nu se căsătoriseră până la urmă. Ar fi fost o pereche perfectă.

Se uită în jur şi descoperi că unchiul ei fusese acostat de o cunoştinţă veche, care avea reputaţia de a repeta la nesfârşit aceleaşi poveşti plictisitoare la fiecare eveniment social.

Unchiul Ross îi aruncă o privire apologetică, dar omul îl apucase deja de braţ, oferindu-i prea mici şanse de scăpare – şi Catrionei speranţe infime de a fi salvată.

Când cineva se lovi de ea din spate, Catriona se răsuci imediat, convinsă că Alice se întorsese să o chinuiască şi având în sfârşit o remarcă spirituală la răutăţile ei. Dar se dovedi că vinovaţi erau de fapt doi tineri îmbujoraţi.

— Mii de scuze, domnişoară, zise domnul, aranjându-şi o şuviţă răzleaţă de pe frunte.

Fata chicoti şi se scufundă imediat într-o plecăciune elegantă şi fermecătoare.

— Te rog să ne ierţi.

Pe măsură ce se îndepărtau ţinându-se de mână, Catrionei nu-i fu deloc dificil să-şi dea seama de ce se ciocniseră de ea – cei doi erau prea ocupaţi să se uite adorator unul la celălalt ca să mai fie atenţi pe unde mergeau. Judecând după cât erau de tineri şi după verigheta simplă care strălucea pe degetul fetei, probabil şi ei erau proaspăt însuraţi.

Ceva din felul în care se uitau unul la altul îi amintea Catrionei de Jem şi Bess, când se năpustiseră în fierărie în ziua nunţii lor, uzi până la piele, dar radiind de fericire.

Închise ochii strâns când un val puternic de durere i se revărsă din inimă. Locul ei nu era acolo, la fel cum nu era nici al lui Simon. Pentru că anumite uşi aveau să rămână pentru întotdeauna închise şi pentru ea. Uşi care duceau spre nopţi de iarnă lungi, friguroase şi înzăpezite, pe care le-ar fi petrecut cuibărită sub pături, în braţele iubitului ei. Uşi care duceau spre o casă plină de copii veseli şi cu păr de aur, care arătau ca nişte îngeraşi, dar care aveau ochi verzi diavoleşti. Uşi care duceau spre o viaţă întreagă plină de iubire.

Disperată să scape de ochii indiscreţi şi curioşi care îi urmăreau fiecare mişcare, Catriona se răsuci pe călcâie şi începu să îşi croiască drum prin mulţime spre arcada din capătul cel mai îndepărtat al sălii de bal.

Prima notă a cântecului cimpoiului îi spintecă inima ca o săgeată, încremeni în loc. Simţea că nu s-ar fi putut mişca nici ca să-şi salveze viaţa… nici dacă un candelabru ar fi fost pe punctul de a se prăvăli din tavan, riscând a o strivi.

Cântecul acelui instrument ancestral plutea cu un abandon pătimaş printre zidurile sălii de bal, făcând tot ce răsunase înaintea lui să pară o imitaţie fără valoare a muzicii.

Catriona se răsuci uşor şi descoperi că un bătrân încărunţit stătea în capătul scărilor, cântând la cimpoi din toate puterile. Toţi oamenii din sala de bal păreau

consternaţi. Şi apoi propria ei uimire spori de o mie de ori când doisprezece bărbaţi – toţi îmbrăcaţi în kilturi confecţionate din tartan verde cu negru – începură să coboare treptele cu o precizie militărească, cu umerii drepţi şi cu capetele ridicate cu mândrie. Formară două şiruri de-o parte şi de alta a scărilor, creând un fel de pasaj uman pentru oricine alegea să coboare după ei.

Când cimpoierul îşi termină cântul, lăsând ultima notă triumfătoare să plutească prin aer câteva clipe, toată lumea prezentă în sala de bal încremeni o clipă într-o tăcere uimită. Şi apoi izbucniră cu toţii în aplauze furtunoase.

Crezând că întreaga manifestare făcea parte din spectacolul pe seara aceea, domnii prezenţi începură să fluiere şi să bată din picioare şi să strige:

— Fantastică idee!

— Absolut incredibil!

Şi apoi un alt bărbat apăru în capătul scărilor. Aplauzele se stinseră imediat.

Tăcerea care se aşternu era atât de desăvârşită şi de apăsătoare, încât Catriona nu mai putea auzi nimic altceva cu excepţia propriei inimi, care-i bătea în piept într-un ritm ameţitor, asurzind-o.

Ridică uşor privirea şi întâlni ochii verzi mijiţi ai soţului ei.

Capitolul 22

Acesta era Simon pe care şi-l amintea din hambar – proaspăt bărbierit, cu ochii limpezi, cu părul tuns şi aranjat şi abia atingându-i gulerul cămăşii. Era îmbrăcat la fel de frumos ca oricare alt domn din sala de bal, doar că purta vechiul şi mult iubitul ei tartan – pledul Kincaid – drapat peste un umăr lat şi fixat cu o broşă de argint.

Pe măsură ce oamenii din mulţime începură să-l recunoască, se ridică un murmur şocat, care se răspândi cu rapiditatea unui tsunami, şi în scurt timp răsuna de la un

capăt la altul al sălii de bal.

Cine dorea nu avea decât să se simtă insultat sau scandalizat de obârşia lui. Dar nimeni nu putea nega că Simon Wescott era un specimen masculin splendid. Unele dintre femei îşi scoaseră evantaiele şi se apucară să-şi facă vânt frenetic, în timp ce altele se prinseră strâns de braţul oricui le era la îndemână, pe punctul de a leşina.

Şi apoi, când Simon începu să coboare scările, îndreptându-se direct spre ea, Catriona se temu că era posibil să facă şi ea parte din a doua categorie. Doar că ea nu avea de braţul cui să se susţină. Şi nu era nimeni acolo care s-o prindă dacă leşina.

Pentru că în faţa ei se afla Simon cel pe care şi-l amintea de la docuri – splendid, periculos, cu un mers ferm şi cu o postură impunătoare. Părea întru totul eroul cuceritor, hotărât să-şi revendice premiul pe care şi-l dorea. Ca prin farmec, se eliberă un culoar între ei, în timp ce scoţienii mărşăluiau în spatele lui, precum un pluton de soldaţi în spatele comandantului lor.

Se uită în jur disperată, aşteptându-se ca unchiul Ross să vină să o salveze, să îl denunţe pe Simon şi să-l demaşte în faţa societăţii ca ticălosul care era cu adevărat şi apoi să o ducă spre o viaţă sigură şi plictisitoare, unde nu avea să mai fie niciodată supusă riscului ca acel Adonis cu limbă aurită să îi frângă inima. Doar că unchiul ei urmărea desfăşurarea evenimentele cu acelaşi interes avid ca restul mulţimii.

Simon se opri fix în faţa ei. Ochii lui verzi străluceau cu o pasiune mistuitoare, pe care ea şi-o amintea mult prea bine.

Acesta era Simon pe care şi-l amintea din patul ei – încrezător în propriul curaj, teribil de păcătos şi… absolut irezistibil.

— Ce cauţi aici? îl întrebă ea, dorindu-şi ca vocea să nu-i fi sunat gâtuită.

— Am venit să te informez că nu ai dreptul la anularea căsătoriei. În calitate de soţ al tău, mi-am îndeplinit îndatoririle maritale întru satisfacţia ta deplină –

şi a mea –, şi nu doar o dată, ci de mai multe ori.

Mulţimea izbucni imediat într-o serie de icnete şocate. Unchiul Ross îşi ascunse faţa în palme, dar Catrionei îi era imposibil să-şi dea seama dacă era pe punctul de a izbucni într-un hohot de râs sau într-unul de plâns.

Catriona încrucişă braţele la piept şi ridică bărbia sfidătoare.

— De unde ştii că am fost… mulţumită?

Pe chipul lui Simon îşi făcu atunci apariţia un zâmbet leneş irezistibil, care stârni din partea doamnelor un nou val de fluturat din gene – şi din evantaie.

— Poate ai vrea să-ţi retragi întrebarea aceasta, doamnă Wescott. Un domn nu ar divulga niciodată astfel de detalii… Dar ştii la fel de bine ca mine *că eu* s-ar putea s-o fac.

— Oricum n-ar mai conta. E prea târziu. Episcopul a convocat deja consiliul bisericesc. Mâine-dimineaţă la ora nouă căsătoria noastră va fi anulată.

— Dacă problema care se pune în discuţie este virilitatea mea, aş fi mai mult decât bucuros să aduc nişte dovezi în acest sens. Nu trebuie decât să vii cu mine timp de un sfert de oră în alcovul din spatele draperiilor… mă rog, asta dacă sărim peste… *politeţuri.*

Mai multe femei chicotiră în spatele evantaielor lor. Catriona simţi cum se făcu roşie ca racul când îşi aminti exact cât de *plăcute* fuseseră unele dintre acele *politeţuri.*

— Desigur, este posibil ca episcopul să dorească şi nişte martori, adăugă Simon. După aceea cercetă mulţimea politicos şi întrebă pe un ton ridicat: Se oferă nişte voluntari?

Câteva mâini se ridicară imediat, doritoare. Desigur, toate aparţineau unor domni.

— La naiba, omule! Dac’ aşa faceţi voi englezii să convingeţi o fată să sară în pat cu voi, nu po’ să zic decât că mă mir că rasa voastră n-a dispărut complet pân’ acu.

Catriona clipi şocată când Kieran apăru din spatele lui Simon, încruntându-se dezgustat.

— Şi dac’ îmi daţi voi’ să întrerup reuniunea ast’

emoţionantă, ’nainte să-mi deie lacrimile, aş vrea să îţi zic adevăratu’ motiv pen’ care suntem aici. Suntem pe cale să ne-ntoarcem ’napoi în Scoţia. O să-l izgonim pe individu’ ăl Eddiham de pe terenurile Kincaid odat’ şi pen’ totdeauna.

Catriona se uită şi ea urât la el, începând să se simtă îngrozitor de depăşită numeric.

— Şi de ce ar trebui să-mi pese mie? Mi-ai spus deja foarte clar că nu aveţi nevoie de ajutorul meu. Flutură apoi din mână în direcţia lui Simon şi adăugă: Aveţi deja căpetenia pe care o voiaţi, chiar aici în faţa voastră!

Kieran şi Simon făcură atunci schimb de priviri, după care Simon încuviinţă din cap.

Kieran îşi drese glasul, apoi se lăsă stângaci într-un genunchi, păstrându-şi cu mândrie umerii drepţi. Se uită în sus la ea şi zise:

— Catriona Kincaid, îţi jur că ai devotamentu’ nostru etern, în calitate de căpetenie adevărată a clanului Kincaid. Loialitatea, săbiile, inimile şi chiar vieţile noastre îţi aparţin, aşa că noi o să te servim şi o să te apărăm până la sfârşitu’ zilelor noastre… şi alor tale.

La sfârşitul micului său discurs, Kieran plecă smerit capul în pământ şi toţi ceilalţi scoţieni căzură pe rând în genunchi. Cimpoierul încărunţit fu ultimul care se plecă în faţa ei, cu genunchii-i bătrâni trosnind din cauza efortului.

Catriona rămase încremenită de şoc, cu lacrimi prelingându-i-se pe obraji, în timp ce Simon desfăcea pledul de pe umărul său şi-l aşeza cu blândeţe peste al ei, înainte de a îngenunchea şi el.

Dar, în loc să încline capul în pământ, el o luă de mână şi se uită în ochii ei, la fel cum făcuse în dormitorul ei de la conacul unchiului Ross, în dimineaţa de dinainte de a pleca la Gretna Green.

— Catriona Kincaid… începu el solemn. Din prima clipă în care te-am văzut, ar fi trebuit să ştiu că tu eşti singura femeie din lume pentru mine. Am fost prea prost şi prea încăpăţânat să-mi dau seama de asta, dar m-am îndrăgostit de curajul tău, de spiritul tău, de frumuseţea şi de inteligenţa ta, iar acum nu mă mai pot gândi la nimic şi

la nimeni altcineva. Dacă aş fi fost un om mai bun, ţi-aş fi mărturisit dragostea mea – şi mi-aş fi recunoscut-o şi mie însuşi – înainte de a te lua în patul meu. Dar foamea mea de tine a fost atât de puternică, încât nicio forţă din rai sau din iad nu m-ar fi putut opri să nu te fac a mea în toată deplinătatea cuvântului.

În clipa aceea se porni o mică agitaţie, când o femeie, care stătea în apropierea bolului de punci, cedă în sfârşit în faţa leşinului.

Simon îi mângâie delicat degetele Catrionei cu degetul său mare.

— Sper doar că mă vei ierta pentru că am profitat atât de nemilos de înţelegerea noastră şi că îmi vei permite să mă revanşez faţă de tine, acordându-mi onoarea de a-mi putea împărtăşi viaţa, viitorul şi numele cu tine rămânând soţia mea. Mi-ai spus cândva că simţi că nu există niciun loc pe lumea asta pentru tine... Ei bine, sunt aici ca să-ţi spun că există. Şi locul acela este în braţele mele.

Îi duse apoi mâna la buzele lui şi i-o sărută cu o înverşunare tandră care-i făcea inima cât un purice. După aceea ridică privirea spre chipul ei. Şi următoarele cuvinte i se prelinseră de pe buze atât de emoţionant şi de şoptit, că numai ea le putu auzi.

— Ştiu că m-ai iubit cândva, Catriona. Te rog spune-mi că nu e prea târziu să mă iubeşti din nou.

Prea târziu.

Cuvintele acestea îi răsunau prin minte ca un bocet funebru.

I se oferea tot ce îşi dorise vreodată, şi, pentru prima dată în viaţa ei, se temea să accepte. Sperase atât de mult timp, crezuse atât de mult în visurile ei şi le păzise atâta amar de vreme ca pe nişte comori nepreţuite. Aşadar, cum se putea ca încrederea să-i fi dispărut, chiar acum, când avea cea mai mare nevoie de ea?

Dar cum ar fi putut avea încredere într-un bărbat ca Simon să rămână constant în sentimentele sale? Cum ar fi putut fi sigură vreodată că acele cuvinte ale lui erau sincere şi spuse din inimă, nu doar o parte din vreun discurs

frumuşel pe care-l memorase în perioada petrecută în culisele teatrului? Cum şi-ar fi putut salva inima şi visurile să nu fie strivite încă o dată sub cizmele lui?

— Îmi pare rău, şopti ea, smulgându-şi mâna dintr-a lui. Dar nu pot. Pur şi simplu nu pot.

Şi apoi le întoarse spatele tuturor şi-i părăsi – la fel cum o părăsiseră şi ei cândva pe ea –, hotărâtă să plece de acolo cu mândria intactă – şi să-şi ascundă de toată lumea inima zdrobită.

Însă nu apucă să facă mai mult de câţiva paşi, că vocea lui Simon răsună tare şi cu ecou din spatele ei:

— Te-am întrebat odată cât timp l-ai aştepta pe bărbatul pe care-l iubeşti şi mi-ai spus că „pentru totdeauna”. A fost o minciună?

Catriona nu avea niciun răspuns pentru el, aşa că pur şi simplu îşi continuă drumul.

— Nu lupt pentru ei. Lupt pentru tine. Şi, cu sau fără tine, noi ne ducem la Balquhidder ca să recucerim castelul Kincaid.

Ea se opri brusc, după care se răsuci şi-i găsi pe toţi în picioare, îl privi pe Simon printr-un val înceţoşat de lacrimi şi zise:

— Atunci, Domnul să fie cu voi! Pentru că eu nu pot.

Capitolul 23

Catriona stătea ghemuită pe fotoliul de la fereastra camerei sale, înfăşurată în faldurile moi şi uzate ale pledului Kincaid. Robert the Bruce era cuibărit la picioarele patului ei şi părea la fel de amărât cum se simţea ea. Chiar dacă afară începea o altă zi perfectă de primăvară, putea la fel de bine să fie mijlocul unei ierni mohorâte şi friguroase. Nici măcar nu se obosi să deschidă geamul, ca să invite înăuntru adierea dulce şi călduroasă, cu miros de caprifoi. În clipa aceea, era mulţumită doar să privească din spatele geamului gros cum lumea de afară continua să trăiască

fără ea.

Trecuse aproape o săptămână de la bal. Probabil Simon şi membrii clanului ei aveau să ajungă la Balquhidder de pe o zi pe alta. Închise ochii strâns, bântuită de o viziune obsesivă cu gâtul gros şi încăpăţânat al lui Kieran frângându-se în sfoara unei spânzurători şi cu Simon zăcând pe jos, cu părul său auriu minunat îmbâcsit de sânge.

Răsună o bătaie scurtă la uşa ei. Înainte de a-i putea spune oricărui oaspete nedorit să plece şi să o lase în pace, unchiul ei deschise uşa şi dădu buzna înăuntru.

Îşi propti mâinile în şolduri, uitându-se chiorâş la picioarele ei goale, la cămaşa de noapte şifonată pe care o purta deja de patru zile, la urmele uscate de lacrimi de pe obrajii săi şi la cina care zăcea neatinsă pe un cufăr de la picioarele patului. Oftă adânc, după care clătină din cap şi zise:

— Nu credeam că o să spun asta vreodată, Catriona Kincaid, dar sunt dezamăgit de tine.

Ea îşi suflă din ochi o şuviţă rebelă şi contracară cu răceală:

— Trăiam cu impresia că ai fost mereu dezamăgit de mine.

— Poate că mi-ai testat de multe ori şi răbdarea, şi temperamentul, dar n-am fost niciodată dezamăgit de tine, copilă. Şi nici nu te-am crezut vreodată o laşă. Credeam că eşti fiica tatălui tău în toată puterea cuvântului.

Catriona sări în picioare ca arsă. Simţea că nedreptatea cuvintelor lui îi săgeta inima.

— Tatăl meu a fost un nesăbuit şi un visător! Ai spus-o chiar tu!

— *Cel puţin el a avut un vis!* tună unchiul ei, făcându-l pe Robert the Brusc să sară de pe pat şi să fugă să se ascundă sub pat. Şi, dacă vrei să ştii, eu am fost mereu invidios pe Davey… am fost invidios pe cauza lui scoţiană şi pe înflăcărarea cu care o apăra. Eu am fost fiul cel mai mare din familia noastră. Nu puteam să nesocotesc dorinţele tatălui nostru şi să fug în lume, alergând după

aventuri grandioase şi urmărind un vis nobil. A trebuit să rămân şi să învăţ cum să administrez moşia. Şi am fost obligat să mă căsătoresc din datorie, nu din dragoste.

— Atunci, poate *tu* ai fost cel norocos, pentru că nu a trebuit să-ţi rişti niciodată viaţa şi inima pentru ceea ce-ţi doreai!

— Davey a trăit mai mult şi mai intens în scurta viaţă pe care a avut-o decât o să pot eu vreodată. A trăit. A iubit. A fost binecuvântat cu doi copii minunaţi şi cu o soţie care-l adora. Poate că a murit prea de tânăr, dar cel puţin a murit pentru ceva în care credea, în loc să se prăpădească de bătrâneţe în patul său, cu burta plină de carne de vită şi cu inima plină de regrete!

Uluită de cuvintele unchiului ei, Catriona se prăbuşi înapoi pe fotoliul de la fereastră, strângându-şi pledul uzat în jurul umerilor.

Unchiul Ross băgă mâna în buzunar şi scoase un teanc de hârtii îngălbenite, legate cu sfoară.

— Ştiu că e foarte posibil să mă urăşti tot restul vieţii tale pentru ce am făcut, şi nici nu te-aş putea învinui pentru asta, dar nu pot să îţi mai ascund astea, zise el, aruncându-i teancul în poală.

— Ce sunt astea? întrebă ea, uitându-se încruntată la sigiliile de ceară nedesfăcute.

— Scrisori de la fratele tău. Au început să sosească la o lună după ce ai ajuns aici şi nu s-au oprit până acum trei ani.

Catriona răsuci uluită teancul de scrisori, după care-şi ridică ochii plini de lacrimi spre chipul unchiului ei.

— Şi mi le-ai ascuns? Atâţia ani?

— Am considerat că e mai bine aşa. Erai mult prea tânără ca să trăieşti o astfel de tragedie. M-am gândit că, dacă vei putea uita de trecut, vei putea uita şi durerea. Dar m-am înşelat. Ştiu că nu voi merita niciodată iertarea ta, dar… îmi pare rău.

Rosti acele ultime cuvinte, după care părăsi cu paşi greoi dormitorul ei şi închise încet uşa în urma sa.

Robert the Bruce ieşi tiptil de sub pat. În timp ce

motanul sări pe canapeaua de la fereastră şi se ghemui în poala ei, Catriona smulse din teanc scrisoarea cea mai de jos şi rupse sigiliul de ceară cu o mână tremurândă.

Draga mea Kitten.

Ar fi trebuit să ştiu că mama mă punea să-mi exersez scrisul cu un scop. Probabil a ştiut că într-o zi voi avea nevoie de toate cuvintele ca să-ţi amintesc să te speli în spatele urechilor şi să te cert că nu îţi porţi pantofii iarna.

Catriona zâmbi atunci printre lacrimi. Vocea glumeaţă a fratelui ei răsuna atât de clar şi de viu din rândurile acelea, că se simţea ca şi când ar fi fost în spatele ei, ciufulindu-i părul. Deschise scrisoare după scrisoare, devorându-i avidă fiecare cuvinţel. Misivele lui erau pline de anecdote hazlii despre Kieran şi despre ceilalţi bărbaţi şi de descrieri ale Scoţiei în fiecare anotimp, care pur şi simplu îi tăiau răsuflarea. Connor nu se plânsese nici măcar o dată că îi era foame sau frig ori că era obligat să fure de la cei mai bogaţi ca să-şi poată umple stomacul.

Rupse fără tragere de inimă sigiliul celei din urmă scrisori, ştiind că era foarte posibil să fie ultima dată când „auzea” vocea fratelui ei.

Dulcea mea Kitten.

Nu ştiu când vei mai primi vreo veste de la mine. Am suferit pierderi destul de grele în ultimele câteva săptămâni şi hârtia şi cerneala devin din ce mai dificil de găsit. De vreme ce n-am primit niciodată niciun răspuns de la tine, pot doar să sper că te-ai acomodat cu viaţa unei tinere domnişoare englezoaice bogate şi că te bucuri de toate plăcerile şi toate privilegiile pe care îi le pot oferi titlul şi averea unchiului nostru.

O lacrimă i se prelinse pe obraz şi căzu pe hârtie, întinzând cerneala veche.

Şi, oriunde te-ai duce în lumea asta mare, nu uita niciodată că prin venele tale curge sânge Kincaid şi că orice lucru pentru care merită să plângi merită şi să lupţi din răsputeri. Voi fi mereu...

Devotatul tău frate.

Connor Kincaid

Catriona rămase acolo o perioadă îndelungată, studiind scrisul acela masculin. După aceea sări în picioare ca arsă, propulsându-l pe podea pe Robert the Bruce.

*

— Unchiule Ross! Unchiule Ross! Catriona cobora scara lungă spiralată sărind peste două trepte o dată şi abia rezistând dorinţei de a aluneca în jos pe balustrada recent lustruită şi ceruită.

Se năpusti pe coridorul de la intrare şi coti în grabă pe după un colţ, aproape dărâmând un lacheu care căra o tavă plină cu argintărie proaspăt lustruită.

Două slujnice o priviră trecând ca o furtună pe lângă uşa salonului principal, cu gurile căscate de uimire. Catriona se opri brusc.

Zâmbi dulce şi zise:

— Apropo, v-aţi înşelat amândouă, ca să ştiţi. Soţul meu are nevoie de o singură femeie în pat, şi femeia aceea sunt eu.

— Dar, domnişoară... zise una din ele, părând cu adevărat nedumerită şi şocată. Nu credeam că mai este soţul dumneavoastră...

— Ei bine, o să fie din nou. *Foarte* curând!

Îşi ridică tivul cămăşii de noapte ca să-şi elibereze gambele puternice şi suple, după care o luă la fugă în josul coridorului.

Alice şi mătuşa Margaret tocmai ieşeau din salonul de dimineaţă, ţinând în mâini ceşti aburinde de ciocolată

caldă. Alice nu fu la fel de norocoasă precum lacheul. Catriona se izbi de ea cu toată puterea, vărsând tot conţinutul ceştii pe corsajul plin de volane al rochiei sale.

În timp ce Alice ţipa indignată, mătuşa Margaret exclamă:

— Vai, mie! Uite ce s-a întâmplat!

Şi apoi îşi folosi batista veşnic prezentă pentru a înăbuşi un chicot.

— Uite ce ai făcut! urlă Alice, smulgând batista din mâna mamei sale şi folosind-o ca să-şi tamponeze corsajul ruinat.

— Mii se scuze, zise în grabă Catriona, fără să pară câtuşi de puţin că i-ar fi părut rău. Ştii ce vacă împiedicată am fost mereu.

Contele smuci imediat capul în sus când nepoata lui se năpusti în birou, cu ochii sălbatici şi cu părul ciufulit.

În clipa aceea semăna foarte mult cu copila mică şi sălbatică care cutreierase cândva pe moşia lui, cu un pisoi în braţe şi cu un exemplar din *Cânturi scoţiene.*

— Unchiule Roscommon, zise ea, proptindu-şi mâinile pe birou şi uitându-se fix în ochii lui. Dacă vrei să te iert pentru că mi-ai ascuns scrisorile fratelui meu, asta este şansa ta. Am nevoie de ajutorul tău.

*

În timp ce diligenţa poştală îşi croia drum pe poteca îngustă, Catriona nici măcar nu îşi dăduse seama că îşi ţinea respiraţia până când nu apăru în raza ei vizuală ultimul turn singuratic de la castelului Kincaid. Silueta lui se înălţa falnic pe cerul strălucitor de primăvară, iar cărămizile sale vitregite de vreme îi confereau un aspect deopotrivă străvechi şi atemporal. Iar apoi văzu steagul verde cu negru fluturând în bastion şi rămase cu gura căscată de uimire. Aproape că îl putea auzi fluturând în vânt… întocmai după cum îi descrisese cândva tatăl ei.

Vehiculul se opri brusc. Deschise uşa solidă şi coborî, după care se întoarse să-l ajute şi pe unchiul ei Ross să

coboare.

El îşi testa funcţionalitatea picioarelor şi mârâia la fiecare pas.

— Cine a mai auzit vreodată ca un conte să fie obligat să călătorească cu un mijloc de transport atât de primitiv?

— Ei, haide, unchiul Ross, ai fost de acord cu mine că era singura noastră speranţă de a ajunge la castel, înainte ca Eddingham să-i distrugă şi pe el, şi pe Simon.

El se uită o clipă înapoi spre trăsură, după care zise în şoaptă:

— Sper doar să apreciezi cât m-a costat să-l conving pe vizitiu să facă această mică livrare specială. De fapt, cred că ar fi fost mai simplu să-i arunc săculeţul meu cu bani celui mai apropiat tâlhar la drumul mare.

— Nu dispera, zise ea, uitându-se în jur agitată la umbrele grele care întunecau acel drum părăsit. Încă s-ar putea să ai ocazia s-o faci.

El îşi scoase batista şi-şi şterse fruntea de sudoare.

— Tatăl meu şi-a vândut sufletul ca să scape din sălbăticia asta, şi iată-mă înapoi aici, exact de unde a plecat. Cum, Doamne iartă-mă, trebuie să respire cineva aici? Este mult prea mult aer curat. Şi prea mult cer… adăugă el, aruncând o privire neîncrezătoare spre albastru infinit care se întindea deasupra capetelor lor.

— Să înţeleg că ţi-e dor de norii aceia grei de funingine care atârnă mereu deasupra oraşului?

— Mi-e dor… de confortul oferit de propriul pat şi de vatra mea călduroasă. N-am mai băut o ceaşcă de ceai ca lumea de când am plecat din Londra.

— Credeam că ţi-ai dorit mereu o aventură grandioasă.

El oftă din greu şi zise:

— Şi eu la fel. Dar poate că s-o conving pe mătuşa ta Margaret să-mi dea un sărut de noapte bună şi să încerc să îi găsesc un soţ lui Alice e toată aventura de care o să am nevoie vreodată.

Catriona îl strânse de braţ afectuos şi încurajator, uitându-se peste umăr, la uşa deschisă a diligenţei.

— Mă aştepţi aici, până te chem eu? întrebă apoi încet.

El îi aruncă o privire piezişă, neputându-şi ascunde îngrijorarea.

— Eşti sigură?

Catriona încuviinţă din cap şi-i oferi un zâmbet tremurător.

— Mai sigură decât am fost vreodată în viaţa mea.

— Foarte bine, atunci. Dar îţi spun de pe acum că, dacă apare cumva vreun tâlhar la drumul mare, o să ţip mai rău decât Alice.

Ea izbucni în râs.

— Cu siguranţă asta o să-l facă să fugă! Atât pe el, cât şi pe toate păsările şi veveriţele, de aici şi până la Edinburgh.

Îşi ridică tivul redingotei ca să o cruţe pe cât posibil de praf, după care îşi croi drum în sus pe panta abruptă care ducea spre castel. Cândva urcase pe acelaşi deal călare pe umerii puternici ai tatălui ei, însufleţită de o încredere pe care i-o putea oferi numai iubirea unui părinte. Şi aproape că-l putea simţi pe tătucul ei mergând lângă ea şi-n ziua aceea… încurajând-o să trăiască… şi să iubească… cu acelaşi patos care adusese atât de multă bucurie vieţii lui mult prea scurte.

Grăbea ritmul cu fiecare pas. Descoperise în sfârşit că acel *acasă* pe care-l căuta nu se afla într-un loc sau în altul – oricât de frumos sau de familiar ar fi fost. Ci numai în braţele celor care o aşteptau acolo. Şi nu putea decât să spere că acele braţele aveau să mai fie acolo, primind-o cu bucurie.

Îşi scoase boneta, ca vântul să-i sufle liber prin păr, şi urcă până în vârful dealului. Se aşteptase să nimerească în mijlocul unor pregătiri de luptă haotice şi dezorganizate. Dar nu vedea acolo nimic altceva decât un om singuratic, întins pe o bancă formată din pietre dărâmate, cu o carte în mână şi cu un fir de iarbă între dinţi. Soarele îi mângâia părul, conferindu-i o nuanţă aurie strălucitoare.

El se uită în direcţia ei şi făcu ochii mari, după care-i

miji, neîncrezător. Pe măsură ce se apropia de el, se ridică, părând oarecum prudent.

— Deci ce cadouri ne-ai adus de data asta? întrebă el. Cizme, cărţi sau cimpoaie?

Catriona îşi aruncă boneta în iarbă şi întinse palmele goale.

— Mă tem că n-am altceva să vă ofer decât pe mine însămi. Mă rog… asta dacă mă mai vreţi…

El înclină capul şi o studie o clipă, cu ochii neguroşi şi de necitit.

— O, vai, domnişoară Kincaid! Parcă juraseşi să nu mai rosteşti niciodată discursuri stânjenitoare.

— Doar pe cele care au legătură cu nobilul spirit scoţian şi cu eliberarea de sub tiranie. Făcu apoi semn din cap spre cartea abandonată pe bolovani şi întrebă: Deci te pui la curent cu Robbie Burns, ei?

El oftă adânc.

— Ei bine, presupun că nu am de ales, de vreme ce mi-am legat soarta de nişte sălbatici sentimentali, nu?

Catriona cercetă încruntată ruinele părăsite.

— Şi mai exact pe unde sunt sălbaticii aceia sentimentali?

El ridică din umeri, fără nicio urmă de îngrijorare, şi răspunse:

— Prin preajmă.

Ea îndrăzni să mai facă un pas, apropiindu-se de el.

— Ai fost de acord să fii căpetenia lor?

— Doar până când se întoarce acasă definitiv adevărata lor căpetenie.

— Păi, după spusele lui Kieran, Connor nu se mai întoarce niciodată. Şi cu siguranţă n-o să fie găsit dacă nu vrea.

— Nu mă referem la Connor.

Catriona inspiră adânc şi tremurător, după care mai făcu un pas spre el. Şi, pentru o clipă ameţitoare, confundă tunetul copitelor de cai care se apropiau cu bătăile asurzitoare ale propriei inimi.

Până când întrezări ceva stacojiu din colţul ochiului şi

se întoarse şi văzu peste douăzeci de soldaţi englezi asediind valea şi apropiindu-se la galop.

Năvăleau tunicile stacojii!

Capitolul 24

Un nor negru şi greu de panică îngrozitoare o cuprinse cu totul pe Catriona, aproape lăsând-o fără suflare. Năvăleau tunicile stacojii. Veneau încă o dată, aşa cum o făcuseră şi-n trecut, ca să-i răpească tot şi pe toţi oamenii pe care-i iubise vreodată. Preţ de o fracţiune de secundă paralizantă, nu-şi dori altceva decât să fugă şi să se ascundă. Să se târască într-o gaură mică şi întunecată, să închidă ochii strâns şi să-şi lipească palmele peste urechi, ca să nu poată auzi ţipetele muribunde ale celor pe care-i iubea.

Şi apoi mâinile lui Simon se strânseră pe umerii ei, smulgând-o din trecut şi aducând-o înapoi în prezent. Făcând-o să creadă în viitor.

Iar când soldaţii englezi îşi conduseră caii peste creasta dealului şi intrară în ruinele curţii castelului, ea stătea lângă el, mândră şi dreaptă. Pentru că nu o mai bântuiau fantomele terorilor din copilărie.

Şi nu o descurajă nici măcar vederea omului îmbrăcat în negru din mijlocul lor.

— O, vai, salutare, Ed, zise Simon, în timp ce marchizul descăleca. Îi zăngăneau pintenii când se îndreptă spre ei. Am auzit că erai prin preajmă. Chiar speram să ne faci o vizită la ceai.

Ignorându-l complet pe Simon, Eddingham se apropie şi-i rânji Catrionei, superior şi plin de dispreţ.

— Trebuie să mărturisesc că sunt foarte surprins să te găsesc aici şi pe *dumneata,* domnişoară Kincaid. Sau ţi-ai venit în fire şi te-ai hotărât să accepţi oferta mea destul de generoasă?

Simon miji ochii.

— Ce ofertă?

Catriona zâmbi veselă şi zise:

— Oh, marchizul m-a invitat foarte amabil să devin amanta lui. Pentru că nu putea să fie văzut cu mine prin oraş, din moment ce sunt o marfă stricată. Dar mi-a promis să-mi viziteze patul aici în Scoţia oricând se plictisea.

— Foarte amabil din partea lui, spuse Simon simplu, dar sunând mai periculos decât îl auzise Catriona vreodată.

— Îmi încălcaţi proprietatea, şi vreau să plecaţi amândoi imediat de pe pământul meu.

Înainte ca Simon să aibă timp să reacţioneze în vreun fel la cererea lui Eddingham, Catriona se duse spre el şi înfipse curajoasă degetul în volanele apretate ale lavalierei marchizului.

— Tu eşti cel care încalcă o proprietate privată, domnule. Acestea sunt pământurile Kincaid, şi nicio bucată de hârtie fără valoare nu va schimba asta vreodată. Sângele clanului Kincaid a udat pământurile astea secole de-a rândul, şi îţi promit că fiecare picătură din acel sânge va urla după răzbunare dacă îndrăzneşti să iei chiar şi o piatră din castelul acesta.

— Bravo! şopti Simon. Frumos discurs!

Catriona îi aruncă o privire încruntată, după care îşi mută toată atenţia înapoi spre Eddingham. Îi făcu semn spre drum şi zise:

— Ca să ştii, unchiul meu mă aşteaptă la poalele dealului. Şi, dacă insişti să încerci să ne goneşti cu forţa, nu va ezita să te dea în judecată pentru că ai rupt logodna şi inima verişoarei mele.

Eddingham îşi dădu ochii peste cap, deloc impresionat.

— Cred că glumeşti. Toată lumea ştie că scorpia aia nu are inimă.

— Atunci, poate că unchiul meu te va obliga să-ţi onorezi înţelegerea şi să te căsătoreşti cu Alice.

Simon se cutremură ostentativ.

— Te asigur că asta este o soartă mai crudă decât închisoarea debitorilor. Dacă aş fi în locul tău, Eddie, i-aş da

fătucii orice vrea.

Eddingham mormăi o înjurătură aprigă, după care decretă:

— Să fiu al naibii dacă o să stau aici să mai ascult şi alte ameninţări ridicole. Arestaţi-i pe amândoi! le porunci soldaţilor. Iar dacă se împotrivesc, adăugă apoi, aproape sperând că o vor face, atunci împuşcaţi-i!

Vreo doisprezece soldaţi descălecară. Catriona făcu involuntar un pas în spate şi direct în braţele protectoare ale lui Simon.

— Dacă aş fi în locul vostru, nu m-aş grăbi să îndeplinesc ordinele marchizului, zise Simon, după care scoase un document din buzunarul vestei sale şi i-l întinse celui mai apropiat ofiţer.

Omul îi aruncă o privire prudentă lui Eddingham, după care rupse sigiliul şi despături foaia subţire şi gălbuie de pergament. Îşi mişcă buzele în timp ce citea, ridicând tot mai mult din sprâncene cu fiecare cuvânt.

— Ce mai aştepţi, idiotule? izbucni dintr-odată Eddingham. Arestează-i pe derbedeul acesta şi pe curva lui!

— Mă tem că asta nu va fi posibil, zise Simon încet. Lucrează pentru mine acum.

Ofiţerul oftă şi se întoarse spre Eddingham.

— Îmi pare rău, milord, dar am primit ordin de la coroană să te arestez pentru uciderea domnişoarei Elizabeth Markham. Se pare că regele a primit dovezi de la o sursă foarte de încredere – de la însuşi ducele de Bolingbroke – că aţi fost direct implicat în moartea tinerei doamne.

Eddingham se făcu alb ca varul când şase soldaţi îl înconjurară. Faţa lui era tensionată, dezolantă şi albă precum o veritabilă mască a morţii.

Încă se bâlbâia din cauza şocului când Catriona se întoarse spre Simon.

— Tatăl tău? Te-ai dus la *tatăl tău? Pentru mine?*

— Şi de ce nu? Era şi timpul ca ţapul ăla bătrân să facă ceva pentru al doilea fiu al său.

În ciuda faptului că Simon ridica din umeri nepăsător,

Catriona înţelegea exact ce anume îl costase sacrificiul acela.

Unul dintre soldaţi adusese o pereche de cătuşe din desaga calului său şi tocmai încerca să le prindă în jurul încheieturilor lui Eddingham.

— Ia labele de pe mine, gunoi împuţit! mârâi el, încercând să se smulgă din strângerea tânărului soldat. Nu-i nevoie de alea. Eu sunt un domn, spre deosebire de Wescott aici de faţă.

Soldatul îi aruncă o privire întrebătoare comandantului său. Omul oftă din greu, după care încuviinţă din cap.

— Fără cătuşe. Dar fii cu ochii pe el.

În timp ce soldatul lăsa deoparte cătuşele şi se îndepărta, Eddingham îşi îndreptă vesta printr-un gest destul de violent şi-i aruncă lui Simon o privire plină de dispreţ.

— Tu o să putrezeşti în cătuşe, de îndată ce-mi dovedesc nevinovăţia. Pentru tot restul vieţii tale mizerabile.

Nu protestă în niciun fel când alţi doi soldaţi veniră şi-l conduseră spre calul său.

Tânărul soldat se întoarse apoi să pună cătuşele înapoi în desagă.

Într-un moment pistolul se afla la centura soldatului şi în clipa imediat următoare în mâna lui Eddingham. Îi aruncă lui Simon un zâmbet de gheaţă, dar arma era îndreptată direct spre inima Catrionei.

— *Nu!* strigă Simon şi se aruncă spre ea.

O împuşcătură scurtă răsună exact în clipa în care Catriona se prăbuşea la pământ, acoperită de toată lungimea trupului lui Simon.

Încremeniră întinşi acolo, preţ de câteva clipe înfiorătoare, uitându-se unul în ochii celuilalt şi ţinându-şi răsuflarea.

— Nu mă lua în seamă, zise Simon în cele din urmă, oferindu-i zâmbetul acela strâmb pe care-l iubea la nebunie. Cred că m-am împiedicat.

Şi apoi Catriona eliberă tot aerul din plămâni, într-un bocet speriat, care o făcea să se cutremure din toate încheieturile.

— Oh, Doamne, Dumnezeule! Eşti rănit? Mâinile ei se năpustiră apoi spre el, pipăindu-l peste tot, ca nişte pui frenetici de ciocârlie, căutând cu disperare orice urmă de sânge cald.

— E în regulă, zise el, după care se ridică în şezut, ajutând-o şi pe ea. Nu am fost rănit.

— Eu da.

Când auziră răspunsul acela scurt, ridicară amândoi capetele. Îl văzură pe Eddingham clătinându-se pe picioare şi uitându-se prosteşte la săgeata care îi ieşea din umăr. Pistolul atârna în mâna lui moale, gol şi inofensiv.

Lui Eddingham i se înmuiară pe loc genunchii, şi soldaţii se grăbiră să-l prindă înainte să se prăvălească la pământ. Catriona ridică privirea spre bastioanele turnului. Erau împânzite cu douăzeci şi patru de războinici scoţieni, cu arcurile pregătite. Părul lor împletit şi feţele lor murdare de noroi lăsau să se înţeleagă că erau gata pentru bătălie. Cel mai înalt dintre ei încuviinţă din cap scurt în direcţia ei, şi înţelese imediat că ţinta extraordinară a lui Kieran era motivul pentru care glonţul îşi schimbase traiectoria, evitându-i pe amândoi.

Soldaţii în tunici stacojii se uitau neliniştiţi la bastioanele turnului.

Simon se ridică apoi şi o trase sus şi pe Catriona.

— Aş zice că aţi stat mai mult decât eraţi bine-veniţi, domnilor. Sugerez să-l luaţi pe marchiz şi să plecaţi, înainte ca membrii clanului doamnei să se hotărască să vă fericească cu o primire corespunzătoare, în stil Kincaid.

Soldaţii încălecară fără să spună nimic, aruncându-l pe un Eddingham care mârâia peste şaua goală a calului său, ca pe un sac de făină.

— Ce o să se întâmple cu el? întrebă Catriona încet, în timp ce tunicile stacojii îşi aliniau caii şi porneau în josul dealului, mult mai abătuţi decât atunci când veniseră.

— Dacă nu-l omoară săgeata aia, suspectez că o să

petreacă o vreme la Newgate. Dar mă îndoiesc că va avea parte de o cazare la fel de luxoasă cum a fost a mea. Sau că vizitatorii lui vor fi la fel de încântători.

Catriona clătină din cap.

— Oh! Diavol viclean ce eşti! Dacă scoţienii te-ar fi avut de partea lor şi la Culloden, descendenţii lui Bonnie Prince Charlie ar fi şi acum la putere.

— Păi, doar nu credeai că o să-i primesc cu explozii de focuri de armă, ca să murim cu toţii, nu? Ştii că am tendinţa să nu lupt corect când e vorba să obţin ceea ce-mi doresc.

— Da, asta ştiu prea bine, zise ea încet, rămânând cu privirea aţintită spre ochii lui. Şi ce o să se întâmple cu castelul acum?

Simon clătină din cap, mimând o compătimire batjocoritoare.

— Păi, de vreme ce Eddingham va fi anchetat pentru crimă, coroana nu va avea de ales decât să confişte la loc terenurile. Am făcut deja toate aranjamentele necesare pentru a cumpăra bucata aceasta de pământ. Ar trebui să o obţin pentru o nimica toată… mai ales când o să le spun că meleagurile astea sunt încă năpăstuite de o bandă enervantă de tâlhari.

— Ăştia am fi noi! strigă Kieran din turn, de unde era mai mult decât evident că trăsese cu urechea la întreaga lor conversaţie.

Mai mulţi membri ai clanului ei lăsară jos arcurile şi fluturară veseli din mâini spre Catriona.

— Şi mai exact cum speri să poţi plăti pentru pământ? întrebă ea. Zestrea mea nu a fost *chiar atât* de generoasă.

— S-a întâmplat un lucru foarte ciudat din ziua în care ai intrat prima dată în celula mea. Se pare că am devenit extrem de norocos la mesele de jocuri de noroc. Sau, ca să fiu mai direct, nu pot să pierd nici dacă mă străduiesc. Şi, tocmai de aceea, următorul risc o să mi-l asum cu turma de oi Cheviot pe care Eddingham a fost suficient de amabil să aranjeze să ne fie adusă la uşă.

Ea clătină din cap, încă tulburată de cât de aproape fusese de a-l pierde pentru totdeauna.

— Ce ţi-a venit să te arunci aşa în faţa pistolului? Puteai să mori!

El ridică dintr-o sprânceană ironic.

— Păi, nu asta fac eroii?

Ea se uită în sus la el, perfect conştientă că toată iubirea din suflet i se citea în ochi.

— Şi dacă eu nu vreau un erou? Dacă vreau un soţ?

Înainte ca Simon să aibă timp să îi răspundă, unchiul ei se năpusti în ruine, împleticindu-se şi şuierând ca un bolnav de tuberculoză. Când îi zări pe Simon şi pe Catriona, se opri brusc şi duse imediat mâna în dreptul inimii.

— M-am temut de ce era mai rău când am auzit împuşcătura aia. Ce încercaţi să faceţi? Să-i provocaţi un atac de apoplexie unui om bătrân? M-aţi speriat de moarte!

— Noi? se miră Simon, aruncându-i Catrionei o privire neîncrezătoare. Doar nu a târât-o până aici sus şi pe biata ta mătuşă Margaret, nu?

— Nu chiar, zise Catriona.

Începu apoi să-şi muşte buza de jos, neliniştită, îl luă de mână şi îl conduse spre o fereastră goală de pe partea de sud a ruinelor.

Din unghiul acela se vedea foarte clar diligenţa poştală de jos. O femeie coborâse dinăuntru şi stătea lângă ea. Era o doamnă înaltă, dar încă zveltă, mlădioasă şi elegantă în ciuda argintiului care începuse să se întindă precum ninsoarea peste cosiţa sa cândva aurie.

Simon încă se holba într-acolo, încruntat, când Catriona văzu un început de lacrimi făcându-şi loc în ochii lui.

— Catriona, zise el cu glas răguşit. Ce-ai făcut?

Ea ridică din umeri.

— Diligenţa poştală ar fi oprit oricum şi în Northumberland. Nu am avut prea mult timp la dispoziţie, dar n-a fost chiar aşa dificil să dau de urma unei frumuseţi legendare, care a fost cândva dansatoare la Drury Lane. Când i-am spus că venim să ne întâlnim cu tine, a insistat să meargă cu noi. Am avertizat-o că s-ar putea să fie periculos, dar a zis că nu-i pasă, atâta vreme cât îl poate

vedea din nou pe băiatul ei drag.

Catriona îi dădu drumul la braţ şi îşi şterse o lacrimă de pe obraz.

— Să ştii că înţeleg dacă nu poţi să mă ierţi. Dar m-am gândit că poate ai putea încerca să o ierţi măcar pe ea. Catriona te-a părăsit pentru că a considerat că aşa era cel mai bine pentru tine. Eu te-am părăsit pentru că am fost o mare laşă şi pentru că mi-a fost frică să nu-mi frângi inima din nou.

Când Simon se întoarse spre ea, Catriona făcu un pas în spate, intimidată de sălbăticia aspră din ochii lui. Însă toate temerile i se mistuiră precum fumul unei lumânări când o strânse tare în braţe, îşi aruncă imediat braţele în jurul gâtului lui, lipindu-se de el, de parcă n-ar fi vrut să-i mai dea drumul niciodată.

— Mai întreabă-mă o dată, îi şopti apoi la ureche. Mai întreabă-mă o dată cât timp l-aş aştepta pe bărbatul pe care-l iubesc…

— Cât timp l-ai aştepta pe bărbatul pe care-l iubeşti? Dădu apoi capul pe spate, ca să se poată uita la ea, şi-i netezi buclele rebele cu o mână tremurândă. Cât timp m-ai aştepta pe mine?

Catriona îi zâmbi printre lacrimi.

— O eternitate şi încă o zi.

El clătină din cap.

— Nu va trebui să mă mai aştepţi niciodată, pentru că nu o să mai plec niciodată de lângă tine.

Îi cuprinse apoi faţa în palme cu tandreţe şi îşi lipi buzele de ale ei, pecetluind jurămintele acelea cu un sărut.

Un cor de urale vesele şi triumfătoare răsunară de la scoţienii din bastioane, care urau bun venit acasă adevăratei căpetenii a clanului Kincaid, care se întorsese pentru a rămâne pentru totdeauna.

Epilog

Catriona stătea întinsă pe cearşafurile şifonate, simţindu-se delicios de decadentă, în timp ce soţul ei îi strecura o tartă cu căpşuni între buzele întredeschise. Trupul ei dezgolit era încă încins de la plăcerea celei mai recente partide de amor.

Muşcă bucuroasă dintr-o nouă căpşună, savurând pe deplin fiecare îmbucătură.

— Ştii…?! Am auzit întotdeauna că craii aduşi pe calea cea dreaptă sunt cei mai buni soţi.

Simon se sprijini într-un cot şi ridică dintr-o sprânceană spre ea.

— Cine spune că sunt pe calea cea dreaptă?

Ea oftă de încântare când se aplecă să-i lingă o urmă de frişcă din colţul gurii. În loc să parieze la cărţi sau la zaruri, bărbatul care fusese cândva cel mai notoriu libertin al Londrei făcea în clipa aceea speculaţii cu privire la acţiuni şi la oi. Reuşise să agonisească o avere frumuşică, cu aceeaşi inteligenţă ascuţită de care dăduse dovadă cândva la mesele de jocuri de noroc. Şi nu mai bea, decât atunci când ţinea un toast închinat devotamentului şi frumuseţii soţiei lui. Apetitul său carnal era nesăţios, şi exista întotdeauna o femeie în patul său – doar că în perioada aceasta femeia respectivă era mereu soţia lui adoratoare.

— Ar fi bine să fii pe calea cea dreaptă, îl avertiză ea. Altfel, dacă te prind chiar şi făcându-i cu ochiul altei femei, o să-mi iau cei mai buni ciorapi de mătase, o să te leg de pat şi…

Se aplecă uşor şi-i şopti la ureche continuarea. Simon făcu ochii mari, în timp ce buzele lui luau forma unui rânjet plin de apreciere.

— Dă-mi voie să-ţi spun, draga mea, că, atunci când vine vorba despre perversiuni, s-ar putea să fii chiar mai creativă decât mine.

— Ce-ar fi să mă laşi să-ţi arăt? zise Catriona pe un ton senzual, luând un pic de frişcă pe degete şi întinzându-se spre el.

Doar că cineva ciocăni la uşă. Se uitară unul la altul şi

mârâiră nemulţumiţi.

— Mă bucur că ai insistat să punem un zăvor la uşa dormitorului nostru, şopti ea.

— Nici pe departe la fel de mult ca mine.

— Ignoră-i, îi porunci ea. Poate aşa o să plece.

Tocmai se întindea spre el, când ciocănitul răsună din nou, dar mult mai tare decât prima dată.

Simon înjură în şoaptă, ştiind foarte bine ce avea de făcut. În timp ce Catriona îşi trase pe ea cămaşa de noapte, el se dădu jos din pat şi-şi puse o pereche de pantaloni.

Îşi construiseră conacul în jurul ruinelor originale ale castelului Kincaid, transformând turnul singuratic într-un dormitor. Iar ferestrele le ofereau o privelişte splendidă asupra crestelor înzăpezite şi asupra văii de jos.

Simon se duse la uşă, cu şase pisoiaşi galbeni şi portocalii pe urmele lui. Poate că în clipa de faţă Robert the Bruce îşi petrecea aproape tot timpul moţăind pe şemineu, dar tot mai avusese suficienţi cărbuni în vatră pentru a da naştere celei mai recente tranşe de pisoiaşi.

Înainte ca Simon să apuce să deschidă uşa de tot, doi prichindei se strecurară înăuntru, aruncându-se pe pat cu acelaşi abandon vesel pe care-l practicau şi pisoii. De pe buzele lor se rostogoli imediat o litanie de întrebări:

— Mami, de ce ai cămaşa de noapte cu spatele-n faţă?

— Mami, pot să iau o căpşună?

— Mami, *noi* de ce nu putem să mâncăm căpşune în pat?

— Mami, de ce eşti aşa lipicioasă?

— Mami, de ce se uită tati aşa urât la mine? E supărat?

Simon îşi relaxă atunci chipul şi zise:

— Sigur că nu sunt supărat, păpuşă. Eu şi mami doar trăgeam un pui de somn.

— Putem să dormim şi noi cu voi, tati? întrebă fiica lui, al cărei păr era mai degrabă roşcovan decât blond şi ai cărei ochi cenuşii erau la fel de irezistibili că ai mamei sale.

— Sigur că da, zise el, îndreptându-se înapoi spre pat,

cu un oftat lung şi îndurerat.

— Eu nu vreau să dorm, anunţă fiul lor cu păr de aur, ţopăind pe salteaua plină cu pene. Te rog, mami, nu mă pune să dorm, o imploră el, încolăcind una dintre buclele Catrionei pe degeţelul său mic şi grăsuţ.

Ea dădu ochii peste cap în direcţia lui Simon.

— E un cuceritor mic şi neruşinat, la fel ca tatăl lui. Tocmai ieri l-am prins încercând să le fure un sărut fetiţelor lui Donel.

Simon îşi luă imediat în braţe fiul care chicotea, îl gâdilă până când ceru îndurare, după care îl cuibări sub pături.

— Va trebui să înveţi că nu poţi primi tot ce vrei de la o femeie doar fluturând din gene spre ea şi mângâindu-i părul.

— Nu ştiu de ce nu ar putea, răspunse Catriona zâmbind. Tu primeşti…

Abia reuşiseră să îi convingă pe cei mici să nu se mai fâţâie şi să se bage în pat, când răsună o nouă bătaie în uşă.

— Oh, Doamne, cred că glumeşti! zise Simon, dezvelindu-se şi ducându-se la uşă.

De data aceasta era un lacheu, care aducea o scrisoare pe o tavă de argint.

— Scrisoarea aceasta tocmai a sosit prin poştă, pentru doamna Wescott.

— Poate e o scrisoare de la mama ta, sugeră Catriona, plină de speranţă. Poate că vine din nou să aibă grijă de copii.

— Oh, Doamne, sper să fie aşa! murmură Simon, întinzându-i scrisoarea.

Catriona o răsuci imediat pentru a citi adresa expeditorului. Simon veni imediat lângă ea, foarte curios. Mai văzuse şi cu alte ocazii expresia aceea pe faţa ei… în ziua în care se căsătoriseră pentru a doua oară şi atunci când se născuseră copiii lor.

— Ce este, iubito?

Ea ridică privirea spre el, cu chipul radiind de bucurie.

— E de la fratele meu. E de la Connor. E în viaţă!

Simon se aplecă peste pat, în timp ce ea deschidea scrisoarea cu mâini tremurânde. Dar, pe măsură ce citi acele rânduri, tot sângele i se scurse din obraji şi se făcu albă ca varul.

Îşi mută ochii îndureraţi spre el şi zise:

— Oh, Simon, trebuie să facem ceva! Mi-a scris ca să-şi ia adio. O să fie spânzurat!

Sfârşit